

• JIŘÍ WOJNAR •

BESTSELLER v kamenní

PREHLÍŽENÝ POSELSTVÍ
A UTAJOVANÉ SKRBEČNOSTI

Dvojitá III. část, velmi navázaná na knihy
UFO, bible a konec světa a Tunel do kosmu

Jiří Wojnar

BESTSELLER

v kameni

Přehlížená poselství a utajované skutečnosti dvojdílná III. část, volně navazující na předchozí tituly **UFO, bible a konec světa a Tunel do kosmu**

Mým dětem Janě, Michaelovi, Christině a Alexandrovi

Poděkování za přátelskou pomoc a podporu patří: "

Mgr. Marině Čamogurské, CSc.

panu Vladimíru Foretovi

panu Romanu Patočkovi

panu Rudolfu Sackému

panu Oldřichu Slabému

Dr. Miloslavu Stinglovi

paní Štěpánce Sabinovské

PhDr. Petru Wagnerovi

panu Borisi Zvadovi

*rodině, a ostatním příznivcům a
čtenářům*

Čekání

Ze stropu Komory Tajemství padaly vodní kapky. Ve světě nahoře prší. Poselství čekalo zahaleno do trpělivosti kamene, pro nějž je čas jepičího bytí lidských generací jako marnivý závan letního větru. Kanoucí vodou usazovaný vápník vytvářel závoj nerušených let, vroubený sloupovím stalagmitů a stalaktitů.

Dva tisíce. Tři tisíce...

Tam nahoře žili lidé, pro něž se události, odedávna střežené dlouhou řadou moudrých a vzdělaných Prvních mužů tohoto světa, už dávno staly mýtem. Kámen znal jejich tváře. Jednou za svůj kratičký život ho směli uvidět.

Dnes ale zemřel poslední z nich. Bylo to neštěstí pro celý národ, ale zákeřná choroba sklátila posledního z Iniciovaných ve věku necelých čtyřiceti let. Ležel od počátku v horečkách a už nestačil do Velkého tajemství zasvětit žádného ze svých žáků. Proto nařídil, aby ho pohřbili v Domě iniciace. Poté měl být vchod zasypán a samotná kobka zaplavena vápnitou kaší přivedenou shora položeným potrubím.

Vyhověli jeho přáním. Uvolnili pro něj místo v dutině oltáře komory Strážců Tajemství, jejíž původní obsah ukryli na jiném místě. Jen jedno nesplnili – dlouhý, dutý had z vápenné malty se někde pod násypem schodiště přerušil – kobka, o jejíž existenci teď věděli i nezasvěcení, nemohla být zaplavena. Ruch utichl, lidé nahoře jednoho dne navždy

odešli a staletí odměřoval jen monotónní vodní metronom.

Pak, po letech šramocení na schodišti, se konečně odsunula kamenná zábrana u vchodu a dovnitř vešli lidé. Byli sice úplně jiní než ti předešlí, ale nic nepochopili. Nezajímalo je stáří ze stropu visících krápníků. Nebyli geology, ale archeology. Vědci, kteří věděli své....

Polámali závoru věků a stáli v úžasu nad zručností a způsobem vypracování nepochopitelného reliéfu, podívovali se nádheře nástěnných maleb. Pak s velkou námahou nadzvedli kamennou desku a jásali nad zneuctěným hrobem. To je jejich barbarský zvyk. Poté, když obkreslili, co bylo v kobce k vidění, odnesli si všechno, co se odnést dalo. Chlubit se kořistí z vykradených hrobů je jejich jiný barbarský zvyk.

Malby zakrátko nenávratně zničil čas. Zbyl jen zvědavým turistům předváděný hrob s náhrobní deskou, kterou nenechavci po úzkém schodišti odnést nedokázali.

Naštěstí.

Databanka *vytvořená palubními počítači mateřské lodě Návštěvníků* zde čekala tisíce let. Úkol byl složitý: důležitá informace musela přetrvat věky a nosič se nesměl vypracováním lišit od práce lidských rukou. Přesto jednou měl vzbudit pozornost těch, jimž byla zpráva určena. Je poselstvím vysoce vyvinutých a moudrých inteligentních bytostí, adresovaným pouze bytostem téhož druhu...

Podobné záznamy, a mnoho pomocných indicií směřujících k jejich nalezení a

pochození, byly uloženy na bezpečných místech poblíž center tehdejší celosvětové civilizace. Všechno je zaznamenáno přinejmenším dvakrát – v odolném věky přetrvávajícím kameni.

Pro desku a původní obsah schránky byl v Nachan Can zbudován podzemní úkryt dávno předtím, než nad ním vyrostl Dům iniciace. Reliéf je důležitým klíčem k rozluštění po generace střeženého Tajemství...

Šestnáct let po objevu skrytého hrobu vzal hubený sedmnáctiletý dlouhán do ruky starou bibli. Sám nevěděl proč, ale něco jako by mu našeptávalo: „Hledej!“ Mezitím už zhltal vše, co bylo ke čtení, včetně dostupné scifi. Ale to nebylo to, co hledal.

Prvním skutečným oknem do starověkého světa plného záhad byla Kralická bible. Tušení, že za archaickou češtinou překladů prastarých textů je skryt jiný než náboženský smysl, sílilo. Věděl, že za odhalením tohoto tajemství se musí vypravit sám, nemůže spoléhat na výklady církve, jejíž počínání ho spíše odpuzovalo.

Přece není možné, aby vzdělaní lidé dávnověku psali nesmysly pro vlastní potěšení.

Doprostřed úvah nad biblí najednou padla bomba: vyšel český překlad knihy *Vzpomínky na budoucnost* od Ericha von Dänikena.

Ten člověk sice nic nevysvětloval, ale kladl spoustu kacířských otázek a nejen to:

dokázal definovat nutkavý pocit touhy dopátrat se skutečné pravdy o původu člověka a role „bohů“ v historii lidstva. A to rozhodlo na dlouhých třicet let.

Bádající švýcarský spisovatel vydal ještě celou řadu knih, v nichž shromáždil ohromné množství dat – ale jím nabízená řešení nestačila. Klukovi nespokojenému s vylhaným obrazem minulého i tehdejšího světa bylo mezitím osmadvacet a Dänikenovy knihy už četl – ve švýcarské emigraci – v originále.

Zde objevil i dílo francouzského badatele Roberta Charrouxe, Dänikenova předchůdce, který se nevěnoval jen záhadám a prapodičným nálezům, ale obíral se úvahami o původu a budoucnosti lidstva a zkoumal prameny mýtů. Přečetl si všechny knihy

Immanuela Velikovského, zveřejněné krátce předtím, než se on narodil. Dílo tohoto geniálního psychologa a Myslitele s velkým „M“, je dodnes terčem výsměchu bohužel jen pomalu vymírajících hlupáků, propadlých ošidnému klamu vševědoucí lidské jedinečnosti.

Četl knihy o archeologii a pochopil, že zakladateli této vědy byli dobrodruzi a snílkové, jimž dominuje řada renomovaných, šlechtickými tituly příkrášlených zlodějů. Došlo mu, že stejně tak, jako se nemohli dobrat pravdy romantičtí snílkové minulého století, se jí nikdy nedoberou ani přehnaně konzervativní zastánci „vědeckého přístupu“ opovrhující na podivné cestě za nesmyslnou prestiží jedinci nadanými fantazií a invencí. Vědou prosazované mathematicum vylučuje

akusmatum, ovšem vědět a rozumět ještě zdaleka neznamená porozumět.

Pochopil, že díla vyhlášených odborníků obsahují pouhé konstrukce vybudované na axiomech a na dřevých „teoriích“ jejich podobně smýšlejících předchůdců. Ostatně, co soudit o lidech, jejichž „celoživotní dílo“ sestává jen z kritiky a „vyvracení“ domněle nesprávných závěrů kolegů, kteří se na rozdíl od nich odvážili myslet a své myšlenky zveřejnit? Tito „odborníci“, obdobně jako klika uměleckých nebo literárních „kritiků“, po sobě nechávají jen popsany papír, hořkost a poušť.

Následovalo strhující dílo Zecharii Sitchina, orientalisty a znalce písem a jazyků starověku. Sedm knih doslova nabitých invencí, převratnými myšlenkami a

informacemi, o kterých většina lidí nemá ani tušení. A hle: nikdo z „odborníků“ se neodvážil oponovat! Ve vztahu k Sitchinovým brilantním závěrům popírajícím nejen platnost dosavadního výkladu historie Člověka, ale především oprávněnost současného světonázoru, zavládlo mrtvé ticho; samozřejmě: *brouk, který dělá mrtvého, se cítí být v nejvyšší míře ohrožen...* A těch brouků je mnoho.

Ode dne, kdy zvědavý kluk poprvé otevřel bibli, mezitím uběhlo osmadvacet let. A pak se rozhodl: přišel čas napsat vlastní knihu. Možná že to, čím se už téměř třicet let zabývá jeho mysl putující hřebenovkami na okrajích věd, bude někoho zajímat.

Po více než roční práci, vyplněné spoustou rešerší, shánění běžně nedostupných

materiálů a sveřepým bojem s vlastní leností a nedokonalostí, vyšla kniha *UFO, bible a konec světa*. Uběhly tři měsíce nejistot a čekání. Budou ji lidé číst? Nezůstane ležet ve skladech jako nepotřebná makulatura?

Překvapení bylo obrovské: náklad byl v zemi, propadlé televizním seriálům, kde je dnes problém dostat knihu ke čtenáři, během tří měsíců rozebrán. Nakladatelství připravovalo několikatisícový dotisk!

Reedice se objevila současně s mezitím dokončeným druhým dílem a obě publikace se zakrátko vyhouply mezi nejžádanější knihy.

Část jedné z kapitol druhé knihy, volného pokračování nazvaného *Tunel do kosmu*, byla původně věnována technickému

rozboru Dänikenovy „vlajkové lodi“ – reliéfu „astronauta z Palenque“. V rámci toho měla být otištěna i perokresba světoznámé kamenické práce, s jejímž motivem si mayistika marně láme hlavu už šestačtyřicet let.

Dosavadní interpretace mayologů se snaží udělat z nouze ctnost, představy příznivců prehistorické astronautiky naproti tomu kulminují v jakési anténami ověšené futuristické kosmické lodi, řízené „mužem z reliéfu“ a podobně. Zastánci opačného extrému zde hledají (a jak později uvidíme i „úspěšně nalézají“) alegorická znázornění mayské mytologie. Pod dojmem podobných výkladů a po přečtení tisíce a jednoho názoru amerikanistů člověk snadno otupí. Prostě: jedna z typicky neřešitelných záhad.

Bylo zapotřebí připravit pro tisk celou řadu naskenovaných obrázků. Kdo ví oč jde, potvrdí, že je to práce „za trest“ – pohled na originál, kontrola na obrazovce, oprava digitálním skenerem zkreslených míst a tak dále, několik úmorných dnů pořád dokola. Ale než špatný obrázek, pak raději žádný.

A tehdy se to stalo.

Počítač už několik hodin zobrazoval soubor s prozaickým pracovním názvem Al_028.tif. Retušování slitých linií v záhybech kresby složitého palenqueského reliéfu bylo namáhavé. Detaily byly na originálu patrné jen pod lupou, tak byl malý. Zdál se ale na rozdíl od ostatních necitlivou rukou nedbale „vylepšených“ obrázků být nejlepší.

Na řadu přišly obrazce v podélných kartuších po stranách reliéfu, považované mayology za „písmoznaky“. Obrazovku na čas téměř vyplňoval svislý obdélník, diagonálně rozdělený překříženými řadami bodů. Po stranách jakési čudlíky, či co...

V hlavě úplně automaticky proběhl propočet: *Tři plné body směřují od kroužku v rohu ke kroužku v centru. Linie pokračuje dalšími třemi body a končí kroužkem v protilehlém rohu. Čtyři krát čtyři je šestnáct. Jedna a šest je sedm. Pět kroužků a celkem devět bodů v jedné řadě. Devětkrát devět je osmdesát jedna. Osm a jedna je devět. Čtyři prvočísla a mezi nimi (třikrát) Mayům a Aztékům posvátná devítka.*

Devět „glyfů“ po každé straně. Náhoda? Náhody přece neexistují...

Pak došlo na řečené „čudlíky“. Na originálu vypadají jako ke středu směřující trojúhelníčky. Dva jsou umístěny uprostřed kratší a dva uprostřed delší strany. *To tu přece už někde bylo. Ano, vpravo nahoře, jenže tam je to zřejmě naopak; dva na delších a jeden na vnitřní kratší straně. A pak ještě někde – uprostřed reliéfu pod sedadlem Dänikenova „astronauta“ – je útvar, který vypadá jako hranatý kompas s ukazateli světových stran. Postrádá jen střelku.*

Mají snad ty obrazce představovat čísla? Část rohů v hlavě reliéfu je odstraněna. **Dílo bylo dodatečně záměrně poškozeno! Proč?**

Jak vidno – někdy ani čtyři kopance nestačí!

Hotovo a vytištěno! Je čas na kafe. Oči postavy s podivnou „bublinou“ u zakřiveného

nosu, který jako by kryl až ke kořeni jakýsi chránič, hledí z papíru kamsi do neurčita. Jsou slepé.

*...-logové tvrdí, že takto byli označováni
mayští velekněží a –logové přece vědí
všechno,... ale stejně to celé vypadá jako
technický výkres a ten chlap tam prostě
nepatří...*

Levá polovina reliéfu postaveného na výšku se v mnohém liší od pravé. Proč ta nedokonalost a strnulost na desce sarkofágu údajného vládce? Jako by dokonalého mayského umělce i zde posedla všeobecně uplatňovaná idea úspornosti – mezoamerické stély, reliéfy a obrazy jsou většinou asymetrické! Zastírali umělci vlastní nedokonalost, nebo šetřili materiálem? To sotva. Známe realistická díla, například hlavy jakýchsi božstev; možná

„boha kukuřice“ nebo, podle jiných –logů samotného Pacala; nalezené v dutině **pod** „sarkofágem“ (obr. 1, str. 16)! Provedení palenqueského reliéfu je obdobné jako u jiných domnělých „děl mayského umění“, ale v něčem se přesto významně liší. Asymetrický obraz „náhrobní desky“ zdobí nezvykle málo uměleckých „kudrlinek“; vypadá spíše jako nepřiliš maskovaná kopie nějakého technického výkresu! Jako by někdo podélně spojil poloviny výkresů zobrazujících řezy dvěma odlišnými modely tryskových motorů. Nebo jednoho, ale v odlišných pracovních režimech? Postava pak ovšem sedí přesně na spalovací komoře. Horké křeslo. Tam by jednomu určitě naskočily bubliny, jinde než u nosu... Ten chlap musí ven!

Původní pracovní verze připravená do knihy Tunel do kosmu zněla: Zesnulému vládci

měla být poskytnuta mimořádná pocta – na pozadí náhrobní desky byl použit starý „posvátný motiv“, okopírovaný z jakéhosi, nejspíš zlatem zpitomělými conquistadory nevratně likvidovaného originálu patřícího k odkazu budoucím generacím, který byl, možná spolu se stovkami jiných, svěřen do opatrování těm, jež máme za „kněží“.

Kameníky reprodukováná předloha obsahuje kýmsi vědomě vprogramované sdělení, které čímsi sugeruje představu, že vyobrazení má něco společného s létáním. V tom lze s Dänikenem jen souhlasit. Jak to ale vypadá po technické stránce?

Předpoklad: jde o kombinaci, spojující raketový a náporový tryskový motor; tedy hybrid schopný provozu i mimo atmosféru.

Spalovací komorou, zastávající během startu funkci komory raketového motoru, je domnělý „trůn“ – „sedadlo“, na které je dodatečně „posazena“ postava „astronauta“. Na obrázku pochopitelně scházejí palivové nádrže, které musely být umístěny v trupu nebo křídlech stroje.

Zajímavá je i okolnost, že poměrně úzký reliéf je asymetrický. Jako by paralelně zobrazoval dvě možné varianty řešení nebo pro různé režimy nastavených vstupních klapek, uložení turbíny a geometrie sacích otvorů! Jinak řečeno – výsledný obraz utvářejí dva nestejně nákresy spojené v podélné ose. (Mayští kameníci prokázali v jiných případech obrovský smysl pro symetrii. Nechce se mi věřit, že by odflákli zrovna náhrobní desku samotného vládce.)

Dále se domnívám, že je zbytečné pokoušet se interpretovat symboly po stranách desky sarkofágu jako písmo. Tyto symboly (ať chceme nebo ne) ze všeho nejvíce připomínají nákresy průřezů vazbami a profily kritických částí jakési komplikované konstrukce.

Pokud bych chtěl být impertinentní, řekl bych: „Před vrcholkem kukuřičného klasu vidím stylizovaného boha větru a drobné postavičky znázorňující duše archeologů, které se křečovitě drží větví jakéhosi narychlo vymyšleného stromu života, aby je síla v práškovacím letadle startujícího kukuřičného boha nevcucla... „ Ale nejsem, takže radši neřeknu nic...

Co symbolizují dva „obličejíčky“ před difuzérem? Dvě složky paliva? Tři spojené

malé kroužky s největší pravděpodobností zastupují molekuly vzduchu... Konec citátu.

(Text, vyňatý z knihy Tunel do kosmu před redakční úpravou, původně uzavíral kapitulu Síla geparda.)

Bylo jedenáctého března roku 1998. Kafe zdrželo hubeňoura jen na pár minut. Netušil, že nápoj v hrníčku obsahoval i poslední kapky vody, spadlé z vodopádu věčnosti, uplynulé od vypracování předlohy reliéfu do okamžiku zřejmě největšího historického objevu všech dob.

Když si po týdnu nepřetržité práce promnul slzící a rozbolavělé oči, vstal od stolu a vypnul počítač, byl už někým jiným. Věděl, že stal nejen jedním z dlouhé řady Prvních mužů, ale zároveň i *prvním a jediným z nich*,

který pochopil klíč k rozluštění poselství kamenného bestselleru, jehož listy jsou už celé věky rozprostřeny po tváři planety Země. Zrodila se technika dešifrování
ANAGRAFŮ.

*„Vy, lidé, jste naturdlé plemeno. Máte oči a **nechcete** vidět, máte uši a **nechcete** slyšet!“* (Volná interpretace slov neznámého Návštěvníka, pronesených k Ezechielovi.)

Kde je původní zdroj mýtů a legend starověku? Co se nám snaží sdělit? O tom je tato kniha.

* * *

Zpráva z tisku

Koncem května 1998 pořídil výzkumný tým NASA, pod vedením Susan Terebey, Hubbleovým teleskopem fotografie planety, která se pohybuje mimo naši sluneční soustavu.

Objekt označený jako TMR-IC se nachází v souhvězdí Býka.

Další v tisku zveřejněné údaje jsou jako obvykle „přitažené za vlasy“. Vědci údajně tvrdí, že těleso v němž vidí „plynného obra podobného Jupiteru, jenže je třikrát větší“ je vzdáleno 450 (!) světelných let. Nicméně –jakýmsi nadpřirozeným způsobem se jim současně podařilo vypočítat, že se pohybuje rychlostí 35 000 km za hodinu!?

I. Mystika a mystéria

Mezi hmotou a energií, stejně tak jako mezi tělem a duchem, neexistuje rozdíl. Vše je pouze prostorovou projekcí projevů hustších nebo řidších vibrací probíhajících na jediné úrovni. Hmota, utkaná ze sítě zhuštěných vibrací energie, je pouhým odstínem Ducha. Duch je Myšlenkou, která je původcem veškeré hmoty; Vyšší mocí tvarující prostor a čas...

Návštěvníci

Osvícený věk Vodnáře

Zdá se, že lidstvo po dlouhých staletích křečí neustálého válčení došlo na práh nového věku. Podvečerní společenské sedánky kroužků esoteriků, přeplňujících prosperující čajovny, žijí hlubokomyslnými úvahami a zasvěcenými debatami o vyšším a oduševnělejším způsobu života. Lidé se k sobě chovají zjevně ohleduplněji a fackují se jen velmi zřídka. Raději stimulují ducha drahými relaxačními přístroji, nebo více či méně rafinovanými meditacemi, a podrobují svůj ubohý organismus těžkým, se zobáním zrníček spojeným vegetariánským zkouškám. Mnozí z nich jsou extrémnější než polepšený kuřák.

Papež se dohodl s patriarchy odlišných směrů křesťanského náboženství a dokonce i s nejvyšším představitelem židovské obce. Jen hlavy islámu jaksi trucuují. I když: íránský prezident Mohammad Chatámi se dal slyšet, že „bez svobody nemůže být islámu“. Řekl doslova: „Stojí-li náboženství v cestě svobodě, prohraje. „A to je prosím prezidentem země, stojící v první linii boje za islámský stát, země, ve které platí šaria, země, vedené náboženským vůdcem, jež je v očích islámského duchovenstva zástupcem Božím na zemi! Konec vlády fundamentalistů se očividně blíží. Samé nadějně zprávy, občas přerušené informací o útoku jakýmsi náboženským zblblých fanatiků a o odvetě, mívající rysy neméně teroristické. Jinak je všechno v pořádku. Selanka...

Astrologové ale předpovídají, v duchu Nostradama a „podivných nebeských znamení“, jakýsi nedobrý zvrát Význační světoví režiséři natočili v posledních letech řadu katastrofických filmů, jejichž scénáristé jako by čerpali ze zdrojů skrytých kdesi v hlubokém podvědomí.

Mazaní obchodníci vydali tisíce „esoterických“ knih a prodali mnoho milionů vonných tyčinek. Vyrojily se davy narychlo upečených hvězdopravců a také léčitelů, propagujících řadu „zaručeně pravých a jedinečně správných“ (samozřejmě esoterických) návodů, nabízejících různě klikaté cesty a metody vedoucí ke konečnému ozdravení lidského ducha. „Duchovní přístup k životu“ se stal neodmyslitelnou módou.

Z tohoto podhoubí bují sekty s mnohdy jen ekonomicky motivovaným pozadím. Komponují se nepochopitelné a nebezpečné programy, samozvaní guru přitom „čerpají“ ze zcela neprůhledného „odkazu“ předchozích, ve tmě schodiště tisíciletých bludů tápajících mystiků. Jaké myšlenkové proudy se zde obnovují doopravdy?

Kde hledat původní pramen mysterií? Zkusme se po něm poohlédnout. Budeme muset udělat sondu do času, sahající až kdesi daleko před počátky psané historie civilizace faraonů.

Cesta a cíle mystiků

Cesta opravdového mystika je z pohledu přepychem hýčkaného současníka trnitá: musí se z vlastní vůle (!) zprostit od dětství pečlivě pěstovaného a modelovaného ega, které ho pojí s materiálním světem. K tomu nestačí stát se militantně zapřisáhlým vegetariánem; čajujícím asketou, který, zahalen dýmem vonných tyčinek, studuje velemoudré knihy vydané většinou těmi, jež dosáhli všeho možného – jen ne cílů, o nichž tak zasvěceně píší... „Poznej sám sebe!“

Vše začíná záměrnou a důslednou likvidací všech materialistických iluzí v mysli dosud jen tělesnými potřebami ovládaného adepta! Musí dospět k vědomému odtržení od světa smyslů a jím vrhaných stínů. Úspěch se projeví v pozvolném obratu ke skrytému vnitřnímu světu, zrcadlícímu pravé „já“ – duchovní bytost uvnitř člověka. Přitom se musí

opírat jen o vlastní vnitřní sílu, neboť jen její pomocí může dosáhnout stavu otevření mysli; otevřít kanál pro vstup duchovních sil. Jejich příliv časem zesílí a vstoupí do vědomí adepta jako Poznání.

To se navenek projevuje laskavostí, dobrotou a moudrostí, uvnitř pak sílícím pocitem odvahy pokračovat v započaté cestě. Společným působením Poznání a Ducha se tak pozvolna změní myšlení, rozsah vnímání, potřeb i způsob vystupování. Sebeuvědomění a bytí takto vybaveného jedince odpovídá dosaženému stupni sjednocení se strukturou duchovního světa.

Ale jednoduché to opravdu není. Člověk důsledně sledující cestu mysterií se ve spotřební společnosti, tvořící civilizaci našeho typu, velmi rychle ocitne v roli

opovrženíhodného asociála; podivína ohroženého neodvratným konfliktem s jejími zákony. (Například ženatým hrozí reálné nebezpečí, že brzy přijdou o rodinu. Jsou-li důslední, brzy nemají po rozvodu kde bydlet ani z čeho platit výživné...)

Z toho plyne, že volba tohoto způsobu života není pro každého. Člověk musí být buď velmi dobře zajištěn, anebo opravdu připraven snášet krušný, mnohdy osamělý život a spoléhat na pochybnou podporu okolí. „*Kdo chceš, rozuměj.*“

Společenství Růže a Kříže

Příkladem za všechny je učení tajuplného sdružení rosekruciánů, jimž nešlo

o úpravu modelu egoisticky založené osobnosti ovládající svět smyslů a stínů (rozvinutí osobní moci a ovládání jiných). Jejich teze výrazně ovlivnily mnoho esoterických hnutí. Příkladem je svobodné zednářství, dále pak teosofické nebo antroposofické učení.

Cesta adepta mystické školy rosekruciánů, podrobně popsaná v alegorickém díle Alchymistická svatba, zřejmě kolektivní práci zveřejněné pod pseudonymem Christian von Rosenkreuz (četba vyžaduje obrovskou pozornost a představivost), je shrnuta do tří etap:

- *Důvod*. Adept si musí ujasnit, **proč** se k dosažení cíle cestou mysterií hodlá vzdát vlastní vůle. To je rozhodující moment. Jedinec se může zcela obětovat a zapřít pro nějakou ideologii, národ, pro jiného člověka

nebo Mistra (guru). Jeho oběti a snahy pak ovšem směřují ke klamnému cíli. Stane se jen poslušným zajatcem čísi ideologie, jakéhosi národa nebo osobnosti nějakého Mistra. Jeho duch se nikdy neuvolní.

- *Oproštění*– opravdový duchovní život nemá nic společného s majetkem ani s touhou po sebeuplatnění a moci.
- *Cesta* – člověk zcela obětuje dosavadní k egu upoutaný život ve prospěch svého opravdového „já“. Původní osobnost posléze „umírá“ pod tlakem struktur osobnosti nové; působením oživených duchovních sil. Oproštěný sám rozpozná, že touha po majetku, sebeuplatnění či moci je jen prelud, vytvářející stínové překážky v cestě k velkému cíli a odhalí jeho skutečný účel a zdroje. Teprve poté uvolní prostor dosavadní

ego, aby definitivně ustoupilo nesmrtelné duchovní bytosti.

Postup nevyžaduje žádné speciální pomůcky a techniky, jako askesi nebo vědomé snahy o rozšíření vědomí. Za těmito pomůckami se totiž skrývá k egu poutaná vůle. Mystická cesta vyžaduje, aby se adept všech pomůcek z vlastní vůle vzdal.

Požadavkem cesty ke „smrti v Ježíši“, a následnému zrození nového, oduševnělého člověka, *je bezpodmínečné „rozpuštění“ jakékoli formy vlastní vůle v lučavce struktury a síle pravého duchovního „já“.*

Podobný stav umí prostřednictvím davové sugesce vyvolat někteří „zázrační kazatelé“. Na přechodnou dobu v člověku probudí skryté síly; chromí chodí a nemocní se cítí

lépe. Vystřízlivění je pro tyto naprosto nepřipravené jedince větším šokem než předchozí „zázračné uzdravení“. Proces vývoje duchovní osobnosti, disponující mimo jiné i schopností sebeléčby, nelze obejít.

Vůdčím motivem mysteria deklarovaného rosekruciány sedmnáctého století byla víra ve „zrození z Boha.“ Člověk si, podle jejich názoru, může zachránit pravý život na věčnost, protože uvnitř své bytosti nosí „obraz Boží“ (srov. M.I. 1.27).

Pokoušet se jít touto cestou z jiného důvodu je nesmyslné! Adept se nevzdává svého pozemského ega ve prospěch čehosi vně jeho bytosti, ale pro to, co známe z bible jako „Boží obraz“. Ne pro imaginárního Boha ve smyslu církevního výkladu, *ale ve prospěch*

bytosti, jejíž geny jsou od prvopočátků lidského bytí obsaženy v každém z nás.

Nenaráží snad zmínka o „Slovu“ (kódu?) na tuto bytost, pečlivě oddělenou od pozemského „masa“ (těla)? Stalo se Ježíšovo duchovní osobnosti ovládané tělo, očištěné cestou raně buddhistických a snad i essenerských mysterií, schránkou čistého „Slova“ proto, aby lidem všem srozumitelným způsobem ukázalo cestu?

Uvědomíme-li si **plně** podstatu a **význam** toho, že jsme genetickým obrazem Vyšší mocí stvořených bytostí příšlých před statisíciletími odkudsi z kosmu, jsou bádání nad mysterií tohoto druhu úplně zbytečná.

Přijmeme-li prostý fakt, že Vesmír je prodchnut laskavou neutrální, tvůrčí inteligencí,

ušetříme si dlouhou a bezúspěšnou cestu oklikami historických deformací.

Egypt

Ústní podání uchováující útržky prehistorie Egypta provázely piktogramy, jakési vizuálně-mnemotechnické pomůcky, které: *„měly daleko k dokonalosti pozdějšího, hieroglyfického, slabikového písma.“* (Gaston Maspero: *Ágyptische Kunstgeschichte* a J. H. Breasted: *Entwicklung der Religion und des Denkens in Ägypten*)

Věda, pokud se mýlí – a mýlí se častěji, ráda a v mnohem větší míře než je zdrávo –, tak činí tvrdošíjně a přísně vědecky. Domnělé „piktogramy“ (badateli mylně považované za

jakési „písmoznaky“) jsou z původního kontextu vytrženými součástmi informačních grafik užívaných Sumery, Egypťany a kulturou Mayů stejně tak jako civilizací Číňanů nebo původními obyvateli údolí Indu!

Později si průkazně demonstrujeme, že nejen tyto znaky, ale i původní sumerské obrázkové písmo (stejně prvky dosud můžeme najít i v čínských znacích) jsou **umělým výtvořem vyšší inteligence** – jde o původní celosvětový informační modul, o kreaci, vycházející z matematické logiky počtu možných základních obrazců (možných logických propojení dvou a více bodů) a jejich vzájemných kombinací (obr. 2 na straně 22).

O domnělém egyptském a mayském „pikto-
grafickém písmu“, tak nápaditě

„interpretovaném“ snaživými „vědci“, jsme dosud nevěděli téměř nic. Vzdorovaly všem pokusům celou řadu let. Hledané logické body jsou totiž (pomocí vektorů) ukryty v záhybech napohled nevinných, strnulých, naivně primitivních grafik!

Některé znaky odcizené původnímu účelu se staly náhražkou písma až v „historickém období“. Užití znalosti významu Champolionem rozluštěných hieroglyfů k interpretaci obrázkového písma, pocházejícího z „předhistorického“ období a naopak, musí nevyhnutelně vést k totálnímu neporozumění a fiasku!

Kusé poznatky zkřížené s domněnkami se nedají a nesmí

používat reverzibilně – historie jazyka a písma není Ohmův zákon...

Také pro zvýšení účinku a egyptskými vládci z dynasticko-politických důvodů do mystického hávu přioděné historické odkazy, především útržky popisů dávných událostí zapracované do „textů pyramid“, velmi utrpěly vytrvalými pokusy o „odborné historické zařazení“.

S přibývajícimi lety, provázenými řadou katastrof a významných společenských změn, se měnilo písmo i jazyk. Naše snaha o pochopení vedla k tomu, že v obsahu stále nejasnějšího poselství byla násilně doplňována domněle „chybějící místa“. Stalo se tak, samozřejmě vždy „vědecky přípustnými metodami“, tedy způsobem umožňujícím „jakýsi výklad“ neodporující

domnělé (!), tedy podle našich představ vykonstruované, „základní mystické logice“ náboženství Egyptanů...

Egyptská kultura je ovšem prastará. Takzvaně „staré“ texty pyramid klidně můžeme zařadit mezi velmi mladé písemnosti, jejichž obsah už s původní informací má jen velice málo společného.

Je jisté, že kněžská kasta, která po násilném přerušení řetězce iniciovaných osob už sama neznala význam ani způsob jejich čtení, původní doklady úmyslně manipulovala za účelem „výroby“ výnosného kultu, mimo jiné vyžadujícího z předchozí historie naprosto neznámou, nákladnou a krajně podezřelými obřady provázenou „mumifikaci“.

Konzervace mrtvého fyzického těla, údajně prováděná za účelem udržení nesmrtelné duše **těla** („ka“) v jeho blízkosti (!), se v žádném případě neslučuje s ostatními mystickými představami! Obřad spíše připomíná napodobeninu jakési **obřadem maskované autopsie** lidské loutky, řízené pomocí v těle umístěných implantátů! Ty ovšem musely být po smrti nositele odstraněny. Pozdější obřady byly jen napodobeninou nepochopené činnosti „bohů“!

Porovnejte, oč se liší pohřební zvyky Indů a Tibeťanů, které vyžadují rozdrcení lebky mrtvého, aby jeho nesmrtelné Já mohlo co nejrychleji opustit pozemské tělo, navrácené do posvátného koloběhu přírody tím nejpřirozenějším způsobem –jako potrava ptáků.

Totéž si myslím o skutečném účelu trepanace lebky (údajně prováděné už i neandertálci ale každopádně v andském prostoru.) Zhojené (!) otvory byly uzavřeny původní kostí, upevněnou zlatými drátky. Každý chirurg potvrdí, o jak náročný zásah se jedná, a to i v případě, že je k dispozici odpovídající vybavení.

Dosud však nebyla nalezena ani jediná lebka jedince, který tento zákrok nepřežil!

Oblečení egyptských kněží se až příliš podobá oděni vyznavačů krvavého jihoamerického „jaguářího kultu“ (obr. 3). To asi není náhoda! Ré, považovaný Sitchinem za babylonského Marduka (!), a obdobně i Seth, rozhodně *nepatřili mezi „hodné syny Boží“ – Anunnaki.*

V podsvětí „Duatu“

Současnými mystiky často užívané a opět (údajně pro „lepší pochopení“) účelově pozměňované texty, jako Kniha skrytých dveří, Kniha dvou cest atd., vydávané za „popis putování nesmrtelného ka podsvětím Duatu“, jsou samy o sobě už nesčetněkrát zmanipulovanými popisy dávných událostí. Bezpříkladnou devalvací dřívějšího poznání lze přičíst slepenci fragmentů, shrnutých pod pojem Kniha mrtvých. Ale především z těchto textů si staří i novodobí mystikové vybírali a vybírají ty, které se jim „hodily do krámu“.

„Vědecký přístup“ –logů a –iků se od této praxe ostatně téměř neliší. Například popis

putování podzemím Duatu (interpretace v knize Tunel do kosmu) podle jejich názoru není ničím jiným než alegorickým vylíčením pravé a jediné cesty k duchovnímu „já“. V počáteční smrti „poutníka“ vidí předobraz stupně Oproštění; zrození zárodku nové, duchovní osobnosti. Jaksi jim ale uniká, že pisatelům zjevně nešlo o reinkarnaci, ale o opětovné fyzické zrození pouze za tímto účelem mumifikovaného těla dotyčné osoby kdesi na blíže neurčené „planetě milionů let“! **Ušlo jim, že pouze tomu, kdo se podrobil jakési speciální proceduře** (později pod rukama „kněží“), byla dána šance dosáhnout jiného světa; později, přeneseně, fyzicky „vstát z mrtvých“.

Je třeba si znovu položit otázku: komu a čemu **původně** sloužilo pitvání vybraných lidských jedinců, jejichž vykuchaná těla před

zraky zvědavců posléze pečlivě ukrylo mnoho vrstev plátna?

Dnes se plátnem šetří: pádem z velké výšky roztráštěné vybrakované mrtvoly lidí (a zvířat), zbavené poslední kapky krve, se objevují nejen ve Spojených státech. A není jich málo. Jejich počet jde ročně do stovek. Neproniknutelná záhada, které se tamější policie už léta snaží přijít na kloub. Marně.

Čím asi ve skutečnosti bylo záhadné řádění nepolapitelného Jacka Rozparovače, který si, údajně z perverzního rozmaru, pořizoval sbírku vaječníků mladých žen, užívaje přitom perfektních chirurgických technik...? Proč byly jihoamerickými jaguářími kněžími obětovány „bohu slunce“, znázorňovanému podobně jako egyptský „disk boha Ré“, mladičké dívky? Ze staré tradice?...

Zdá se, že neznámý „kdosi“ neprováděl v Egyptě své rejdy až tak nepokrytě jako v izolované a možná nadlouho opomíjené Jižní Americe. Rozdělili si „bohové“ za určitých podmínek svět?

Nefilim, Seth/ Baal Sebab (Pán severu, známý jako Belzebub...) a Ré/Marduk (Amun-Ré – bůh, který se skrývá!), se z jakéhosi závažného důvodu dostali do sporu s Tvůrci. Ten vyvrcholil válkou (viz egyptský epos o vzdušném souboji Setha a Hora) poté, kdy Anunnaki/ Tvůrci zjistili, že Nefilim/Assurové i přes dohodu nadále zneužívají člověka ke genetickým pokusům?

Pokud neznáme skutečné souvislosti, je tehdejší a pohříchu i **současné dění** naprosto nepochopitelné.

Zkreslené záznamy samozřejmě odpovídají postupům, které utvářejí neodmyslitelný základ egyptských, helenistických i pozdějších mystických škol. Jenže tady číhá často zneužívaná možnost položit záludnou otázku: ...vejce, nebo slepice?

Texty a vyobrazení neodpovídající zásadám jejich učení, bez ohledu na jejich možné ranější datování, považují současní mystici (i vědci) za *výraz postupné degenerace původních **náboženských** myšlenek.*

Je to jinak. Jsou degenerovanými kompilacemi původních, ne mysticko-náboženských, ale *zcela konkrétních* informací.

Věnujme se na chvíli nejznámějšímu a nejcitovanějšímu souboru textů, jejichž špatná

interpretace je často zdrojem a příčinou osudného nepochopení minulosti.

Knihy mrtvých

Pod tento obecný pojem jsou zahrnuty texty na stěnách hrobů nebo k mumiím přikládané svitky papyru (nezaměňovat s „texty pyramid“!). Byly víceméně podrobným průvodcem zemřelého Egyptana na složité cestě k věčnosti. Zprvu byly dávány jen do hrobů faraonů a význačných osobností, zejména místodržitelů a velekněží. Později došlo k jakési „třídně sakrální devalvaci“ dokumentu; byl vkládán do hrobu takřka každé osobě, jejíž dědicové byli schopni zaplatit písaře pořizujícího kopii.

V hrobech faraonů vedle vyobrazení domněle oslavujících jejich slavné činy mnohdy nacházíme hieroglyfy provázená obrázková schémata záhrobního putování bájným Duatem. Asi nejhodnotnější texty tohoto druhu, provázené nástěnnými malbami, byly nalezeny v hrobech faraonů Pepiho I. a II..

Pozdější, zejména „lidové verze“ knihy mrtvých byly již zcela prodchnuty kašírovanou mystikou. Původní smysl zcela zanikl pod nánosem chyb a vědomě provedených úprav. Jeden z těchto nesmyslných pozdních textů kdysi „ohnul“ do češtiny akademik František Lexa, který pochopitelně vycházel z tehdejších „poznatků“. Je smutné, že právě svědectví o *úpadku původních vědomostí* těžce zkoušených Egyptanů je považováno za „TO pravé“, zatímco zdrojům podstatně bližší informace mnohem staršího data

získaly nálepku jakéhosi „dokonalého, ale mezitím degenerovaného mystického Poznání“ jen proto, že se nevejde do schémat tehdejších ani dnešních pobloudilců.

Podobné smýšlení mnohdy sdílejí, a velmi nevybíravými způsoby obhajují, i mnozí –logové a –ici, kteří se během honu za imaginární „prestiží“ dosud nedokázali vymanit ze sféry vlivu pseudovědeckých dogmat, kdysi nazdařbůh sláтанých „na slovo vzatými“ a dosud citovanými „odborníky“ na vykrádání královských hrobů. Svatozář kolem hlav těchto „učenců“ ovšem cudně halí fakt, že většina těchto „průkopníků vědy“ psala svá takzvaně „odborná pojednání“ prošpikovaná nesmyslnými termíny jen proto, aby mohli nerušeně pokračovat v „záslužné práci“. **Přitom rozkradli, odnesli, nenávratně zničili, zfalšovali**

anebo alespoň k nepoznání poškodili doklady o skutečné, pravé a opravdu velké primární civilizaci žijící na území dnešního Egypta. Ve srovnání s ní je „velká evropská křesťanská kultura“ jen mírně zjemnělým výrůstkem barbarství.

Bezpříkladně zneuctili hroby dávných králů a z veřejné prezentace jejich tělesných pozůstatků si udělali zdroj příjmů. Proč „xakru“ nevystavují vysušené pozůstatky příslušníků vlastních panovnických rodin?

„Pfui! Wie unetisch!?“ „Parbleu!?“ „Shocking!?“ „Jakneetické!“

To však byl jen počátek tragédie. Tito „vědci“, schopní pro lordské tituly, peníze, slávu a prestiž ukazovat na trhu sice nikoli vlastní, ale cizí vycpané babičky, podnítili

hrabivým zájmem o módní a dodnes velmi dobře zpeněžitelné antikvární předměty u chudých Egyptanů touhu po snadném zisku. Z hrobů a zřícenin rabované předměty ne-dozírné hodnoty tak z Egypta nenávratně a nekontrolované zmizely v soukromých sbírkách. Značnou částí Egyptanům uloupených pokladů se neoprávněně dosud chlubí velmi proslulá muzea...

Historie se opakuje. Pokud ihned nezasáh-neme, budou brzy rozkradeny nebo průmyslovými exhalacemi nenávratně zničeny i relikty civilizace Mayů a Aztéků.

Zde nepomůže honit po pralesích hladové Indiány, ani zástup velmi snadno uplatitel-ných „hlídačů“. Navrhuji, aby každý, v jehož držení bude nalezen zcizený předmět, byl po určité časově omezené amnestii, během níž

jej může beztrestně odevzdat, nepodmíněně odsouzen k dlouhodobým nuceným pracím jako pomocná síla při vykopávkách a rekonstrukcích mayských měst; k trestu, z jehož výkonu by se nikdo nemohl a nesměl vyplatit žádnými penězi.

Pokud někdo staré památky miluje natolik, že je ochoten podstoupit i toto riziko, neměl by mu takový trest připadat zatěžko...

Nebezpečné ideály

Učení opravdových mystiků má nepopiratelné klady. Jít klasickou cestou mysterií totiž znamená *dodržovat pravidla věčného a všeobecně platného Zákona*. Pokud by lidskou společnost řídili lidé, kteří na své Velké

cestě skutečně dosáhli Cíle, neměli bychom se čeho obávat.

K tomu ale asi nedojde.

„Etika“ současné společnosti mystikům klade téměř nepřekonatelné překážky – opravdovým Poznáním prodchnutý jedinec se totiž už od počátku dobrovolně zřekl všech nástrojů, umožňujících prosazení nových myšlenek jinak než cestou ducha. Už z podstaty se nemůže stát politikem chráněným výkonnou mocí státu, na jehož řízení se podílí.

Požadavky, jejichž bezpodmínečné splnění je k dosažení Cíle nezbytné, jsou materialistům, tedy většině „demokraticky smýšlející části lidstva“, cizí, nepochopitelné a nepřijatelné. *Nekonformita vůči zavedenému systému u*

ní po počátečním nadšení vzbuzuje podvědomý odpor a nenávisť.

To také byl jeden z hlavních důvodů, proč známe staré mystické školy jako převážně uzavřené enklávy.

Historie ukázala, že jakýkoli pokus otevřít nematerialistické učení vůči zbytku světa hlásajícímu moc peněz, skončil katastrofou; většinou fyzickou likvidací „zvěstovatelů“ (Ježíš, Sokrates, Gándhí). A pak –osobnost, která umí již pouhou kvalitou veřejně vyslovených myšlenek nadchnout více lidí než vidina mamonu, je, a vládci civilizací našeho typu vždy byla, považována za nebezpečnější než mor!

Oč pohodlnější, a tudíž přijatelnější, je varianta nabízená paulisty katolické církve! Ti

totiž v podstatě tvrdí, že malé průšvihy opět vylepší zacinkání v kostelní pokladničce a pár „zdrávasů“, protože účet za ty velké „hříchy“ poslušných oveček kdysi, už napřed a za všechny, zaplatil kdosi jiný; takže nemá smysl snažit se dosáhnout spásy sám...

Dilema učení katolické církve zatím snad nejasněji popsal německý učitel teologie Holger Kersten; cituji ze závěru jeho knihy:

Tato forma učení o spasení v tradičním křesťanství spočívá prakticky výlučně na Pavlovi a Ježíš ji nikdy nehlásal. Pavel učí, že celé Ježíšovo působení směřuje k jeho smrti jako oběti, že on svou krví osvobodil věřící od jejich hříchů, zatracení a nadvlády Satana. Pavel se skutečně ve svých epištolách ani čárkou nezmínil o tom, co Ježíš učil, a neuvádí ani jedno z jeho podobenství. Místo

toho staví na svém osobním pochopení (nebo nepochopení?) Ježíšova učení svou vlastní filosofií. Podle Pavla doléhá na všechny lidi díky Adamovu hříchu od počátku hněv Boží (srov. Efezským 2. 3) a jsou bez výjimky ztraceni (např. Římanům 5. 18; 1. Korintským 15. 18), neboť všichni jsou pod mocí hříchu (Římanům 3. 9; Galatským 3. 22; Koloským 2. 14). Na všechny lidi se vztahuje Boží zatračení (Římanům 5. 16).

Tak Pavel radostné poselství Ježíše mění ve výhružné, ze kterého on sám ukazuje cestu úniku. A ta spočívá ve spáse lidstva obětováním se Krista: „A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti (?) přinesl všem ospravedlnění a život.“ (Římanům 5. 18) A v listu Koloským: Vymazal dlužní úpis, jehož

ustanovení sloužila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž.“ (2. 14)

Tím nejhorším na Pavlově učení o spáse je ale výrok, že člověk sám nemůže přispět ke svému vykoupení z bytí plného utrpení. Žádnými vlastními dobrými činy a jakoukoliv změnou života se nemůže ospravedlnit, spasit, být smířen s Bohem (viz Římanům 3. 24; 9. 16; 1. Korintským 1. 29; Galatským 2. 16).

Neboť podle Pavla je to jen sama milost Boží, která nám přináší vykoupení: *„Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. „* (Efezským 2. 8 a 9)

Podle Pavla je člověk sám spasen již prostřednictvím jedinečného aktu křtu, stává se dítkem Božím a zcela novou bytostí.

Každý požadavek, aby se člověk vlastním úsilím spolupodílel na spáse, je tímto učením označen jako krácení zásluh Ježíše, jako zhoubný pokus o sebevykoupení. Naopak! Každý člověk, ať už žije jakkoli dobře a příkladně, platí podle tohoto pojetí za ztraceného, pokud oběť na kříži on sám osobně s díkuvzdáním nepřijímá jako svou absolutní spásu.

Tato představa je Ježíšovu myšlení naprosto cizí.

Většina křesťanů zastává názor, že s tímto učením stojí a padá velikost a jedinečnost křesťanství. Při bližším pohledu se však tento výklad jeví jako fikce, jež byla Ježíšově myšlení zcela vzdálena. Ani kázání na hoře – jádro Ježíšova poselství – ani Otčenáš nebo

Ježíšem uváděná podobenství neobsahují ani špetku těchto takzvaných „křesťanských učení o spáse“! Ježíš sám nehlásal žádné filosofické teorie o své cestě a o svém učení k osvobození člověka z utrpení pozemského bytí – on své učení podložil svým vlastním životem! Tolerance, vzájemné vstřícné jednání všech živých bytostí, dávání a sdílení, braní utrpení jiných na sebe, ničím neomezená, bezpodmínečná láska k bližním – to je cesta ke spáse, kterou Ježíš ukazuje. (Kersten, Holger: Ježíš žil v Indii)

„Křesťanství“ stojí na principech Nového „zákona“, traktátu, který ze dvou třetin sepsal obratný, vzdělaný dogmatik Šavel/Pavel, který povýšil **osobu Ježíše** nad jím hlásaný **princip!**

Z výše uvedených důvodů tedy nelze očekávat (ani požadovat), že se lidstvo dobrovolně vydá trnitou cestou mysterií.

V podstatě by bylo nutné vytvořit „velký kruh“, jakousi radu zasvěcených, která by řídila celé společenství. Takový pokus už tu jednou kdosi bezúspěšně nastartoval:

„Učiním z vás království kněží,“ sliboval Mojžíšovi na poušti. Vláda „služebníků Božích“, jejichž znalosti i respekt díky podvratnému vlivu „cizích bohů“ (ať už se za tímto pojmem skrývá kdokoli nebo cokoli) rychle upadaly, nevydržela Hebrejcům dlouho. Na řadu přišel král Saul (shoda ve změně přístupu i jmen je samozřejmě jen náhodná).

Sdruženou duchovní sílu by v zájmu všech musela chránit výkonná moc, která by dočasně (bez toho, že by sama propadla touze po moci, což je iluze, na niž naši předkové tvrdě doplatili!) prosazovala jejich vůli vůči materialisticky smýšlející většině.

To ovšem znamená konec domněle „široké demokracie“ v dnešním smyslu tohoto pojmu. Tu by nahradila jakási „diktatura rozumu“, nezištně užívaného k veřejnému prospěchu. Jenže to je opačný extrém: muselo by dojít k rozkastování společnosti nezbytným rozdělením do účelových okruhů.

A tady se rázem ocitáme ve světě A. C. Bhaktivedanty Swami Prabhupády a jeho interpretace véd (Bhagavad-Gítá, taková, jaká je.) Jeho škola je pro mnohé myšlenky právem napadána. Málokdo má chuť

ocitnout se v roli bezprávného šúdry na okraji kruhu, z jehož středu vládnou „neomylní“ bráhmani...

Chyba ovšem není v textech Gíty (ústředního díla Mahabháráty), ale v jejich interpretaci a konečné aplikaci. Ani sám Mistr, který dnes už jistě ví své, žel mnohdy nevystupoval jako duchem osvícený člověk, ale jako dogmatický árijský bráhman. Slova neskryvaného opovržení, která často a rád užíval vůči jinak smýšlejícím, do slovníku duchovního Učitele nepatří! Ale, jak s oblibou říká PhDr. Wagner: „Nezapleť se se sociologií!“ Takže k věci.

V nepochopení principů takzvané „mystické cesty“, zejména nepochopení skutkové podstaty „smrti“ uchazeče na cestě k dosažení Ducha, musíme hledat klíč k jinak rozumově

nepostižitelným hromadným sebevraždám příslušníků charismatickými diletanty vedených sekt.

Něco podobného se dříve projevovalo u Aztéků. Strach z devíti „pekel“, s jejichž hrůzami byli od narození konfrontováni, a možnost vyhnout se strastiplnému posmrtnému putování, živil neskutečně nelidský kult. Obejít posmrtná strádání se totiž podařilo jen bojovníkům zahynuvším v boji („květinová smrt“), rodičkám zemřelým při porodu a těm, kteří se nechali obětovat tak, že si na počest a k usmíření či „nakrmení slunečního boha“ s radostí nechali zaživa vyrvat srdce z těla.

Aztékové údajně slavili „svátky“, na nichž dobrovolně čekalo v několika řadách až 20 000 (!), slovy: dvacet tisíc lidí, na usmrcení

během krátkého obřadu na vrcholku pyramidy: čtyři kněží je uchopili za ruce a nohy a položili na obětní kámen. Pátý obsidiánovým nožem příčným řezem vedeným pod žebry otevřel hrudník oběti a vyrval z ní bijící srdce. Podle dnešních měřítek ještě „živá mrtvola“ byla svržena ze schodiště pyramidy...

Na myšlenku oběti lidského srdce a krve vůbec, je přivedla jakási činnost „jaguářích božstev“ poletujících nad zemí v „dýmajícím zrcadle“ alias „kolibříkovi zlé Levé strany“. Byl to útvar, podobný duhovému oblaku, příležitostně metající „blesky“, které podle jedné legendy usmrtily 400 mužů najednou...

Něco podobného jsem kdesi už četl... Ale ne. To přece byl „oheň, sstoupivší od Hospodina na muže, kteříž kadili“...

Ne za všemi kulty se skrývá zlo. Jakési božstvo se nezdráhalo otrávit Egyptanům řeku, bez milosti zabíjet neposlušné „chráněnce“, kterým předalo vysoce humánní Desatero, aby je později, za účinné pomoci, nechalo vyhubit všechno živé na rozsáhlém území. Krvavé oběti, zavilá nesmiřitelnost, hygienické předpisy a: „Nezabiješ bližního svého!“

S podobným postupem se setkáme i u božstev takzvaných Olméků, „proto-Mayů“ které kdosi komu sloužili záhadnými cestami „přivedl“ na jihoamerický kontinent, pravděpodobně z Afriky. Škoda, že si slovní odborníci pletou negroidní rysy s

mongoloidními (např. David Carrasco v Náboženství Mezoameriky; česky nakl. Prostor, Praha 1998).

Zdá se, že toto božstvo u Izraelitů střídala jakási jiná moc, která načas získala převahu. Přímým působením instalovala Zákon a dala ústy nabih jasně najevo, že se jí nesmyslné krvavé oběti (holocausty) mnohdy obrovského množství dobytka hnusí.

Jihoamerické tradici podobná dualita je nepřehlédnutelná. Tam stál bůh vyžadující lidské oběti (Aztékové a Mayové neznali dobytek a tažná zvířata) proti tvůrčí síle – „bohu úrody“. Izraelité, jaksi pro jistotu, obětovali kromě krve, masa a tuku zvířat i obilí. Jeden nikdy neví, kdo je momentálně šéf...

Adaptací východních mystických proudů „šitou na tělo“ evropsky smýšlejícímu člověku, jemuž je přece jen bližší panteon indoárijských „bohů“, je dílo Paula Bruntona, považovaného za jednoho z největších mystiků moderní doby. (Je mimochodem jedním z hrstky odvážlivců, kterým se poštěstilo strávit noc v „sarkofágu“ Velké pyramidy! (Viz jeho Tajnosti egyptské.) Paul Brunton v obsáhlém díle, jehož základem je kniha Tajná stezka, vytyčuje nelehkou, jednotlivcům určenou cestu k úrovni, kterou nazývá „stavem poznání vyššího Já“ – „Nadjá“.

I on si však na sklonku života uvědomil, že slepé následování jeho pravidel odporuje zásadě o zřeknutí se vůle. Výslovně upozorňuje, že adepti se budou muset oprostít i od jeho rad. Bruntonovo dílo je v každém případě přínosnou inspirací do okamžiku,

než žák dospěje k definitivnímu rozhodnutí. Pak musí navždy pustit Mistrovu ruku a jít sám.

Aspekty a hloubka Bruntonovy filosofie, již na rozdíl od jiných skutečně žil, jsou zajímavé. Hlubší náhled se opravdu vyplatí. Je ovšem třeba upozornit, že Bruntonovy spisy, snad až na díla Tajnosti egyptské a Poustevník v Himalájí, **nejsou beletrie**. (Téměř celé Bruntonovo dílo vyšlo v novém českém překladu nakladatelství Iris RR. Je díky strategii nakladatele k dostání i v nespecializovaných knihkupectvích.)

Tajemství pythagorejců

Mimo Egypt patří ta Pythagorova mezi jednu ze zdánlivě nejlépe zdokumentovaných mystických škol. Z jeho učení byly nesporně odvozeny myšlenky, které (byť oklikou) výrazně ovlivnily vývoj evropské civilizace. Pohříchu jsme opět převzali jen tu část, která přímo souvisí s řízením *materialisticky založeného světa a matematikou*.

Záležitosti duchovního charakteru někdejšími osvícencům, oslepeným darwinismem a jeho myšlenkami živeným „vědeckým ateismem“, jaksi unikly; pojem „božský duch“ novotářům, kteří se snažili prosadit principy vědy na bázi mathemata, až přespříliš zaváněl církevním kadidlem.

Záměr jim, v neposlední řadě i díky nereformovatelnosti v jejím dogmatu zabetonované paulistické církve, skutečně dokonale vyšel.

Proti sobě najednou stáli nesmiřitelní „služebníci boží“ obklopení vojem kreacionistů a ateisticky smýšlející vědci, zastánci evoluce. Obě skupiny se od sebe valně neliší – základem víry obou stran jsou pouze nepotvrzené teze a dohady, které přežívají jen proto, že se pokládá za svatou povinnost v ně věřit.

Církevní „Duše“ a „Duch“ mystiků se tak nedobrovolně sešly ve společném, oběma zaslepenými stranami řádně protřepávaném pytli.

Pythagorejci se v rámci vlastního učení zabývali otázkami, které dnes řadíme do několika oborů, jejichž zprvu ostře vymezené hranice opět pozvolna splývají: *aritmetikou, geometrií, hudbou a astrologií.*

V rámci zobecněných úvah už nikoho ani nenapadne, že na základní škole do zblbnutí omílaná Pythagorova věta $a^2+b^2=c^2$ je původně **pythagorejským vyjádřením duality božského principu!**

Aritmetiku a geometrii, jež shrnujeme pod obecný pojem matematika, považoval Pythagoras za základní a nedílnou součást celku, a nejen to: čísla **mu byla prostředkem k poznání duchovní pravdy.**

Ale už jeho žáci se rozdělili do skupin zastávajících dva odlišné myšlenkové směry. Část zastupovala názor, že na vědomí se musí brát slyšené (akusmatum), a tedy i staré legendy a eposy, zatímco protistrana zohledňovala pouze mathematum. Zastánci tohoto směru tvrdili, že pravdu lze rozpoznat

a nakonec i uznat pouze na základě hmatatelného nebo logického ověření. (Zde má původ pojem matematika.) Jejich učitel však trval na tom, **že oba extrémny vylučují přístup k poznání – cestu otevírá jen symbióza; sloučení obojího v nutné rovnováze.**

Pythagorovo mysterium čísla

Rčení: „*Všechno se rovná číslu*“ bylo Pythagorovým krédem.

U Aristotela se dočteme: „...(pythagorejci) mínili, že Kosmos je utvářen harmonií čísel...“ nebo: „... věci vznikají napodobováním čísel.“

Podle Jamblicha se Pythagoras odvolával na Orfea, který prý řekl: „*Věčná bytost čísla je počátkem, který vše vymýšlí předem: původ nebeské oblohy, země a mezi tím ležící přírody.*“ Pythagorejci rozlišovali čtyři úrovně bytí:

– svět „nebes“, sféru působnosti tvůrčí silové struktury Ducha;

– harmonii a číslo;

.– svět „věcí“; projevů hmoty vnímaných smysly

– a mezisvět přírodních sil; svět démonů a osudu.

Všechny tyto aspekty jsou, podle filozofické interpretace Pythagorova učení, součástí Duše (ne Ducha!). Teprve na konci dlouhé

cesty světem démonů (období vnitřních konfliktů) čekal na adepta objev harmonie Ducha a nesmrtelné spojení se světem Nebes. Domníváme se, že v čísle viděli příčinu věcí smysly vnímaného světa.

„Věci vznikají napodobováním čísel.“ Podle našeho názoru věřili, že čísla obsahují *tvůrčí zákon, fixující strukturu siločar duchovního světa*; v existenci jakýchsi struktur napodobujících tvůrčí zákony a průběh siločar, a že teprve z těchto napodobenin vznikají veškeré hmotné věci, vnímané ve smysly ohraničeném světě.

Ale podívejme se na to z druhé strany. Jinými slovy to totiž lze vyjádřit i takto: převedeme-li obrazec do řeči čísel (na body v mřížce či na vektory), **definujeme nebo získáme body křížení, jakýsi grafický**

rastr, obsahující konkrétní informaci! Totéž funguje i naopak, **za předpokladu, že známe způsob, jakým byl obrázek rozložen.** Tento poznatek je nesmírně důležitý, protože se za ním s největší pravděpodobností skrývá Pythagorem pečlivě chráněné tajemství. O oprávněnosti tohoto podezření se budeme mít možnost přesvědčit později.

Pythagorejci využívali čísla k vyjádření kvantit jen okrajově. Pojem množství, vyjádřený čísly, pro ně nebyl prvořadý, i když čísla samozřejmě používali i za tímto účelem; čísla jim sloužila především ke *znázornění **kvality** struktur duchovního i materiálního světa.* A v tom je zásadní rozdíl: zatímco pro nás jsou čísla pouze pomůckou sloužící k vyjádření množství a porovnávání veličin – v učení pythagorejců **definují stav!** Pro

Pythagora byla jednička nejvyšším, největším a nejdokonalejším číslem, absolutní základní jednotkou, od níž je odvozeno všechno ostatní. *„Jednička je zosobněním neuchopitelného prapočátku Bytí, výrazem neviditelného Ducha.“*

Pythagorejský Big Bang

U Pythagora se tak setkáváme s jakousi lépe promyšlenou praverzí „moderní myšlenky“ singularity; situace, za které se veškerá hmota a energie nalézá v jediném (jedničkou definovatelném) kvalitativním stavu. Je tu jen jedna malá, ale možná významná odlišnost: číslo jedna je pro fyziky *výrazem popisujícím strukturální stav hmoty (a energie), nikoli stav Ducha!* Ten v pojetí

pythagorejců **není** srovnatelný s hmotou ani s energií – *je řídicí silou, tvarující obojí!*

Teoretickým fyzikům ještě stále schází počátek, aby dokázali platnost teorie Velkého třesku. Velmi se to podobá rabínské hádance: „*Může Všemohoucí stvořit tak těžký kámen, aby jej sám neuzvedl?*“

K rozpínání totiž *nemůže dojít bez jakési vnitřní inicializace, popřípadě zde naprosto nepřípustného zásahu zvenčí.*

Co rozpoutalo předpokládaný proces utváření vesmíru (Big Bang), když, podle fyziků, veškerá hmota (a energie) byla **bez výjimky, tedy až do posledního atomu (!), soustředěna v jediném bodě?** Pokud by totiž existoval jen jediný volný atom, nelze

hovořit o singularitě ve smyslu definice, o niž se celá teorie **matematicky** opírá!

Pythagorejské učení (obdobná úvaha je v knize Zohar) tvrdí, že **dvojka vzniká dělením jedničky**: *Z toho odvozeně vyplývá, že počátek je polovinou celku.* Z kvantitativního hlediska je dvojka součtem dvou jedniček. I toto, ve smyslu vnímání materiálního světa, samozřejmě mělo svou platnost, ale podstatný byl náhled z hlediska kvality. Jednička zosobňuje kvalitu složenou ze dvou pólů, aktivního a pasivního; plodícího a plodného.

Byl Velký třesk vyvolán zásahem zvenčí?

Napomohla fyzikálně a matematicky nepostižitelná veličina nazývaná Duch, uvězněná v hypotetickém jádru společně s

měřitelnou energií? Je to podivné, ale špičkoví jaderní fyzici naší doby přešlapují před atomovým jádrem, které je ne a ne pustit dovnitř. Někteří už rezignovaně konstatovali: *„Dál už to nejde, tam už je Bůh“... To je dobře.*

Vypadá to, že, sice trochu pozdě, ale přece, někteří z nás pomalu začínají chápat princip Vyšší moci.

Dvojka u pythagorejců vyjadřuje stav duální polarity, zahrnující mimo jiné i duchovní svět – aktivní duchovní princip je protiváhou pasivnímu (přijímajícímu) duchovnímu principu (viz tantra a podobně). Obdobně vnímali i vztah mezi duchovním a smyslovým světem.

Pythagorovo učení je ve skutečnosti velmi rozsáhlé. Obsahuje komprimovanou látku, jejíž částečný rozbor z jiného než dosavadního pohledu by jistě zaplnil mnoho knih. Je škoda, že jeho pojetím uspořádání světa a vesmíru se poslední dobou nikdo příliš nezabývá.

Tyto myšlenky jsou ve své původní podobě neprozkoumaným nalezištěm; teoretičtí fyzikové by zde našli nesčetné podněty k úvahám.

Kdo byl Pythagoras?

Mám pocit, že světlo do tajů Pythagorova učení může vnést především jeho původ. Víme, že se narodil jako syn řeckého důstojníka. Co ovšem ví jen málokdo – jeho matka pocházela z osmé generace rodiny **sumerských kněží!** Už jako chlapec se naučil číst tabulky popsané klínovým písmem a nepochybně přitom časem narazil na soubor prastarých vědomostí, které později modifikoval ve svém učení. (Mimoto

procestoval celý tehdejší středomořský kulturní prostor.)

Setkáváme se tedy, po Berossovi, s dalším kanálem, jímž do Řecka pronikalo poznání vytvořené nebo uchovávané mezopotamskou odnoží dávné supercivilizace.

Dnes začínám chápat Pythagorovy poznámky o dualitě i čínský princip *jin a jang* úplně jinak. Byla mi, stejně jako v dalších kapitolách i vám, dána možnost přesvědčit se na vlastní oči o tom, že základní, opticky sdělovaná banální informace, může obsahovat dvě, které se nejen ve vztahu k původnímu sdělení, ale i navzájem diametrálně liší. **$1 = a^2 + b^2$!** Tento vzorec skutečně platí, pokud ovšem hovoříme o **kvalitách!** Jinak řečeno: zdánlivě nelogické a matematicky **(kvantitativně)** poměrně

lehce vyvrátitelné tvrzení, že dvojka vzniká dělením jedničky a že věci dávají smysl jen tehdy pokud je vše, co k sobě neodlučně patří pohromadě, je klíčem ke kvalitativnímu pochopení výrazu $a^2 + b^2 = c^2$; za předpokladu, že $c^2 = 1$.

Součet – potence vektorů skupiny „a“ plus potence vektorů skupiny „b“ – ovšem **neobsahuje stejnou informaci**, jako potence vektorů skupiny „c“! Ale protože „a²“ a „b²“ jsou jen **kvalitativně odlišnými** součástmi „c²“ (přitom mohou, ale nemusí být **rozměrově shodné**) – **nesmí být sčítány v kvantitativním smyslu** (jako plochy) – musí být proložen jejich **obsah**. **Rozhodující přitom nejsou rozměry, ale správný poměr jednotlivých stran**. Matoucí znaménko „+“ je tedy třeba chápat

jako „plus“, ovšem v žádném případě *ne ve smyslu kvantitativního součtu*.

Každá část poskytuje kompletní dílčí informaci obsaženou v dokonale symetrické síti vektorů a teprve **překrytím obsahů „a²“ a „b²“ se doplní hlavní sdělení**, obsažené na ploše „ **c²** „! Je toto tajemství Pythagorem zprostředkovaného odkazu?

Sokrates a Platon

Filosof = „ten, který miluje moudrost“.

V běžných představách je „filosof“ světu trochu odcizený věčný rýpal s nadprůměrnou inteligencí. Zabývá se roztodivnými otázkami reflektujícími člověka a jeho okolí. Ze

získaných závěrů a poznatků se snaží sestavit (někdy i běžnými smrtelníky...) pochopitelné systémy. Poznátky a úvahy tohoto druhu často sepisuje v traktátech, k jejichž rozluštění je většinou potřebná značná dávka trpělivosti a nezřídka i hodně tlustý slovník cizích slov...

Platon ovšem vidí filosofa jinýma očima.

Je pro něj bytostí, již naplňuje láska k pravdě a touha po jejím objevení: *„Pravda je jedinou moudrostí, z níž vyvěrá proud poznání, které toho, jehož se zmocní, učiní nesmrtelným.“* Skutečný filosof musí napřed **poznat sám sebe a míru vlastní závislosti na pomíjivém světě smyslů.** Ze světských pout se snaží vymanit zvláštním způsobem: prostřednictvím souboru vědomostí, získaných nasměrováním veškerého

snažení k poznání života věčných bohů. Poznané v něm je nezničitelné a nesmrtelné. Tím ovšem není míněna obligátní rada udělovaná liknavým potomkům v souvislosti s učením: „*Uč se, protože to, co máš v hlavě už ti nikdo nevezme!*“ Platon vidí ve filosofovi jedince, jdoucího *otevřenou cestou mysterií*; *záměrně vyhledává veřejnou výměnu myšlenek* s ostatními filosofujícími.

Opravdovému filosofu, bažícímu po moudrosti v platónském smyslu, přitom nejde o intelektuální výkony oslňující okolní svět –jeho úvahy jsou pouze dílčími kroky na cestě ke stavu bytí, dosažitelnému teprve po odhození řetězů smyslového vnímání. Očekává, že po přechodu do božského světa se mu vyjeví neměnné zákony původu všech věcí.

Filosofické školy kolem Sokrata a Platona zahrnovaly učení o cíli a cestách adepta mysterií. V Platonových Dialozích lze vysledovat zřetelný záměr – objevit cestu k duchovní proměně člověka.

Mystické školy byly veřejnosti přísně uzavřené instituce, v nichž se prováděly předepsané rituály a slavily kultovní svátky. Myšlenky jejich zakladatelů se většinou opíraly o složitými alegoriemi zastřené mýty. Ale i zde, stejně jako ve všech předplatonských školách tohoto typu, byly jádro učení a kroky k jeho pochopení předmětem přísného utajení.

Skrývalo se za vším tím tajnůstkářstvím něco, co se obdobně jako u Pythagora dosud nikdo nepokusil hledat? Měli i ostatní zakladatelé antických mystických škol přístup ke

konkrétním poznatkům, nebo jen tápali v labyrintu domněnek a mlhavých představ?

Sokratovo a navazující Platonovo učení se od ostatních lišily důrazem kladeným na morální čistotu a intuitivní logické myšlení. Rozdíl mezi uzavřenými egyptskými školami a školou pythagorejců (nebo podobnými instituty v Delfách a Eleusině), byl v otevřeném kontaktu, jež žáci Platonovy Akademie udržovali s okolním světem. Učili se poznat sama sebe, integrování do reality běžného života.

Poznáním pravdy ve svém nitru, průběžně konfrontovaném s vnějšími vlivy, tak ve své mysli postupně likvidovali nepravdy a iluze. Vedli soukromý a společenský život způsobem příznivým konečnému cíli – poznání duchovního světa. Pokoušeli se „oddělit duši od těla“, jak říkal Sokrates:

„Uvolnit duši z vazeb k pomíjivému světu smyslů“ tak, aby se v konečném efektu mohla a dokázala osamostatnit ve světě ducha. Zabývali se nejen matematikou, geometrií, hudbou a astronomií, ale především vedli neustálý dialog. Pokoušeli se o vědomé zachycení poznanych pravd a jejich shrnutí do logických pojmů a formulací.

Prakřestanství

Prakřestanství se při bližším pohledu jeví jako velká škola mysterií. V původním učení, životě, cestě a osudu zvěstovatele Slova, v jeho vztahu k žákům („apoštolům“) a v neposlední řadě v ideálech prvních hebrejských křesťanů – v tom všem zřetelně nacházíme nejen prvky buddhismu, ale i

základní strukturální prvky, kterými se řídily egyptské a pythagorejské mystické školy, včetně učení zastánců Sokrata a Platona.

Narážíme ovšem na velmi podstatný rozdíl spočívající v osobě samotného Ježíše. Ten se od tápajících předchůdců lišil tím, že byl velmi dobře informován o **skutečném zdroji „mýtu“**.

Základní sestava osob přijímajících Ježíšovo učení se na první pohled jeví jako nezvykle otevřená mystická škola. Ale už v kruhu původních dvanácti žáků a hlavně v pozdějších křesťanských obcích – církvích – hlavně Pavlově, z níž později vznikla ta „jedině pravá“ a katolická, se přesto dá vysledovat určité, u Pavla už zcela úmyslné, účelové utajování jistého druhu informací. *Díky úsilí tohoto velmi vzdělaného,*

nesnášenlivého dogmatika, zůstala pro masu věřících skutečná podstata učení, praxe a konečně i osoba, jíž (oklikou!) vděčí křesťanství za jméno, tajuplným a nikdy nepochopeným mysteriem.

Ježíš sám si byl velmi dobře vědom, že ne všechna jeho sdělení mohou být sdělována veřejně. Jeho slova zprostředkovává jeden z žáků:

„Vám bylo dáno posvátné tajemství Božího království, ale těm venku se všechno děje v podobenstvích.“ (Marek 4.12)

Byl zde tedy zřetelný rozdíl ve stupni zasvěcení vybraných osob uzavřeného kruhu a těmi „venku“; chybějící výrazové prostředky, navenek nahrazené parabolami (podobenstvími), byly pomyslnou zdí

elitního duchovního institutu. Ale ani jeho žáci zdaleka nepochopili všechno.

Křesťanská víra se v počátcích ani dost málo nepodobala dnešnímu státem chráněnému folklóru, ani tomu, co v církvi financovaných uměleckých dílech prezentovali mnozí vynikající umělci, jak si dosud myslí mnozí křesťanským uměním ovlivnění idealisté. Pro skutečně věřícího jednotlivce je „víra“ (v teologickém smyslu tohoto slova) dodnes souborem nikdy nezpochybňovaných, zvenčí převzatých ujištění, vztahujících se k nadpřirozeným a pro věřícího člověka existenčně významným událostem.

Rodiči, učitelé a duchovními zprostředkované informace považují za pravdu, z níž čerpají útěchu a smysl života.

Tuto *převážně pozitivní stránku víry* „těch venku“ jako takovou *nelze zpochybnit*.

Setkal jsem se s mnoha výpady „pravých křesťanů“, kteří se mne, mnohdy pomocí nekřesťanských slov, snažili „přesvědčit“ a usvědčit z toho, že útočím proti **víře**. To je nesmysl. Právě naopak!

Pro ty, kteří „mají oči a vidí a mají uši a slyší“, respektive **chtějí** vidět a slyšet, se Víra od „víry“ liší pouze kvalitativně, a i když tento kvalitativní skok je obrovský, výsledek je stejný: kritičtí vidoucí a slyšící nacházejí ve své Víře tutéž oporu jako slepě věřící dítě ukrytá pod křídly církvi nebo vědci, kteří se skrývají za zdánlivě neochvějnou hradbou vybudovanou z axiomat.

Je zde ale jeden velmi podstatný rozdíl: přirozená víra nemá nic společného s Pavlovým náboženstvím, ani s vírou v neomylnost establishmentu; člověk věřící ve Vyšší moc nemá ani necítí povinnost navštěvovat kultovní obřady –jeho přirozená víra nepotřebuje zprostředkování.

Jedinci věřící ve Vyšší moc se navzájem okamžitě poznají, necítí potřebu se sdružovat a už vůbec ne potřebu nekriticky podporovat čísi mocenské nebo ekonomické zájmy. Vědí, že systém stojící na titěrných nožkách lidmi vymyšlených zákonů nemá naději přežít. Ostatně – i Ježíšova slova potvrzují, že „vykoupit“ se musí každý sám. To za nikoho žádný církevní hodnostář neudělá...

Vyznání na platformě církvi je, a v úpadkových kulturách vždy bylo,

společenskou nutností, která, mnohde pod tlakem moci či momentální módy, je jen pompézně sehrávanou veřejnou fraškou. Obzvláště nechutný je pohled na novodobé rádo-byfarizeje z řad politiků zápolících o „duše“ věřících voličů, jak se mačkají v prvních řadách kostelních lavic. Drtivá většina z nich se tam ovšem vyskytuje jen při církevních velkoakcích přenášených televizí.

Ale pardon – tomu se dnes neříká farizejství, ale „ošetření image“...

Nikdy a nikde jsem neřekl, že neuznávám něčí víru – je mi jedno, jak se kdokoli dovolává toho, čemu někteří říkáme Vyšší moc. Neuznávám jen samozvané „zástupce Boží na zemi“ a celý ten velkolepý, cingrlátky ověšený prolhaný cirkus, který pro vlastní opodstatnění a uspokojení pořádají.

Dlouhou řadu let se ve mně utužuje podezření, že církev, která vždy měla přístup ke zdrojům informací (znalost a detailní záznamy mýtů a zvyklostí „pohanských společenství“ pak v období „obracení na jediné správnou víru“ bývaly zneužity proti nim...), jež navenek prohlašovala za „d’áblovu dílo“, ví mnohem víc, než tuší „světská moc“. Sběr informací byl hlavní náplní práce jezuitských misionářů; z tohoto neskutečného balíku poznatků o téměř dokonale zahlazených kulturách se na světlo světa dostal prozatím jen zanedbatelný zlomek. Neodvážím se vyslovit, kolik toho církev ví, ale myslím si, že zveřejnění byť jen malé části do letitého žargonu obalených, utajovaných vědomostí by mohlo lidstvo uchránit před mnohými útrapami a strádáním.

Tisícileté tajnůstkaření zatím bylo zdánlivě beztrestné. Zdá se však, že s tím bude brzy konec. Lhůta vypršela. Na „konci časů“ nadchází čas změn a konečného zúčtování.

Gnosis

V průběhu prvních tří století „našeho letopočtu“ bylo na území Římské říše (vedle prakřesťanských obcí) založeno mnoho gnostických škol. Řecké slovo *gnosis* znamená „poznání“, přeneseně „předané poznání“, tedy **odkaz**. (Počeštěný termín „gnóze“ neznamena nic. Nazývejme věci i osoby radši pravými jmény.) Učení gnostiků se ovšem neopíralo o tehdy ještě neexistující křesťanskou, ale o egyptskou tradici. Vycházela zejména z hermetických spisů;

souboru prastarých textů připisovaných Hermu Trismegistovi.

Egyptané tvrdili, že vložil do paměti lidstva prastarou moudrost a že to nebyl nikdo jiný než samotný Thot, který, později zřejmě jako řecký Hermes, byl považován za „písaře bohů“. Univerzálním jazykem spojujícím učence a filosofy období helénismu byla řečtina. Do tohoto jazyka byly, mimo jiné významné texty, přeloženy a okomentovány i egyptské „hermetické“ spisy. Tak došlo k osudovému (a asi i osudnému) propojení řeckého myšlenkového proudu, původně orientovaného na mezopotamskou tradici, s egyptskými mýty.

Z podnětů přepracovaného a doplněného učení vznikaly gnostické školy na římském území. Jejich mystika zřetelně pramení z

nové řecké formulace egyptské tradice, vyvěrající z dlouhého a temného období po Velkém úpadku původní světové civilizace. Jižní Ameriku tehdy patrně ovládala „jaguáří božstva“...

Řeckému vlivu nepodlehly pouze dávné tradice navazující přímo na alexandrijské gnostické školy v samotném Egyptě. Hlavními představiteli tohoto proudu byli Valentinus, Basilides a Markos. Nemálo gnostiků našlo oporu v hebrejské mystice; je nesporné, že již hluboko v předkřesťanském období zde byly školy proroků a četná esoterická seskupení, mezi nimi i izolovaná společenství **essenerů** (essejců) a **jahaditů**. Hebrejská jména andělů a démonů, včetně personifikované „boží moudrosti“, podle názoru některých badatelů (zřejmě inspirovaných kabalou) údajně zástupná

označení tvůrčích principů a sil utvářejících svět, se v originále nebo v místních obměnách houfně objevují v tehdejších gnostických spisech.

Někde tam jsou nesporně i kořeny životní filosofie kabaly, učení, jehož pochopení vyžaduje hebrejský způsob myšlení a chápání světa, později účelově zkresleného příslušníky jiho- i severoevropské části diaspory.

(Poslední ránu z milosti ušetřilo kabale „pokřesťanštění“. Od konce devatenáctého až do druhé poloviny dvacátého století už byla převážně jen pouťovou atrakcí v rukou „jasnovidců“ a „Bohu blízkých“ kartářek. Zdá se, že se tato móda v posledních letech vrací; „kabalisté“ a „numerologové“ se množí jako houby po dešti...)

Kabala je velmi rozsáhlé téma zoufale přesahující nejen rámec mých znalostí, ale i rámec této knihy. Jakékoli pojednání z mého pera na toto téma by bylo svrchovaně neseřízní! Zájemcům vřele doporučuji v seznamu literatury uvedený titul Rabbi Šimon bar Jochaj a Kabala.

Významným nálezem umožňujícím hlubší náhled do tajů gnostického hnutí byl objev takzvaných Textů z Nag Hammadi (Egypt, 1945). Jde o starověkou knihovnu, asi 50 spisů obsahujících pestrou směsici mystických učení všech směrů od Zarathustry až po úryvky Platonových Dialogů. Texty byly psány koptštinou; podle převládajícího názoru badatelů zřejmě někdy ve 4. století n. 1. Podle nich pravděpodobně jsou kopiemi starších řeckých originálů, vyhotovených (nebo přeložených) v období mezi 100 až 250

n. 1. Překladaři nebo kopisty zřejmě byli helenističtí Hebrejci egyptské diaspory. Mnohé texty potvrzují propojení s hebrejskými mysterii, především se samařskou tradicí.

Hebrejskou mystikou byli zřetelně ovlivněni také ophité a peráti, u jejichž zrodu zřejmě stála hebrejská samarská gnosis, pocházející s největší pravděpodobností z pera Simona Maguse.

Mezi texty z Nag Hamadi existují spisy, odvolávající se na třetího Adamova syna, Seta, který v esoterickém židovství platí za praotce vykoupeného lidstva, tehdy ještě žijícího v jednotě (společně!) s Bohem. Z Předního Orientu jsou dále známy především syrská (ophité z Naasse) a perská gnostická větev (Bardesanes, Mani).

Na tomto místě je přímo životně důležité vnímat rozdíl mezi jménem **Set** a **Seth**! V dobách, kdy ještě platilo nomen – omen a jméno mělo svůj nezastupitelný význam, se písaři zřídka kdy dopustili chyb, které našinci zvyklému na jmenné překrouceniny všeho druhu jako chyba nepřipadají. To je obrovský omyl!

(Zatímco u angličtiny a francouzštiny je to věc výslovnosti, čeština – melodický jazyk v podstatě schopný bezchybné reprodukce jakéhokoli zvuku – komolí psaní cizích jmen neuvěřitelným způsobem, a to zcela záměrně, protože si kdysi kdosi myslel, že nebude od věci udělat z „chrámu jazyka“ nedobytnou tvrz...)

Společný jmenovatel

Gnostická učení se navzájem mísí; Konrad Dietzfelbinger, který přeložil a komentoval texty z Nag Hammadi míní, že shodu náplně s pozdější hebrejskou mystickou tradicí je třeba přičíst vlivu hebrejských esoteriků žijících v helénistické Alexandrii. Toto tvrzení nelze přímo vyvrátit, ani definitivně potvrdit. Mnohem pravděpodobnějším se však jeví pravý opak. Naprosto nesporný ovšem je jeden překvapivý fakt: Školy Herma, Seta (nebo Setha?), Derdekease nebo Zoroastery (Zostrianos = Zarathustra) měly jedno společné: ať už byl za jejich zakladatele považován kdokoli, pro převážnou většinu směrů gnostického mystického učení

předoasijské, perské, platónské hebrejské nebo egyptské větve ***byla ztělesněním síly působící v jejich školách osoba Ježíše – Krista.***

V jejich spisech je centrální postavou charakterizující cestu a cíl.

Původ mysterií

Červenou nitkou, která se táhne všemi mystickými učenými, je neobyčejně pevná víra v posmrtné převtělování – reinkarnaci. Její počátek musíme hledat kdesi v „předhistorickém“ období, které pro nedostatek informací máme za „šerý dávnověk“.

Zdroje rané egyptské mystiky (především *Kniha mrtvých* a účelově upravené „texty pyramid“) vyvěrají z časů kdesi dávno před první „historicky potvrzenou“ dynastií faraonů. Původně se tradovaly ústně v tajném jazyce kněží, který se postupně vytrácel. Útržky popisů dávných, reálných událostí se časem nevyhnutelně staly mýty, podléhajícími v následujících pohnutých obdobích dalším zkreslením. Čím hlouběji zařízíme skalpel touhy po poznání, tím hůř: z domnělých „poznatků“, vykuchaných z traktátů zbavených původní substance už před tisíci lety, lze vytvářet jen další jakýkoli význam postrádající kompilace.

Kořeny mýtů středomořských národů najdeme v Sumeru a v Eposu o stvoření světa, který se v úplnosti, i když ve formě účelově pozměněné ve prospěch lokálního božstva

Marduka, zachoval na sedmi tabulkách posvátného starobabylonského chrámového textu. Záznam začíná slovy: „Enuma Eliš...“ – přeložitelné jako: „Když ještě nebylo bohů...“ (tedy ne „Na počátku...“, jak se leckde můžeme dočíst).

Známější zmínku o božském původu Člověka najdeme především v mnohem mladší hebrejské kompilaci shora uvedeného eposu. Zde se dočítáme, že člověk byl „stvořen“ na základě rozhodnutí **rady bohů** (Elohim). El = Bůh; Elohim = **bohové!** Pluralitu prvotních biblických bohů si „dovolili“ svévolně zrušit až „tvůrci“ nehoráznosti vydané jako ekumenická bible. Předstupněm bylo (v souzvuku s církevní výrobou „trojjediného Boha“) tvrzení, že v případě Elohim jde o pluralus majesteticus. Hebrejci, **autoři původního kompilátu zvaného**

Genesis, tím ovšem myslí něco docela jiného...

Jimi využitě sumersko-babylonské zdroje svorně uvádějí, že Člověk byl stvořen k obrazu Anunnaki, „bohů“, kteří sestoupili na Zemi od Ana – z Anovy planety. Tito „bohové“ zprvu potřebovali jen poslušnou pracovní sílu použitelnou k výkonu manuálních prací. Ale je zde i jiný toto tvrzení dokládající zdroj, tentokrát z opačné části světa!

„Čas jitra nastal, nechť dílo skončí a objeví se naši služebníci, naši Živitelé, děti světla, synové světla. Nechť se objeví člověk, lidský rod na tváři země,“ pravili bohové.

A spojili se, sešli se a drželi poradu v noci a v tmách. Tam pátrali, rozprávěli, tam zvažovali a přemýšleli. Popol Vuh

V předešlé knize jsem se věnoval příchozím ze světa, na němž vládne z našeho pohledu věčná tma. Lidé pak nutně musí být nazýváni dětmi a syny světla; žijí na planetě, která ho má díky příznivé oběžné dráze kolem centrální hvězdy opravdu dostatek.

Vylepšená verze pozemšťana, adapy, však proti očekávání (a původnímu zájmu) zdělila inteligenci tvůrců! Jako takový, z etických důvodů, podle pravidel diktovaných Zákonem, patří do kosmické rodiny inteligentních bytostí.

Vývoj pozemské civilizace později ovlivnila kataklyzmatická katastrofa, známá jako Potopa světa (diluvium).

Po ní se vztah mezi „bohy“ a přeživšími skupinkami lidí výrazně změnil; Návštěvníci

odjinud přenechali pozemšťanům odpovědnost za Zemi i vlastní vývoj. Odkazem a směrnicí je *Zákon*, určující směr myšlení a chování v zájmu dosažení vyššího cíle, jímž je integrace do **společenství ostatních vyspělých inteligencí osidlujících Kosmos**.

Kartami osudu lidského pokolení však míchali i jacísi „jiní bohové“. Ti, jak potvrzuje bible, rovněž sestoupili z nebe, **nebyli** však dětmi sumerského Ana. Tyto rovněž humanoidní bytosti jsou našemu „od Boha propůjčenému obrazu“ – naší genetice – velmi vzdáleni. A nejen to.

Zatímco naši Tvůrci pochopili, jakého přehmatu se dopustili genetickou katapultáží primitivní pozemské bytosti na vyšší vývojovou rovinu, a rozhodli se ponechat

pozemšťany vybavené zásobou základních informací vlastnímu samostatnému vývoji, **považují nás příslušníci této skupiny za jakési účelově vytvořené bioroboty, na nichž lze beztrestně provádět genetické a jiné pokusy.**

Je pochopitelné, ale v celkovém kontextu jaksi tragikomické, že se v člověku (i přesto, že existuje nepřeborné množství potvrzujících materiálů!) přijetí těchto skutečností jaksi všechno brání. Naše mysl byla příliš dlouho zpracovávána těmi, jimž se teze o jedinečnosti tvora prezentujícího korunu „Božího Stvoření“ náramně dobře „hodila do krámu“. Tvrzení o lidské jedinečnosti bylo hlavním argumentem, který byl v překrouceném významu zneužíván ke zotročení lidského ducha!

Je pozoruhodné, jak se v tomto bodě dokázali materialističtí, marxističtí „vědci“ shodnout s církvemi. Oba –ismy (každý pod jinou záminkou) se šířením jakýchkoli úvah v tomto směru cítily bytostně ohroženy ve své existenci. Pokud se nad tím zamyslíte, brzy pochopíte proč. Pochopíte i důvod, proč se u nás tyto vzrušující myšlenky objevovaly jen zprostředkovaně, proč o nich (výhradně zlehčujícím způsobem a s patřičným komentářem) mohli psát a veřejně mluvit jen někteří, proč u nás donedávna nesměly vycházet ani neškodné Dänikenovy knihy.

Ale nedejte se zmýlit! To všechno se zdaleka nedělo jen za „železnou oponou“! **Sveřepý boj o zachování dosavadního způsobu myšlení** je celosvětovou záležitostí; jen formy se různí. Není za tím nic jiného než křečovitá snaha o zachování nesmyslného,

neetického a proti lidským zájmům ideologiemi, ekonomikou a rasismem udržovaného systému rozděleného světa, jemuž, zpracováni nacionalismem a sdělovacími prostředky, hrdě říkáme „naše civilizace“!

Naše opravdová jedinečnost nespočívá v tom, že jsme jedinými bytostmi, které si uvědomují a snaží pochopit Vesmír, ale v tom, že patříme mezi ostatní inteligencí oplývající entity!

Alespoň někteří..

Cíl cesty mysterií?

Mají-li mystici učící o „božské jiskře“ v člověku na mysli genetickou stopu „nebeských bytostí“, obsaženou v každém z nás, pak zakladatelé těchto učení ještě částečně znali nebo tušili pravdu. Odhalené mysterium ovšem přestává být účelově zneužitelnou Záhadou. Nazvěme ho tedy společně s Platonem – Moudrem nebo Pravdou.

Cesta Pravdy slouží vědomému oddělení původní pozemské zvířecí složky od inteligencí oplývající části božského obrazu, zotročeného dualitou a okolnostmi pozemského života; tedy k uvědomění, že inteligentní život má jiné poslání, než se mu už po tisíciletí snaží vnutit jedinci ovládaní touhou po moci. Od okamžiku vybočení ze správného směru uplynulo tolik času, že už si nejsme schopni představit jiný než

„osvědčený“ autoritářský způsob organizace života společnosti (království, demokracie, diktatura...).

Nutnost postarat se v uměle zmanipulovaném prostředí o základní zabezpečení (potravu, sex a obranu), vyvolává u domněle jedinečných, a tudíž komplexem osamělosti trpících bytostí, které už si nejsou vědomy skutečné velikosti své existence stres; na povrch proráží primární animalita. Protože neexistuje jiný příklad ani dostatek vůle pochopit, i přes všechna průhledná, laciná tvrzení, překrucování historie a cílené lži, že je vlastně všechno jinak, platí zákon džungle. Hitlerův ministr propagandy Josef Goebbels byl jedním z mála, jež tento princip pochopili. Jeho definice: „*Tisíckrát opakovaná lež se stává pravdou.*“ Svě

poznatky bezpříkladně zneužil. A nepotřeboval k tomu několik tisíc let!

Mnohamilionový národ disponující skvělými vědeckými mozky, filosofy, hudebními skladateli, básníky, spisovateli a humanisty se, zpitomělý propagandou, povolně nechal odvést na jatka druhé světové války. Chovají se opravdu inteligentní bytosti takto? Kde je chyba?

„Božská jiskra“ – intelligence a vědomí vyšších cílů – jsou velmi úspěšně potlačovány; dokonce to vypadá, jako by čísi neustávající protichůdné aktivity byly cíleně podporovány vůdčími složkami stávajícího světového společenského systému.

Žena, zařazená mezi „nečisté tvory“ účelovým výkladem několika bodů

implantovaných do Mojžíšova zákona za účelem ochrany jejího zdraví během rizik vyplývajících z jejích výjimečných vlastností, byla degradována na domácí zvíře. Tento přístup se ve společenství, které se vyvíjelo ve smyslu „biblických tradic“ (tedy v našem a v celém na tradované nepochopení navazujícím okruhu), udržel několik tisíc let. Určitého uplatnění ve společnosti tradičně ovládané muži se jí dostalo teprve nedávno. Proč asi?

Na rozdíl od mužů disponují ženy v mnohem větší míře intuitivním myšlením! Bible (Genesis) říká, že Bůh stvořil muže a ženu jako pár rovnocenných bytostí, z nichž každá disponuje určitými nezastupitelnými, některými jedinečnými a některými sdílenými vlastnostmi!

V hebrejských originálech není použit pojem žena, ale „mužka“! Pro nás trochu kuriózní, ale o čem to vlastně je? Muž a žena jsou v podstatě neporazitelný tým. Jeden bez druhého neznamena nic. *„Jako jedno tělo byli stvořeni.“ (!)*

V páru jsou vysoce odolní proti vnějším vlivům.

A přesně to je ten bod!

Celý současný systém stojí na velmi racionálně (mužská doména!) promyšleném principu zlehčení ženské role. Ženská intuice není tím, po čem by tvůrci a udržovatelé tohoto systému toužili. Naopak! Prosazení **skutečné** rovnoprávnosti žen je pro ně noční můrou.

Rovnoprávnost v tom smyslu, že žena smí vykonávat mužskou práci je směšná, paskvilní náhražka – v podstatě zdroj dalšího ponížení. Neznám na tomto světě společnost, v níž by žena vykonávající běžnou mužskou práci byla ohodnocena (placena) stejně jako muž. Tento druh „rovnoprávnosti“, dílo alibistických politiků a sukní opovrhujících feministických aktivistek, je hlavní příčinou vleklého, pokračujícího úpadku sociálních systémů (snížená porodnost – pyramida důchodového zabezpečení postavená na špičku!) a nárůstu zločinnosti u takřka bezprizorných dětí a mládeže, „vychovávané“ pracovními povinnostmi přetíženými „rovnoprávnými“ matkami a učitelkami, balancujícími na pokraji nervového zhroucení. Na konci řetězu je postiženou – žena. Emancipovaná? Komu, nebo čemu to slouží?

To, že hlavním požadavkem cesty mysterií je potlačení primitivní pozemské složky „dvojbýtosti“, která na cestě k majetku a moci užívá všech prostředků včetně násilí, není náhodné. Každodenní realita dokazuje, že v **současném** hierarchickém uspořádání lidské společnosti je to právě primární animalita, která jedinci umožňuje přežít. (Mystikové a myslitelé, kteří s učením o jiné, nenásilné cestě vývoje vystoupili veřejně, byli bez výjimky likvidováni. Vůči okolnímu světu neměli přiměřenou obranu.)

Teprve po „smrti stínového průvodce“, animality a jejích „démonů“, lze rozvinout původní božskou složku lidské bytosti. Jde o proces probíhající na bázi uvědomění. Tento postup je přísně individuální a jeho globální použití nepřichází z již uvedených důvodů v úvahu.

K nutné změně by muselo dojít naráz, v celé společnosti, musela by to být „léčba šokem“. Ne nadarmo hovoří církev o návratu „království Božího na Zemi“, ale až **po** „posledním soudu“! Jistou možností může být semknutí lidstva čelícího společnému ohrožení zvenčí! Skutečnost, že lidé pod tlakem nepříjemných okolností umí zapomenout na malicherné rozdíly, je známa, připomínám případy národní jednoty v obdobích hrozivých změn (obsazení území cizími armádami a podobně).

Zdá se, že podobná situace se může stát realitou koncem prvního nebo počátkem druhého desetiletí nadcházejícího milénia. Tímto směrem ukazuje až nepříjemně mnoho indicií. Informována je nejen církev, doporučující ústy svého nejvyššího zástupce řešit problémy memorováním růžence, ale i

ostatní mocní tohoto světa. Proč lžou, nebo mlčí?

Léčbě šokem – zjevením Pravdy – pečlivě brání ti, jimž by radikální změna zavedeného společenského „řádu“ nepřinesla nic pěkného. Přišli by rázem o všechna privilegia a církevní pohlaváři o tisíc let zaručené prebendy. Už by neměli co říct! Proto jsou různá jednoznačná poselství utajována, falšována nebo zesměšňována jako blábol náboženských, urologických a jiných fanatiků.

Mocní tohoto světa se ukrývají pod maskami lidumilů, skrývajících pravdu údajně **jen proto, aby oficiální zveřejnění určitých převratných skutečností nevyvolalo paniku! U koho?** Nepřipomíná první fáze takového postupu něco velmi známého?... Také mezopotamští „bohové“ utajili před

lidmi neodvratnou potopu. Nechtěli, aby pomoc hledající davy zoufalců zaplavily jejich základny dříve, než oni sami budou v bezpečí!

„Teprve až všechny katastrofy pominou (až skončí Boží soud), vrátí se na zemi syn Člověka.“

Ježíš zcela určitě nemyslel sebe, ale na duchovní znovuzrození společenství, které získá právo převzít skutečné dědictví Člověka.

Iniciace

Jaký je „obraz“ bytosti, která stála u kolébky hybridního tvora, adapy (pozemšťana)? Do jaké míry jsme jí skutečně

podobni? Sdílíme jen společnou inteligenci a humanoidní vzhled? Prošla stejným, nebo obdobným vývojem jako my?

Popisuje bible úpadek duchovní úrovně a myšlení bezelstných lidských bytostí, které pod vlivem Nefilim podlehly nástrahám a svodům tehdy ještě panenského materiálního světa? Byl Kain prototypem bytosti, *u níž se poprvé projevila agresivita ve vztahu k majetku, byl snad vyhoštěn do země Nód, spadající pod správu „jiných bohů“, právě proto?*

V knize Ufo, bible a konec světa jsem si dovolil vyslovit názor, že nejméně tři velké okamžiky v historii lidstva lze s největší pravděpodobností přičíst cizímu (mimozemskému) zásahu. Kromě „přetvoření“ vhodné pozemské bytosti „k obrazu bohů“ a Kainova

případu šlo o mnohem více, než o v biblickém textu zdokumentovanou převýchovu odloučené skupiny geneticky vybraných jedinců, jimž byly uloženy povinnosti vyplývající ze Zákona Návštěvníky vyznávané Vyšší moci.

Ti se výslovně vzdali nároku na řízení lidstva, které po jistou dobu využívali ve svůj prospěch. Zřekli se nejen přímých zásahů do vývoje pozemské civilizace, ale především neoprávněně nadřazeného postavení zdánlivě (fyzicky) nesmrtelných a všemohoucích „bohů“. Ponechali si však pootevřená zadní vrátka; možnost skrytých manipulací v pozitivním smyslu, které do určité míry měly sloužit nápravě psychologických a jiných chyb, kterých se ve vztahu k lidem nepochybně dopustili. Našli se mezi nimi kverulanti, složitě obcházející přísný zákaz?

Mám na mysli například Henochovo vyprávění o „padlých andělech“, kteří lidi učili věcem, k nimž původně měli (nebo nikdy nemuseli!) dojít až po odpovídajícím vývoji.

Ze zkušenosti víme, že technika, kterou nezvládáme „duchem“, je nám všem nebezpečná. Pro přírodní národy Afriky byl import evropských technologií a způsobu života zhoubou. Následky zásahu do jejich prostředí se dodnes nepodařilo napravit.

K různým zásahům zvenčí dochází **dodnes**. Šetrně se omezují pouze na nepřímé vnášení vývoji prospěšných podnětů, uskutečňovaných formou „zjevení“; závažných sdělení prostřednictvím vybraných jedinců dříve nazývaných nabili – mluvčí (nesprávně prorok).

V jisté fázi byl tímto způsobem „popostrčen“ vývoj společnosti, která se díky zneužívání mocenským zájmům skupiny jedinců přizpůsobeného výkladu Mojžíšova zákona, navíc platného jen na půdě úzce (národně) vymezeného společenství, nacházela ve stadiu vývojové strnulosti.

Nositelem iniciační myšlenky, která měla lidstvo ne-li dovést, pak alespoň podstatně přiblížit k Pravdě a Moudru, byl na tento úkol dlouhodobě připravovaný muž – *Iša* – Ježíš. *Idea obsažená v jeho učení neoživila gnostické hnutí tehdejšího středomořského a mezopotamského světa náhodou.* Příbuznost a časová shoda obnovení činnosti dřímajících gnostických škol, sjednocení myšlenkových proudů i to, že tyto školy postavily ideje symbolizované postavou Ježíše do centra svých učení, lze vysvětlit jen cílenou činností a

pečlivou koordinací provádění dílčích částí pevně stanoveného, dlouhodobého plánu.

Ježíšem zprostředkovaná „transfuze myšlenek“ přicházejících „z jiného světa“ byla, obdobně jako raný buddhismus na území Indie (!), naplánována a uskutečněna s využitím vysokých znalostí psychologie člověka (viz UFO, bible..., odd. „Tragédie křesťanství“).

Agitátoři, činní po Ježíšově odchodu, byli zpočátku pod kontrolou; vybraným, a tehdy zřejmě těžko nahraditelným, jedincům byla (i v zájmu součinnosti) poskytována ochrana a „technická podpora“.

Jedním z předpokladů byla možnost jakéhosi druhu dálkového spojení. Apoštolově byli usměrňováni a svým způsobem pro ně byla předem připravována půda (Sk. 2. 2-4; 5.19;

8.26 a 29; 9.3-11; 10.3-6; 12.6-10; 18.9-10; 23.11 a dále). Celý zásah zřetelně podléhal jakémusi časovému omezení, možná danému dobou trvání Návštěvy.

„Mistři hodně vědí, protože stojí na ramenou velikánů...“

Jenže! Je zde ještě někdo jiný, kdosi, komu „vděčíme“ za to, že přes všechnu snahu nemůžeme setřást příslovečnou „potvoru z opačné strany mince“ lidské povahy.

Jsme snad předmětem sázky, jako květinářka Pygmalion?...

Svědectví z Qumranu

Beduíni kmene Ta amirů objevili (1946 nebo 1947) v jeskyni na západním pobřeží Mrtvého moře (na okraji Judské pouště) několik popsaných pergamenových svitků, které se brzy staly středem obrovského zájmu archeologů i po raritách toužících soukromých sběratelů.

Sedm rolí z prvního nálezu bylo rychle prodáno; tři zakoupil E. Y. Sukenik, badatel Hebrejské univerzity v Jeruzalémě (Hebrew University) a zbylé čtyři tehdejší syrsko-ortodoxní jeruzalémský metropolita Athanasius Samuel.

Ten, protože si chtěl ověřit jejich pravost a cenu, se se svou kořistí vypravil ke specialistům Americké školy pro průzkum Orientu (American School of Oriental Research). Ti s

úžasem zjistili, že Samuelem předložené svitky jsou přinejmenším 2000 let staré!

Tedy o několik století starší než veškeré písemnosti, které byly do té doby nalezeny na území Svaté země. Zpráva o nálezu byla zveřejněna v tisku 11. dubna 1948.

Když se Samuelovi nepodařilo najít kupce ve Spojených státech, odkoupil svitky (roku 1955 za 250 000 amerických dolarů) zástupce tehdy ještě mladého státu Izrael. Později se sešly se Sukenikem získanými exempláři pod střechou jeruzalémského Shrine of the Book.

Tím ovšem záležitost ani zdaleka nekončí.

Do roku 1956 objevili beduíni namlsaní vidinou tučných zisků dalších deset archivních jeskyní! Všechny ležely ve Vádí el

Qumran. Další písemnosti byly nalezeny ve skalních rozsedlinách okolo Vádí Daliyeh a dokonce i v ruinách Massady. Kromě massadských nálezů pocházely objevené texty z jiné doby a jiného kulturního prostředí než ty z Qumranu. I když jsou pod pojem „svitky od Mrtvého moře“ často zahrnovány všechny nálezy, je to omyl – kumránské svitky se významně liší od ostatních, jinde objevených písemností.

Celkem bylo nalezeno, a ani po pětapadesáti letech dodnes ne zcela zpracováno, zhruba 100 000 útržků a fragmentů (některých ne větších než nehet), podle přibližného odhadu 600 původních textů (!).

Vyšlo o nich přes 15 000 publikací, rozborů a senzačních zpráv...

Nakladatelství Pattloch v Augsburgu vydalo v březnu 1997 pod titulem Die Schriftrollen von Qumran objemnou knihu; německý překlad amerického vydání The Dead Sea Scrolls, A New Translation; (1996). Od amerického originálu se významně liší tím, že obsahuje 18 dosud nikde nezveřejněných textů navíc.

Vedle poměrně bezvýznamných kopií a verzí biblických textů mezi nimi nalezneme i skutečný poklad: překladovou interpretaci fragmentu textů, nazvaných Písně k obětem sabatu, zařazených pod katalogový kód 4Q400-407, 11Q17 a „massadský fragment“ (první číslice označuje číslo jeskyně, ve které byl text nalezen, Q = Qumran, následuje pořadové číslo svitku).

Tvrdím, že „Písně“, jež badatelé považují za součást liturgie holocaustu – „sabatního obřadu ohnivé oběti“ – ve skutečnosti jsou jedním z nejučelnějších písemných důkazů mimozemské návštěvy.

Přímí účastníci popsali průběh události neuvěřitelně přesně, i když jen v rámci možností nedokonalého a pro tento případ zřetelně podvybaveného jazyka, způsobem, který prozrazuje úžasnou vůli předat tuto fantastickou zkušenost následujícím generacím.

Zápis je proveden formou, která se díky určitým zvláštnostem vypracování zdá být zárukou toho, že se v paměti mnoha generací uchovala souvislá řada skutečně původních informací.

Pokud místy přesto došlo ke snahám písařů o interpretaci a dobové „vyšperkování“ některých částí textu, jsou tato místa zřetelně rozeznatelná; obsahu, a hlavně smyslu ústředního tématu, to naštěstí příliš neuškodilo.

Uváděné skutečnosti jsou poněkud „rozostřeny“ zpětným pohledem, paradoxně k tomu došlo unikem útržků informací, jejichž původ a význam je předmětem dohadů několika generací vědců a teologů, kteří si vytvořili řadu teorií proklamovaných v pracích, v nichž většinou opomínají používat podmiňovacího způsobu. Zvyklí na jiný než normální pohled na věci jako obvykle zaměňují příčinu a následek. Jenže...

Písně k sabatu neobsahují následný mýtus – popisují jeho PŘÍČINU, tedy

skutečnou událost, jež se stala základem mýtu!

Jde o soubor písní pro třináct sabatů, přizpůsobených takzvanému kumránskému kalendáři, který je součástí souboru nalezených svitků. Podle toho byla celá série opakována čtyřikrát do roka. Obsah textů, až na třetí píseň, byl **verifikován a jednoznačně identifikován**, protože nejde o jedinou, ale o ve větším množství na různým způsobem poškozených nebo neúplných manuskriptech uchovanou kopii.

Zdůrazňuji tuto skutečnost hlavně proto, abych předem zabránil námitkám, že může jít o chybnou interpretaci, případně špatné sestavení útržků zdrojového textu. **Není tomu tak, obsah je křížově ověřen!**

Škoda, že originální interpretační překlad je, zejména v těch nejdůležitějších bodech (!), díky nepochopení (?) dosahu výpovědi mlhavý. Nebo se snad mýlím? Chce opět jednou nějaký dobroděj „uchránit lidstvo před panikou“?

V následující kapitole se pokusím o velmi svědomitý a nejednoduchý překlad těchto textů z němčiny.

Drobné nepřesnosti nechť jsou mi, stejně jako mým předchůdcům, odpuštěny...

„Stěží bych řekl, na které se více zlobím, zda na ty, kteří nechtěli abychom něco věděli, či na ty, kteří nám neponechali ani vědomí toho, že nic nevíme.“

Lucius Annaeus Seneca

II. Písňe k sabatu

Kostrbatý slovosled následujících textů je úmyslný! Je způsoben snahou o **pokud možno doslovný** překlad textu tak, jak je napsán.

Knize Die Schriftrollen von Qumran (Svitky z Kumránu) lze hned zpočátku vyčíst čtyři klasické nedostatky:

1/ Smysl byl rekonstruován podle představ historiků o palestinském náboženství té doby. Obsahy nebo výtažky mnohem rozsáhlejších textů byly zveřejněny jen pokud, podle názoru „odborníků“, dávají jakýsi smysl z náboženského hlediska.

2/ Předkládány jsou konečné interpretace obsahů; marně bychom hledali originální slova a sémantické nebo synonymické možnosti umožňující upřesnění výkladu sporných míst. Uvedenou knihu tedy lze tomto ohledu považovat za beletrii – obsahuje polemické názory interpretátorů! Kontrola správnosti postupu je předem znemožněna.

3/ Autoři **záměrně neuvádějí** některé, i když asi nepřeložitelné, místopisné názvy a vlastní jména. Také z toho lze vyvodit, že určité pasáže textu, které neodpovídají současnému náhledu, zůstaly utajeny. Místa, která mám na mysli, jsou někdy označena „(? nebo!?)“.

/Poznámky v uvozovkách uzavřené do závorek obsahují možnou variantu překladu

německého slova („před“) závorkou. Závorka obsahující tři tečky (...) označuje místo, kde (podle údaje v něm. verzi) originál textu schází anebo byl natolik poškozen, že jej nebylo možné přečíst./

Názor překladatelů

„Autor textu zahajuje popisem tajemství modlicího se andělského kněžstva. Následují mantry podobná monotónně rytmická memorování, upnutá ke svatému číslu 7, vrcholící meditací během sedmého sabatu, popisem jednotlivých elementů „živoucího duchovního chrámu“.

Těžiště spočívá v popisu jakéhosi „živého, svatého božího vozu“. Text je zapsán

zvláštním způsobem, kdy pravidelná řada synonym doslova hypnotizuje posluchače. Dlouhé fráze užívají téměř výlučně podstatných jmen {substantiv). Je použito jen velmi málo sloves (verbu). Výsledek je nadmíru abstraktní; obrazy jako by splývaly.“

**Tajemství, jež nelze obsáhnout slovy.
Možné je jen přiblížení...**

Poslední věta dokonale vyjadřuje bezradnost překladatele omezeného úzkým koridorem ustrnulého historického náhledu.

Pro představu, jakým způsobem byly texty rekonstruovány, si ukážeme, kolik míst muselo být doplněno srovnáváním s jinými vzorky. Zde se uplatnila především zkušenost, intuice a názor interpretátora!

[Drobné číslice vlevo („12“) označují (mnohdy jen pravděpodobné!) číslo řádku v odstavci originálu. Jak by asi vypadal obsah neposuzovaný zúženou perspektivou teologa?]

***4Q400, fragment 1, odstavec 1
(transkripce)***

1 ...prvního.... zpíváno čtvrtého.... prvního měsíce. Pochválen buď

2 ... vy bohu podobné bytosti nejvyšší svatosti.....z jeho božského

3nejvyšší svátost mezi věčnými... aby se pro něj mohli stát kněžími

4 ...sluhové přítomnosti v jeho nejvnitřnější komoře. Ve shromáždění všech.....bohu podobných bytostí

5 ...božských duchů vepsal Své Předpisy, aby řídil všechna duchovní díla a Jeho.....zákony

6 ...moudré.....ono chytré shromáždění, Bohem vážené, ti, kteří se přibližují k pravdě.

7 ...věčný a ze zdroje svatosti ke chrámu nejvyšší

8....kněží, kteří přijdou, služebníci přítomnosti toho nej.....krále

9 jeho sláva. Předpis za předpisem mají být silnější, aby se stali sedmi

10..zřídil je pro sebe samotného, aby byl ten nej... nější.....atými těm svatým slouží.

11...mají se přitom stát mocnými v souhlasu s Radou

12...posvátní posvátných, kn.....jsou knížaty.....

13...kteří svá místa....chrámech krále....v jejich říši nebo uvnitř svého dědictví.....

14Nepřipustí nikoho, kdo pravou cestu pře.... a není tam žádného nečistého v jejich svatých řadách.

15....té... jim předepsal on, aby všichni tito věční svatí tímto posvěcení býti mohli. On očistil čisté....

16...všem těm, kteří překročí pravou cestu a k odpuštění pro ty, kteří litují hříchu a dosáhnou Jeho dobré přízně.

17...poznání kněžím, kteří se přibližují, takže z jejich úst vycházejí učení, která řídí všechny svaté, společně s předpisy,

18...jeho....lost pro věčné odpuštění koření v milosrdenství, ale i v pomstě jeho rozhorlení

19...stvořil pro sebe sama kněží, kteří přistupují, ti nejsvatější

20...bohu podobné bytosti, kněží nejvyšších nebes, kteří při... pují.....

Z těchto sporých zbytků rekonstruoval Michael C. Wise následující text. Jím doplněná slova jsou uvedena v kurzívě.

PŘEKLAD

První píseň

4Q400, fragment 1, odstavec 1

1Toto je text Mistr-a–učitele. Píseň provází oběť prvního sabatu, zpíváno čtvrtého dne prvního měsíce. Pochválen bud'

2bůh těch (...?), vy bohu podobné bytosti nejvyšší svatosti; těšte se z jeho božského

3království. Protože on zřídil nejvyšší svátost mezi věčnými svatými, aby se pro něj mohli stát kněžími

4 vnitřního svatostánku v jeho královském chrámu, sluhové přítomnosti v jeho nejvnitřnější komoře. Ve shromáždění všech moudrých bohu podobných bytostí

5a v radách všech božských duchů vepsal své předpisy, aby řídil všechna duchovní díla a jeho slavné zákony

6pro všechny fy moudré božské bytosti, ono chytré shromáždění, Bohem vážené, ti, kteří se přibližují k pravdě.

7(...) věčný („věčně“) a ze zdroje svatosti ke chrámu nejvyšší 8svatosti (...) kněží, kteří přijdou, služebníci přítomnosti toho nejsvatějšího krále

9(...) jeho sláva. Předpis za předpisem mají být silnější, aby se stali sedmi

10věčnými poradci; protože On zřídil je pro sebe samotného, aby byl ten nejposvátnější mezi těmi, kteří mezi svatými těm svatým slouží. 11(...) Mají se přitom stát mocnými v souhlasu s Radou (...)

12(...) posvátní posvátných, kněžími od („z nebo těch“) (...) tito jsou knížaty těch

13(...) kteří svá místa zaujímají v chrámech krále (...) v jejich říši nebo uvnitř svého dědictví (...)

14Nepřipustí nikoho, kdo pravou cestu překračuje a není tam žádného nečistého v jejich svatých řadách.

15Předpisy, které tyto svaté řídí jim předepsal On, aby všichni tito věční svatí tímto posvěcení býti mohli. Očistil čisté,

16kteří patří ke světlu, aby k oplacení měli všem těm, kteří překročí pravou cestu a k odpuštění pro ty, kteří litují hříchu a dosáhnou Jeho dobré přízně.

17Dal jazyky poznání kněžím, kteří se přibližují, takže z jejich úst vycházejí učení, která řídí všechny svaté, společně s předpisy, 18které se dotýkají jeho slávy (...) Jeho milost pro věčné odpuštění koření v milosrdenství, ale i v pomstě jeho rozhorlení

19(...) Stvořil pro sebe sama kněží, kteří přistupují, ti nejsvatější 20(...) božské bohu podobné bytosti, kněží nejvyšších nebes, kteří přistupují (...)

Druhá píseň

4Q400, fragment 2

1(...) zázračné tvou slávu vzývat mezi moudrými božskými bytostmi, tvé království oslavovat mezi nejsvatějšími.

2Protože budou vážení ve všech táborech bohu podobných bytostí a budou obáváni těmi, kteří řídí lidské záležitosti, podivuhodně

3na druhé straně jiných božských bytostí jakž i lidí. Vyprávějí o jeho královské nádheře, protože ji opravdu znají, a pozvedají Jeho slávu ve všech

4těch nebesích jeho vlády. Zpívají zázračné žalmy odpovídající jejich náhledu

(„rozumu“) všude v nejvyšších nebesích a ohlašují přetékaající („překypující“)

5slávu Krále bohu podobných bytostí v místech jejich příbytků (...)

6jak máme být od nich („jimi“) viděni? Jako co („za co má být považováno“) naše kněžstvo v jejich příbytcích? Čím je naše svatost proti jejich výjimečné

7svatosti? Co znamená chvála (vyslovená) našimi smrtelnými jazyky ve srovnání s jejich božským poznáním? (...)

Čtvrtá píseň

4Q401, fragmenty 1 a 2

1Toto je text Mistra-učitele. Píseň provází oběť čtvrtého sabatu, která je zpívána pětadvacátého (dne) prvního měsíce.

2Pochválen buď bůh těch...

3(...) který stojí před (...)

4království těch... (...) se všemi těmi hlavami těch...

5král bohu podobných bytostí...

4Q402, fragment 1

2(...) když přicházejí s bohu podobnými bytostmi z („od“)

3(...!?) společně na všechna jejich shromáždění

4(...) jejich moc nad všemi mocnými bojovníky

5(...) nad všemi radami rebelů (...)

Pátá píseň

4Q402, fragmenty 3 a 4

5Měli by být souzeni (...) a neměli by přicházet k jahad (...)

6bez (...) ti, kteří dodávají plány a poznání nejposvátnějšího...

7(...) světlo a rozum (...) válka bohu podobných bytostí v („ve“)...

8odstranit („vzdálit se“) (...) jistě („určitě“) zbraně války patří bohu božských bytostí (...) vojska

9nebes a zázraky všech těch božských duchů budou poslouchat jeho povel, zatímco hlas povstání (...) s („společně s“)

10jeho mocí, oddíly božských duchů ve válce v mracích. Ale vítězství bude patřit bohu božských bytostí.

11Bůh prostřednictvím svého poznání vytvořil podivuhodná nová díla.

To vše nádherně vytvořil On; nikdo nemůže pochopit jeho nádherný plán.

12 Králi moudrých bohu podobných bytostí patří všechny věci poznání; bůh poznání způsobuje skutečně vše, co se děje, na věky. Prostřednictvím jeho poznání

13a prostřednictvím jeho oslnivého plánu vznikla všechna věčná roční období. Vytvořil všechna díla minulosti k jejich času, a věci budoucí

14k Času jim určeném. Nikdo z těch, kteří rozumí – (z) těch, kteří se podíleli na zjevení – nemůže ty věci pochopit dříve, než on je udělá.

Žádná z božských bytostí

15nerozumí jeho záměru, protože tyto věci jsou součástí Jeho vynikajícího stvoření a jsou částí Jeho plánu ještě než se kdy projevíly.

Šestá píseň

Massadský fragment 1

8Toto je text Mistra-učitele. Píseň provází oběť v den šestého sabatu, je zpívána devátého dne druhého měsíce.

9Pochválen buď Bůh bohu podobných bytostí, vás, kteří obýváte nejvyšší nebesa

10(...) svatý svatých, a pozvedněte jeho slávu

11(...) poznání věčných bohu podobných bytostí.

12(...) kteří volají k nejvyšším výšinám (...)

Massadský fragment 2

(Žalm požehnání bude pronesen v jazyce prvního vedoucího knížete)

1k věčnému Bohu, včetně sedmi podivuhodných požehnání v jeho řeči. Potom požehná

2krále všech sedmi věčných posvátných časů („období“) sedmi

3podivuhodnými slovy požehnání. Žalm
pozdvihování bude pronesen v jazyce
druhé vedoucího knížete ke králi

4pravdy a spravedlnosti, včetně těch sedmi
podivuhodných zvýšení („ zvýšení hlasu? „)
v jeho jazyce. Pak bude povyšovat Boha

5Všech božských bytostí, které jsou určeny
pro spravedlnost, sedmkrát sedmi slovy

6podivuhodného povýšení. Oslavný žalm
bude pronesen v jazyce

4Q403, fragment 1., odst. 1

(doplněn z massadského fragmentu 2, 4Q404, fr. 1 a 2 a 4Q405, fr. 3. odst. 2, které tento text zdánlivě kompletují.)

1třetího vedoucího knížete, oslavě jeho věrnosti směřované ke králi andělů, včetně sedmi podivuhodných velebení v jeho jazyce. Pak bude velebit boha vyvýšených andělů sedmkrát sedmi slovy nádherného velebení.

2Pochvalný žalm bude přednesen v jazyce čtvrtého k válečníkovi, který stojí nad všemi božskými bytostmi, včetně sedmi podivuhodných válečných slov v jeho jazyce. Pak bude chválit boha 3válečné síly sedmkrát sedmi slovy podivuhodné chvály. Žalm díky bude pronesen v jazyce pátého k velkolepému králi,

4včetně sedmi podivuhodných díky v jeho jazyce. Žalm radosti

5bude pronesen v jazyce šestého k bohu dobra, včetně sedmi zvolání podivuhodné radosti v jeho jazyce. Pak bude vyvolávat pln radosti ke králi dobra sedmkrát sedm slov podivuhodné radosti.

6Žalm muzikální chvály bude pronesen v řeči sedmého vedoucího knížete, mocná muzikální pochvala k bohu svatosti, včetně oněch sedmi podivuhodných pochvalných elementů jeho jazyka.

7Pak bude králi svatosti k pochvale zpívat sedmkrát v sedmi podivuhodných slovech muzikální chvály, společně se sedmi žalmy požehnání pro něho, sedm

8žalmů vyzdvižení jeho spravedlnosti, sedm žalmů velebení Jeho království, sedm žalmů chvály jeho slávy, sedm žalmů díky za jeho podivuhodné činy,

9sedm žalmů radosti nad jeho mocí, a sedm žalmů muzikální chvály Jeho svatosti. Generace z („těch z“) (!?) sedmkrát sedmi

10podivuhodnými slovy z („něčeho; od; těch“) (...)

11Nato, ve jménu slávy boha, toho prvního z vedoucích knížat, budou požehnáni všichni ti (!?) a všichni ti moudří sedmi podivuhodnými slovy,

12žehnajíc všechny jejich rady (Rada ve smyslu výboru, složeného z poradců. Pozn. překl.) v jeho posvátném chrámu sedmi podivuhodným/ slovy a požehnají ty, kteří znají

věci věčné („věčný běh věcí“). Ve jménu jeho pravdy druhý

13vedoucí kníže bude žehnat všechna jejich místa sedmi podivuhodnými slovy. Opravdu, má žehnat sedmi podivuhodnými slovy.

14Požehná také všechny, kteří krále pozdvihují sedmi slovy jeho podivuhodné nádhery, a bude žehnat všechny, kdož jsou věčně čistí.

15Ve jménu jeho povýšeného království bude ten třetí z vedoucích knížat žehnat všechny, kteří jsou vyzdviženi prostřednictvím poznání, sedmi slovy povýšení a žehnat všechny božské bytosti

16moudré v jeho pravdě. Bude opravdu žehnat sedmi podivuhodnými slovy. Bude také žehnat všechny ty, kteří jsou určeni pro

spravedlnost sedmi podivuhodnými slovy.
Ve jménu nádherného krále ten čtvrtý

17vedoucí kníže požehná všechny, kteří
vzpřímeně chodí, sedmi nádhernými slovy.
Bude také žehnat ty, kteří zřizují nádheru,
sedmi

18podivuhodnými slovy a žehnat všechny ty
božské bytosti, které se přiblíží k jeho
skutečné pravdě sedmi správnými slovy,
takže se jim Jeho nádherného milosrdenství
dostane. Ve jménu jeho nádherných zázraků,
ten pátý

19vedoucí kníže bude žehnat všechny ty, kteří
rozumí („chápu“) tajemství čistého rozumu
sedmi slovy jeho vyvýšené

20pravdy. Ten také požehná všechny ty, kteří
spěchají konat jeho vůli, sedmi

podivuhodnými slovy, a žehnat ty; kteří se k němu hlásí, sedmi nádhernými slovy, včetně

21 podivuhodného děkování. Ve jménu válečných skutků božských bytostí bude šestý vedoucí kníže žehnat všechny ty, jež jsou uznanými bojovníky, sedmi

22 podivuhodnými slovy jeho vojenské moci. Požehná také těm, kdož jsou dokonalí na cestě, sedmi podivuhodnými slovy, aby navždy pokračovala ve společnosti všech věčných

23 bytostí. Pak bude ale žehnat všechny, kteří na něho čekají, sedmi podivuhodnými slovy, aby jeho milosrdné milosti se k nim navrátit zachtělo. Ve jménu jeho svatosti bude sedm vedoucích knížat

24žehnat všechny ty svaté, kteří založili poznání, slovy jeho podivuhodné svatosti. Bude také žehnat všechny ty, kteří pozdvihují

25Jeho zákony sedm; podivuhodnými slovy, sloužícími jako mocné štíty. Nato bude opět žehnat všechny ty, kteří jsou předurčeni pro spravedlnost, ty, kteří vyznávají jeho nádherné království stále a na věčnost

26sedmi podivuhodnými slovy, vedoucími k věčnému míru. Nato ve jménu jeho svatosti budou všechna ta vedoucí knížata žehnat jednohlasné Bohu božských bytostí všemi

27jejich sedminásobnými pevně určenými slovy požehnání. Požehnají i ty, kteří jsou určeni pro spravedlnost a všichni ti požehnaní (...) kteří věčně požehnaným (...)

28jim a říkat: „Pochválen buď PÁN, král těch všech, vyvýšený nad všechna požehnání a chválu, On, jež žehná všechny svaté, kteří Ho chválí a ty, jež Jeho spravedlnost ohlašují

29ve jménu Jeho slávy, On, jež všechny žehná, kdož požehnání zaslouží, na věčnost.

Sedmá píseň

30Toto je text Mistra-učitele. Píseň provází oběť sedmého sabatu, zpívaná šestnáctého druhého měsíce.

Pochválen buď nejvyšší Bůh, vy, kteří jste vyvýšeni mezi všemi

31těmi moudrými božskými bytostmi. Nechte ty, kteří svatí jsou mezi těmi bohu podobnými, světít velkolepého krále, který ve své svatosti každého ze svých svatých posvěcuje. Vy, knížata chvály

32mezi všemi bohu podobnými, chvalte Boha velkolepé chvály. Jistě („pevně“) spočívá sláva Jeho království na chvályhodné nádheře; v níž jsou zahrnuty chvály všech

33těch bohu podobných, společně s nádherou jeho celé říše. Pozvedá své povýšení do výše, vy bohu podobní mezi vyvýšenými božskými bytostmi – svou nádhernou božskost nad

34všechna ta nejvyšší nebe. Určitě je on, tím nejvyšším božským nad všemi těmi

pozdvíženými knížaty, Král králů nad všemi věčnými radami. Při moudré vůli –

35skrže slova jeho úst – budou vznikat všichni ti vyšší bohu podobní; poznámkou z jeho rtů budou vznikat všichni ti věční duchové.

Všechny činy jeho stvoření nejsou nic než to, co Jeho moudrá

36vůle dovolí.

Těšte se, vy, jež se radujete nad tím, že ho znáte, písni radosti mezi podivuhodnými bohu podobnými. Zpívejte hymny jeho slávě v jazycích všech těch, kteří zpívají hymny Jeho podivuhodnému, radostiplnému poznání,

37ústý všech těch, kteří zpívají k němu. Zajisté, on je bohem všech těch, kteří se těší z

věčné moudrosti, a mocný soudce nad všemi vnímajícími duchy.

38Chvalte, vy všechny vyznávající božské bytosti, krále velebnosti; zajisté mají všichni moudří božští chválit jeho nádheru a všichni, spravedliví duchové jeho pravdu.

39Díky předpisům z jeho úst bylo jejich poznání uznáno jako přijatelné, při návratu jeho válečné ruky, k vyslovení rozsudku, je vaše chvála zdokonalena. Zpívejte chválu mocnému bohu,

40nabídněte nejvybranější duchovní oběť; udělejte melodii vyvěrající z Boží radosti a těšte se mezi svatými z podivuhodných melodií ve věčně trvající radosti.

41Takovými písněmi by měli všechny základy svatých svatého chválit, a sloupy by

měly skrývat nejvyšší příbytek, stejně tak jako všechny rohy chrámové stavby. Zpívejte hymny

42tomu bohu, jehož moc nahání hrůzu, všichni vy moudří duchové světla; chvalte společně tu výjimečně třpytivou klenbu, která jeho posvátný chrám obklopuje.

43Chvalte ho, bohu podobné bytosti, chvalte věčně klenbu nejvyšších nebes, všechny jeho trámy a stěny,

44všechny jeho struktury („ústrojí“) a jejich umnou řemeslnou konstrukci. Ti nejposvátnější duchové, živá božstva, věční duchové

45všude nad svatými... podivuhodní a zázrakůplní, velkolepost a nádhera a zázrak.

Sláva bydlí („halí se do“) v naprosto dokonalém světle poznání

46(...) ve všech těch zázračných chrámech božští duchové obklopují příbytek toho spravedlivého a opravdového krále. Všechny jeho stěny (...)

4Q403, fragment 1, odst. 2

1(...) dokonalé světlo, jako tkanina z nejsvatější duchovní látky

2(...) vyvýšená místa poznání. Na podnožce jeho nohy (...)

3zjev velkolepých těl („těles“) knížat duchovního království (...)

4jeho sláva; a ve všem jejím odvrácení, brány od („z; ke; ku; od“)

5to blýskání blesků... tomu vůdci bohu podobných bytostí...

6mezi nimi pobíhají bohu podobné bytosti, které vypadají jako rozžhavené uhlí (...)

7chodí sem a tam. Ti nejsvatější duchové (...)

8ti nejsvatější božští duchové věčná vize (...)

9a božští duchové, žhnoucí postavy vůkol (...)

10 „podivuhodní duchové. A ta nejvyšší umně vyrobená schránka (tabernákl), ta sláva jeho království, ta vnitřní svatyně toho („od, z“) (...!?)

11a on posvěcuje oněch sedm vyvýšených svatých míst.

Hlas požehnání vystupuje z knížat jeho nejvyšší svatyně (...)

12a ten hlas požehnání je velkolepý pro ucho božských bytostí a těch, kteří zřizují (...) 13to požehnání (...)

14všechn ten umně zhotovený nábytek (...)

15vozy jeho nejvnitřnější svatyně mají společně chválit a jejich cherubím a kolové bytosti mají velkolepě žehnat (...)

16ty hlavy božské budovy. Mají ho chválit v jeho svaté nejvnitřnější svatyni.

Osmá píseň

18Text Mistra-učitele. Píseň provází oběť osmého sabatu, zpívanou třiadvacátého dne (druhého) měsíce. Chvalte boha všech nejvyšších nebes, vy všichni, kteří jste věční svatí

19zástupci mezi kněžími, kteří se přibližují, druhá rada v podivuhodném příbytku mezi sedmi (kněžstvy...) mezi těmi, kteří vědí o

20věčných věcech. Vyzvedněte ho, knížata, která vládnete v Jeho podílu, Jeho zázracích. Chvalte boha bohu podobných, vy sedm kněžstev, jež se k němu přibližujete („kteří jste blízko u něho“) (... nejvyšší)

21klenba, sedm zázračných říší, seřazených podle předpisů, které řídí („spravují“) jeho chrámy. (...) chrámy říše

22sedminásobného kněžstva, v podivuhodném chrámu, jež patří sedmi svatým radům (...)

23kníže, královi andělé v podivuhodných příbytcích. Důvtipné poznání („znalosti“) oněch sedmi (...)

24knížata, velekněz vnitřní svatyně a vůdcové královské rady ve shromáždění (...)

25a velebná chvála nádhernému králi, velebící bo(ha...)

26bohu bohu podobných, král čistoty. Pozdvihování, které z jejich jazyků vychází (...)

27edm tajemství poznání uvnitř podivuhodného tajemství, ve spojitosti se sedmi nejsvatějšími říšemi (...!?) *Hlas toho prvního zastupujícího knížete má zaznít sedmkrát silněji, když se připojí ten toho druhého; hlas druhého má znít*

28sedmkrát hlasitěji, když se ten toho třetího připojí; hlas toho třetího má sedmkrát hlasitěji znít, když se ten toho čtvrtého připojí; hlas toho čtvrtého má sedmkrát hlasitěji zaznít, když se ten toho pátého Přidá; hlas pátého má *sedmkrát hlasitěji zaznít, když se hlas připojí toho šestého; hlas toho*

29šestého; hlas toho šestého má sedmkrát hlasitěji znít, když se ten toho sedmého připojí; a hlas toho sedmého má zn(ít...)

Devátá píseň (část)

(Tento sabat asi připadá na třicátý den druhého měsíce. Zachované fragmenty podle názoru překladatelů originálu popisují „vchody do mnoha nebeských příbytků; obzvláště ten, jimž vstupuje Bůh „.)

***4Q405, fragmenty 14 a 15,
odstavec 1***

2(... té) podivuhodné duchovní podobnosti, veskrze svatý a zapsa(ný...) mluví hlasem

požehnání, a z božského obrazu („zpodobnění“)

3 Vychází hlas požehnání pro krále těch vyvýšených („vše převyšujících“) andělů. Jejich podivuhodná chvála slaví boha bohu podobných (...) jejich vyšívané (...) a zpívají plni radosti

4 (...) vstupní haly jejich vjezdů, nejsvatější duchové, kteří se přibližují (...) věčně.

5 To podobenství živoucích božských bytostí je vytesáno do stěn předsíní, těch, kterými král vstupuje, svítící božské postavy („tvary; útvary“) v nejvnitřnějších, svatyních krále, útvary z nádherného světla, nádherní duchové.

6 Uprostřed těch nádherných duchů vynikají („se vznášejí“) nádherně vyšívaná díla,

postavy živoucích božských bytostí (...v těch) nádherných nejvnitřnějších svatyních, které patří ke konstrukci

7toho nejsvatějšího chrámu, v nejvnitřnějších svatyních krále jsou bohu (božské) postavy; a v podobě (...)

Desátá píseň

(Podle názoru překladatele originálu jde o popis nebeského chrámu.)

4Q405, fr. 15, odst. 2 a fr. 16

¹Roztřepený roh (budovy; konstrukce) (...)

2a ohnivé výtoky (...)

3se jeví jako ohnivé plameny (...krás)ně na oponu nejvnitřnější svatyně krále (...)

4v nejvnitřnější svatyni jeho přítomnosti, jedno („jako“) vyšívané dílo (...) všechno, co vytesáno je na (...), božské postavy (...)

5Nádhera, která se objevuje po jejich obou stranách („bocích“) (...) závěsy („opony“) podivuhodné nejvnitřnější svatyně. Žehnají (...)

6jejich strany („boky“) a vyhlašují (...) zázračně, uvnitř nejvnitřnější svatyně (...)

7(... oni vy)zdvihují („pozvedají“) toho slavného krále jásavým hlaholeni („řevem“) (...)

[Vydavatel uvádí, že kopií tohoto textu bylo objeveno poměrně mnoho, včetně jedné kopie v Massadě. Je skutečně zajímavé, že zveřejněny byly jen útržky jednotlivých písní, přičemž některé části scházejí úplně...]

Jedenáctá píseň

Výtažky ze středu a závěru jedenácté písně. Základem pro následující text je 4Q405, doplněný o 11 Ql 7J, D, G, P.

4Q405, fragmenty ABCD

2Pak budou božské postavy, ti nejsvatější duchové, Ho chválit (...) ty nádherné postavy, podlahu („dno“)

3tohoto podivuhodného nejvnitřnějšího svatostánku, ti duchové věčných božských bytostí – všechny („vše“) (...) postavy té nejvnitřnější svatyně krále, duchovní stvoření té nádherné klenby, 4výjimečně čistě („dokonale“) vytvořené, duchové poznání, pravdy a spravedlivosti ve svatém posvátných, tvary živoucích božských bytostí, svítící duchovní postavy –

5všechna tato svatá stvoření jsou podivuhodně společně propojena. Vyšívání duchové, podoby bohu podobných bytostí, jsou vtesány 6všechny dokola na nádherných cihlách (kachlích); jsou to nádherné podoby, stvoření, která k těm skvostným a

velkolepým cihlám (kachlím) náleží. Všechna tato stvoření jsou živoucí bohu podobné bytosti,

7a jejich podoby jsou svatí andělé. Z prostoru pod velkolepými nejvnitřnějšími svatyněmi je slyšet klidný hlas bohupodobných bytostí, které vychvalují (...)

(Následující text je doplněn o fragmenty 3-4 z 11Q17 a dvanáctá píseň o fragmenty 5-6 z téhož textu)

4Q405, fragment 20, odst. 2 + fr. 21 a 22

1Neváhají, když se zdvihají (...) ty vnitřní svatyně všech kněží, kteří přistupují („sem náleží“) (...)

2Při plnění pravidel („rozkazů“) jsou neochvějní a slouží (...)

sedadlo, podobné Jeho královskému trůnu v Jeho nádherných

nejvnitřnějších svatyních. Nesedí (...)

3Jeho slavné vozy (...) svaté cherubíny, osvěcené („ozářené“) kolové

bytosti v nejvnitřnější (svatyni...) bohupodobní duchové (...) čistota 4(plné) svatosti; ruční práce jejich rohů („opracování koutů; hran“) (...) královsky; ta nádherná sedadla vozů (...) znalostí („inteligencí;

vědomím; vlastní vůlí“) naplněná křídla (...)
zázraků plná díla bojové síly (...)

5na věky platná pravda a spravedlnost (...)
když jeho nádherné vozy se pohybují k (...)
obracejí se ne na tu stranu či onu (... nýbrž)
jdou rovně vpřed (...)

Dvanáctá píseň

6Toto je text Mistra-učitele. Píseň provází
oběť *dvanáctého sabatu*, zpívána *dvacátého*
prvního třetího měsíce. (*Pochválen buď bůh*
toho (těch)...)

7(...) zdvihněte ho, (...) nádherná v umělecky
zpracované skříně (tabernákle) boha
poznání. Cherubíni před ním padají

(„sestupují“) a velebí ho; když se zvedají, je klidný hlas boží

8slyšet, následovaný hřmotem radostné chvály. Když rozprostřou svá křídla, je klidný boží hlas opět slyšitelný. Ti cherubim velebí obraz trůnního vozu, který se nad klenbou objevuje,

9poté pozdravují radostně lesk zářící klenby, která se pod jeho nádherným sedadlem rozprostírá. Když ty kolové bytosti přijdou, přicházejí a odcházejí svatí andělé. Mezi

10nádhernými koly jeho trůnního vozu se objevuje něco jako nejsvatější duchovní oheň. Všechno vůkol jsou ohnivé proudy, (vypadající; /p. překl./) jako stříbrozlatě zářící stvoření,

11ložená z nádherných barev, společně vyšívaná (spolu spředená;

/p. překl./), čistá a nádherná. Duchové živých, bohu podobných bytostí se pohybují neustále sem a tam a provázejí nádheru těch podivuhodných vozů.

12Nějaký klidný hlas žehnání doprovází hlučný shon jejich pohybů, a ony chválí ty svaté pokaždé, když se jejich kroky navrátí.

Když se zdvihnou, dělají to tak zázračně, a když se usadí,

13 stojí tiše. Zvuk radostného hluku utichne, a klidné žehnání boží se rozprostírá nad všemi tábory („lůžky; loži“) božských bytostí.

Zvuk velebnosti (...)

14(...) přichází z každého z jejich oddělení („oddílu“) na obou stranách, a každá z přehlížených jednotek jásá, jedna po druhé podle jejich pořadí (...)

11Q17, fragmenty 5-6

1(...) podivuhodný, poznání a úsudek (...) podivuhodné klenby (...)

2(...) v substanci toho světla, záře (toho) (...) každá forma (všemožné tvary; /p. překl./) podivuhodných duchů (...)

3(...) bohu podobné bytosti, strašlivé, mocné všechny (...) jejich výjimečně báječné činy skrz moc boha těch (...)

4neustále a vyzdvihují válečné činy boha (těch...) od všech čtyř základů („podstavců; pilířů“) té podivuhodné klenby

5vyhlašují to, když zvuk chvály slyší, který pozdvižen bude k Bohu (...) žehnají a chválí boha

6bohu podobných. Hlučný shon (...) ta nejvyšší klenba (...) nádherný král (...) těch podivuhodných základů („podstavců; pilířů“)

7pozvedají chvalořečení (...) boha těch (...!?) a všechny jejich základy („podstavce; pilíře“) (...) všech

8nejsvatěj(ší...) chvalořečí (...) jejich křídla, zdvihají (...) nad jejich hlavami, 9a volají ven (...)

4Q405, fragment 23, odst. 1

1(...) když chvalořečení pozvedají (...)

2(...) když oni stojí klidně (...)

3(...) Jeho nádherné královské trůny a to celé shromáždění těch služebníků toho (*těch*)

4(...) podivuhodné; *podivuhodné* bohu podobné bytosti nebudou otřeseny, navždy

5(...) zůstanou neotřesitelné při každém úkolu, protože bohu podobné bytosti, které jsou odpovědné za jeho celou oběť

6(...) jeho celou oběť. Ty bohu podobné bytosti ho oslavují poté, když napřed

zaujmou svou pozici, zatímco všichni duchové lesknoucích se kleneb

7neustále v jeho nádheře plesají („jásají“). Jakýsi hlas požehnání přichází ze všech jeho oddělení a vypráví o Jeho nádherných klenbách, a Jeho branky chválí

8radostným hlukem („vydávají radostný hluk“). Když moudré božské bytosti těmi nádhernými branami vstupují a když svatí andělé do jejich říší vycházejí,

9zvěstují brány, kterými vcházejí, a branky, přes které oni vycházejí, o velkoleposti krále a žehnají a velebí všechny bohu podobné 10duchy pokaždé, když vycházejí nebo vcházejí skrz svaté branky. Žádný z nich nezapomene nějaký předpis nebo opomene uznat něco, 11co ten král řekne. Neuhýbají

ani z cesty, ani neprokazují něčemu nebo části toho tu čest; oni se nepovažují ani za příliš nadřazené pro jeho říši ani za

12příliš nízké pro jeho úkoly. Nebude mít slitování, když zavládne Jeho zuřivá, ničivá zloba, ale nepotrestá ty, od kterých byla jeho nádherná zloba odstraněna.

13Hrozný strach před králem bohů podobných bytostí se zmocní všech bohu podobných, když je vyšle se všemi Jeho úkoly ve shodě s Jeho pravým úkolem, a oni jdou (...)

Třináctá píseň

11Q17, fragmenty 7 a 8

1(...) dobrá přízeň (...) všechna jejich díla

2(...) pro oběti svatých (...) pach jejich obětí
(...)

3(...) a pach jejich úliteb, odpovídající jejich
poč(tu...) čistotě v jednom (z) duchů svatosti

4(...) věčně v lesku a nádheře pro (...) zázrak
připomínající (...) a ta forma prsního pancíře
těch

5(...) krása(y) (... duchové), oděni výšivkami,
jakýsi druh tka(né ruční práce...) nádherně
vyčištěné, barevné odění (...)

4Q405, fragment 23, odstavec 2

7jejich posvátná místa. Na jejich podivuhodných místech jsou duchové, odění do výšivek, jakéhosi druhu tkané ruční práce, vytesáni s nádhernými tvary.

8Uprostřed toho, co vypadá jako nádherně šarlatově rudá a barev výjimečného duchovního světla, zaujímají ti duchové své svaté postavení v přítomnosti

9krále – nádherně zbarvení duchové, obklopeni v projevu bělosti. Naposled jmenovaná nádherná duchovní látka je jako zlatá ruční práce, která se třpytí

10ve světle. Všechny jejich zhotovené oděvy jsou nádherně vyčištěné, zhotovené uměním tkalců. Tito duchové jsou vůdci těch, kteří jsou podivuhodně oblečeni pro službu,

11jsou vůdci každého a každého svatého království, které patří tomu svatému králi, ti {kteří) slouží ve všech vyvýšených chrámech Jeho nádherné říše.

12Vůdcové Výšin ovládají jazyky poznání, aby chválili boha poznání za jeho nádherná díla. V Jeho moudrém poznání a nádherném ostrovtipu on zapsal předpisy, které řídí („kterými se řídí“) jejich vojenské jednotky ve všech svatých vnitřních svatyních.

11Q17, fragmenty 2+1+9

1(... Jeho) nádherné Výšiny (...) Jeho nádhera s (...)

2jeho odplata skrz rozsudky (...) jeho slitování s nádhernou ctí (...) jeho roční období

3a všechna požehnání jeho míru (... ta nádhera jeho děl, a ve svět(le...) a s nádherou

4velebnosti, která Jemu dávána je ve všech oblohách („pod všemi oblohami“) (těch...) světlo a temnota a ty postavy těch (...) ta zářící svatost krále

5protože všechna jeho opravdová díla (...) protože andělé poznání ve všech jejich královstvích...) jeho tábor („sídlo“), svaté vyvýšeniny 6pro jeho nádherné trůny a podnožka pro Jeho nohy a všechny Jeho

nádherné vozy a jeho svaté vnitřní svatyně
(...) a pro brány vstupu pro toho krále,

7společně se všemi východy pro (... ty ro)hy
struktury a všechny ty (...) protože Jeho nád-
herné chrámy a kopule těch (...)

Konec.

Podle textu německého vydání. Ori-
ginály kumránských textů do angličtiny
přeložil a interpretoval Michael O. Wise v:
The Dead Sea scrolls: A New Translation
(Svitky od Mrtvého moře: Nový překlad).

Nad těmito texty jsem strávil řadu týdnů.
Přestože, jak je všeobecně známo, jakýkoli
překlad originálu znamená „smrt“ jeho

skutečného obsahu (a zde bylo překládáno takříkajíc přes dvě ruce), bylo zřejmé, že obsah „sabatních písní“ jahaditů mezi všemi těmi nesčetnými texty, které se mi kdy dostaly před oči, tvoří naprostou výjimku.

Jsem více než přesvědčen o tom, že jde o neobyčejně rozsáhlé a detailní písemné svědectví o návštěvě z dálek kosmu.

V následující kapitole se proto vydáme trnitou a choulostivou cestou pátrání po původním významu událostí, které se odehrály před zhruba třemi a půl tisíciletími.

Jednotlivé texty, které lze seřadit do souvislého bloku, původně **v žádném případě neměly náboženský význam.** Účastníci setkání měli jediný úkol: zajistit zprostředkování tehdy nepochopitelných, ale

neuvěřitelně logických informací budoucím generacím.

III. Návštěva

Jak dlouho se dech vyrážející obsah textů, které jste právě dočetli, šířil ústním podáním, si netroufá nikdo odhadnout. Věda datuje vznik svitků (ne **stáří obsahu záznamů!**) do prvního, maximálně však do první poloviny druhého století před naším letopočtem.

Podle všech příznaků bychom ale původ jahadského kultu „božího vozu“ měli nejspíše hledat přinejmenším v časech proroka Ezechiela líčícího „vidění“ u řeky Chebar; tedy minimálně v období, ve kterém se první část hebrejské elity ocitla v zajetí po babylonském vpádu. To druhé trvalo podle přesných záznamů hebrejské historie od roku -586

(počítáno od zničení Šalomounova chrámu Babyloňany) až do roku -538. Většina autorů zabývajících se biblí předpokládá, že Ezechielem popsané události se odehrály před 2580 lety. Je to jinak!

Ale postupně...

Který z dosud objevených „Ezechielů“ je skutečně pravý a který „pseudo“? Měl by to logicky být ten nejstarší. Ale není: za pravý je považován text, který prý je věrnou kopií staršího, jenž se ztratil... A je to!

Z nezaujatého studia, porovnání několika verzí a srovnání s obsahem Písní sabatu lze vyvodit pouze jediný, jednoznačný závěr: **„Ezechiel“ je kompilován ze dvou a možná i více textů odlišného obsahu.**

Nejméně jeden z nich je podstatně starší, než se obecně předpokládá!

Pokusíme se o podrobné srovnání obou v záznamu prolnutých částí a povšimneme si těch nejkřiklavějších bodů.

Je jisté, že názory teologů se budou výrazně lišit od závěrů těch, kteří na události pohlížejí z jiného úhlu a jinýma očima.

Ezechiel

Ezechielovy obdivuhodně přesné postřehy a smysluplné logické údaje jsou směsicí plamenných, jakoby izajášovsky kritických rozborů situace a náboženských apelů. Je možné, že kazatel v dobrém úmyslu

„opepřil“ svá kázání čímsi nadpozemským; proto snad předstíral opakování setkání, jehož popis tehdy ještě byl v širším povědomí.

Tažení Babyloňanů mělo zajímavý, proroky zachycený aspekt: –Bůh Izraelitů, JHWH, se tehdy **dočasně postavil na stranu invazorů!**

Moudrý král se totiž, podle bible, dopustil „smilství z cizími bohy“...

Byl Šalomounův chrám, a jeho s ním spojené cestování v „nebeských vozech“, dílem E.B.E.? Staré texty se úzkostlivě vyhýbají jakémukoli bližšímu popisu tehdy prováděných nepřístojných obřadů. Ale i z náznaků vyplývá, že chování JHWH se vyznačovalo prapodivnou dualitou.

(Neschází náhodou v tetragrammatonu pomlčka? JH – WH?)

Zjistila kontrolní návštěva Tvůrců (JH) přítomnost vetřelců (WH), kteří svůj pobyt na planetě, vyhlášené za uzavřenou oblast, dovedně zastírali tím, že veškerá potřebná technická zařízení nechali budovat lidmi? Byla snad právě proto stavěna tak, aby navenek budila dojem přirozené součásti lidských sídlišť?

Vpád Egyptanů, kteří Jeruzalémský chrám nejen nerozbořili, ale později sem dokonce vrátili část odnesených předmětů, možná lze přičíst snaze získat technické know-how, o němž, díky Šalomounově zázračném daru „královně ze Sáby“, měli jakousi představu. Potřebovali jejich kopie? Tehdy byl shodou okolností budován „chrám“ královny

Hatšepsut, kterou někteří badatelé identifikují jako královnu ze Sáby!

Cílem babylonského vpádu za krále Joachina (Jehojachina) nebylo zničení chrámu, ale především rozptýlení hebrejské duchovní a řemeslnické elity! Babyloňané sice chrám vyrabovali, některá zařízení zničili a něco si vzali sebou. Odvlekli tehdy jen 10 000 lidí: *„Při tom přenesl všechn Jeruzalém a všechna knížata i všechny muže udatné, deset tisíců zajatých, i všechny kováře a tesaře. Žádného nezanechal, kromě chaterných lidí země.“* (Král. II. 24. 14) Ostatní obyvatelstvo bylo ponecháno pod správou dosazeného krále Sedechiáše – Babyloňané o ně nejevili zájem. Nešlo jim tedy o získání otroků nebo pracovních sil. Cíl byl jiný – **vnitřní logika určitých technologických postupů měla být navždy**

zapomenuta! To se skutečně dokonale podařilo.

Nutně se vybavuje zjevná paralela k postupu „bohů“ v průběhu „akce babylonská věž“... Odpojíme-li „technickou část“ Ezechielova textu od „prorockých“ přídavků, můžeme obsah rozdělit do čtyř částí:

1/ Setkání v pustině u řeky Chebar (Ezech. 1.1; 1.4 – 28; 2.1, 2, 8!, 9; 3.1!, 2, 3, 10, 12–15!, 17!, 22-23!; 10.1 – 22; 12. 1.

2/ Původní (nebo později včleněný?) popis letu (!) k záhadnému chrámu – do jiné, klimaticky zřetelně odlišné části světa.

3/ Pozorování na místě; popis „chrámu“ včetně manévrů přilétajících a odlétajících strojů.

Možnosti:

- „Ezechiel“ neznal skutečný význam (to v případě, že využil nějakého staršího podání).
- Nepochopil osobně zažité události správně.
- Původní výpověď byla úplně zkreslena dodatečnými „prorockými vsuvkami“ a výklady horlivých náboženských interpretátorů. Je tu ještě jedna možnost. V hebrejské praxi nejsou zvláštností po straně listu psané komentáře. Stačilo, aby další písař nebo kopista tyto poznámky a úvahy zařadil do stávajícího textu...

O moderní interpretaci technicky vyznívající části Ezechielova vyprávění se pokusil Josef Blumrich (v knize *Da tat sich der Himmel auf; A vtom se otevřelo nebe*). Blumrich,

inženýr NASA, který se mimo jiné podílel na konstrukci pětimotorové měsíční rakety Saturn, se po studiu příslušných pasáží bible pokusil rekonstruovat popisovaný stroj jako víceúčelovou výsadkovou loď, schopnou provozu v pozemské atmosféře i v kosmickém prostoru (obrázek na straně 105).

Porovnání Ezechielova textu s obsahem dostupných překladů Písní sabatu a s obrazovou dokumentací originálů těchto strojů ukazuje, že Blumrichova „rekonstrukce na zakázku“ má ke skutečnosti velmi daleko.

Je nesporné, že velmi okleštěný „Ezechielův text“ popisuje ne jeden, ale **dva typy strojů**, jejichž konstrukce je úplně odlišná a užitý způsob pohonu spočívá na zcela jiném než Blumrichem popsaném principu!

K důkazům se dopracujeme později.

Rozpory v datování

Podezření z kompilace několika textů, pocházejících z různých období, do nynější verze utvrzuje už druhý odstavec „Ezechiela“, jehož první kapitola začíná v hebrejské bibli slovy:

*„A stalo se třicátého roku, ve čtvrtém, pátý měsíce, když jsem byl uprostřed vyhnaného lidu u řeky Chebar, že se otevřela nebesa a uviděl jsem Boží vidění. „
(Ezech. 1.1)*

Vypravěč zřetelně užívá „*ich-formu*“ – *hovoří v prvním pádu jednotného čísla*. Text

ale pokračuje slovy: „*Pátý měsíce, totiž pátém roce vyhnanství krále Jeho-
jachina (od -597, tedy-592), přišlo Boží
slovo výslovně k Ezechielovi, synu kněze
Buzziho, v zemi Chaldejců u řeky Chebar, a
na tom místě na něm spočinula Boží ruka.*“

(Ezech. 1. 2 a 3)

Jehojachin vládl do roku -597. Jeho panování skončilo vyrabováním chrámu a zavlčením prominentních zajatců do Babylonu.

Nájezdčíky dosazený Sedechiáš vládl po Jeho-
jachinovi 11 let, t. j. do roku -586; teprve
na konci jeho vlády došlo k definitivnímu
zničení původního (prvního) Šalomounova
chrámu. Následné vyhnanství je kladeno do
období mezi lety -586 až -536.

Později jsme konfrontováni s dalším, **ale o dvacet let mladším datem**; text je opět v ich-formě:

*„Ve dvacátém pátém roce našeho vyhnanství ($-597 + 25 = -572!$), začátkem roku, desátý měsíce **ve čtrnáctém roce potom, co bylo sraženo (!) město** ($-586 + 14 = -572!$), právě ten den na mně spočinula ruka Boží, takže mne přivedl na to místo.“*

(Ezech. 40. 1)

Tak tedy: kdosi, podle údaje ve 40. 1., byl v roce -586 už pětadvacet let ve vyhnanství, a k popsané události došlo zhruba čtrnáct let po definitivním pádu Jeruzaléma.

Podle toho tedy „Ezechiela“ můžeme definitivně zařadit do skupiny prominentních zajatců z roku -597 .

Text jednoznačně popisuje tři podobné, ale v čase posunuté události!

– **PRVNÍ** „vidění“ je datováno do pátého roku Jehojachinova vyhnanství ($-597 + 5 = -592$; podle 1. 2). To je šest let **před zničením chrámu** v roce -586 .

– **DRUHÉ** „Ezechielovo vidění“; o dvacet let později, v roce -572 ; 14 let **po zničení chrámu**. („Vidina nového chrámu“.)

-**TŘETÍ** „vidění“ pět let poté –v roce -567 ! Podle Ezech. 1.1 to byl **třicátý rok zajetí první, „Ezechielovy“, skupiny!** ($-597 + 30 = -567$) To už byla i druhá skupina Izraelitů v zajetí 19 let!

Tolik k věrohodnosti „proroctví“ v „Ezechielovi“.

Za úvahu jistě stojí ještě jedna všemi opomíjená možnost, která ovšem všechna dosavadní datování „staví na hlavu“!

Nejasný časový údaj v Ezech. 1.1: „ třicátého roku, ve čtvrtém, pátý měsíce“ totiž původně mohl znít: „třicátého roku, ve čtvrtém jubileu (od jaké události?), pátého měsíce“! To znamená **179 let a 5 měsíců** od okamžiku, kdy se blíže neurčená skupina Izraelitů ocitla v jakémisi dosud neuvedeném vyhnanství, **které vůbec nemusí souviset s babylonským vpádem a zkázou jeruzalémského chrámu!**

Je možné, že kompilátor do textu několikrát vložil poznámku: „v zemi chaldejců u řeky Chebar“, nebo na těchto místech schází slůvko „jako“. Navíc: první autor, nazývejme ho Ezechielem, užívá formulace „Boží

vidění“, zatímco druhý autor (kompilátor) termínu „Boží ruka“.

Církevní kopisté a redaktoři pak z toho všeho nebyli moc moudří...

„Živoucí chrám“

V „Písniích k sabatu“ a v inkriminovaných částech „Ezechiela“ se setkáváme s identickými fenomény. A, aby toho nebylo málo, dokonce i s řadou shodných vět.

Účastníci neuvěřitelných událostí popsali na vlastní oči pozorované demonstrace cizí techniky a průvodní úkazy jejího provozu tak dobře, jak jim to umožnily jazykové prostředky doby.

Kromě toho je téměř jisté, že jim byla umožněna exkurze na dočasné základně Návštěvníků; mohli si zblízka prohlédnout obrovskou loď a spolu s ní i několik výsadkových nebo bojových strojů! Během této návštěvy viděli audiovizuální záznamy cizího světa.

Účastnili se dokonce i jakési „parádní přehlídky“ vojensky organizované posádky lodě, která zřejmě přistála za účelem provedení oprav poškození, k nimž došlo během konfliktu s blíže neurčenými „rebely“.

Kolem odkazu jednoho z pozdějších nositelů tradovaných vědomostí se díky nesprávnému výkladu smyslu události, považované za popis návštěvy samotného Nejvyššího a jeho andělů, shromáždila nová sekta.

Ke zřejmé a v záznamech výslovně uvedené nelibosti starších (!), byly některé z kontextu vytržené části „tajného učení“ vynášeny mimo Obec (jahad). Zcela jistě se staly součástí informací stojících u kolébky mysteria merkeby (překládáno také markeba nebo merkeva = vůz,). Zvěsti o „božích vozech“ a „trůnech“, samozřejmě podstatně méně ucelenou formou, se šířily i jinými cestami.

Nález kopie části záznamu Písni sabatu v ruinách Massady, již Římané velmi pracně dobyli až po dlouhém obléhání (roku 73 – 74 n. 1.), toto podezření jen utvrzuje. Obránci skalní pevnosti asi až do poslední chvíle věřili v pomoc neporazitelného šiku božích andělů...

Prvky „jahadského mysteria“ a zejména odkazy na „zlatý oltář živého chrámu“ objevíme i u Henocha a v knize Tajného zjevení Nového zákona. Hebrejcům raně křesťanského vyznání ještě musely tyto nebo podobné texty být dobře známy. Narážka na „pobloudilé náboženství andělské“ je i v Kol. 2. 18: „Nenechte se připravit o vítězství tím, komu se líbí kořit se andělům, kdo věří v to, co [ve „viděních“] viděl...“ (Zwingli).

Okolnost, že zpočátku bibličtí badatelé kumránské texty připisovali jakési „saducejské sektě essejského zaměření“, napovídá mnohé. Essejci (esseneři) a jahadité si byli pojetím mysterií velice blízcí. O essenerech se zmiňuje i hebrejský dějepisec, naturalizovaný Říman Josephus Flavius (Joseph ben Mathias; 37 – 100 n.l.), který ovšem ve svých v Římě psaných kronikách náboženské

směry na území Palestiny generalizoval; kromě farizejů, saducejů a essenerů v podstatě ignoroval veškeré ostatní náboženské proudy a sekty, včetně komunity jahaditů.

Podle stejně často citovaného jako zavrhovaného názoru některých badatelů to však byli právě essejci, kteří za nelehkým posláním vyslali – samotného Ježíše! Přinejmenším se u nich po nějakou dobu zdržoval a měl jejich podporu. Za essejce jsou považováni i oba tajuplní a nezvykle oblečení muži, které viděly ženy u Ježíšova prázdného hrobu. K tomu lze podotknout jen tolik, že způsob odívání essejců byl znám; místním ženám by jejich identifikace nečinila žádný problém. Poblíž hrobu určitě neviděly žádného z nich, musel to tedy být kdosi jiný.

Byly v knize UFO, bible a konec světa popisované osudné události v Pilátově Jeruzalémě opravdu přímo a na místě řízeny vyslanci „vesmírného Společenství“?

Stali se poté, když po změně pravidel museli Anunnaki opustit Zemi, „rebely“ Nefilim, kteří odmítli myšlenku, že Zákon chrání inteligentní život a jeho nerušený vývoj je aplikovatelný na účelově, uměle vytvořeného hybridního pozemšťana?

Fascinující místa v Ezechielovi a v kumránských Písniích sabatu zdaleka nejsou jakýmsi osamocenými indiciemi. S takřka analogickými popisy „božských vozů“ a nebeských bitev mezi bohy a nepřátelskými vetřelci, démonickými Assury, se setkáváme v Indii (nebo Číně). Některé aspekty těchto událostí byly zvěčněny na kamenných štukách a

reliéfech zdobících indické chrámy. Narážíme na ně téměř na každém kroku. Je nanejvýš pozoruhodné, že právě Assur Indra, tedy jeden z nepřátelských démonů, se později stal jedním z nejvyšších božstev v Indii dodnes vládnoucího árijského klanu... Byl snad kult „boha – stroje“ a „božských vozů“, s nimiž se v Indii setkáváme na každém kroku, jaksi „propašován“ do Palestiny, nebo to bylo naopak?

Na tomto místě si dovolím malou vsuvku, která se přímo dotýká temnotou zahalených dějin domnělých Praslovanů. Jsem si přitom dokonale vědom toho, že mne archeologičtí odborníci typu PhDr. Karla Sklenáře, CSc. (pokud mezitím DrSc, pak se omlouvám), okamžitě oplakávají nálepkami romantického snílka, fantasy a naprostého

ignoranta, opomíjejícího „celou řadu historicky potvrzených skutečností“.

Předem děkuji. V kůži zástupců „vědecké“ protistrany bych totiž, přitom co o tom dnes vím, nechtěl vézet ani náhodou.

Shora uvedený pán napsal moc zajímavou knihu s příznačným názvem: Slepé uličky archeologie (ČS – ed. Spirála, Praha 1977). Příhodnější by ovšem byl název: Zaslepená archeologie nebo Archeologická slepota...

Hned v úvodní kapitole tohoto díla se autor zabývá staroslovanskými bůžky a modlami. Pan doktor s chutí přiložil polínko na hraničku nepochopení, po léta doutnající pod kauzou takzvaných „retranských idolů“.

Nic proti tomu. Doba byla zlá a každý se musel nějak žít. Jedno mne však bolí:

Přestože se **nikdy nepotvrdilo**, že **první část** sbírky starých idolů byla falzifikována, což autor poctivě uvádí, závěrem, zřejmě v zájmu zachování „vědecké pověsti“, se přiklonil k odsudku berlínského archeologa Levezowa. Ten ale doslova „vylil dítě i s vaničkou“!

Jelikož se jednoznačně prokázalo, že **druhá část** sbírky byla velmi primitivně zfalšována, přiřadil k ní „po zralé úvaze“ i artefakty zhotovené zcela jinou a podstatně složitější technologií; sošky byly duté. Ale vědecká pověst je vědecká pověst. Touha po zjištění pravdy musí jít stranou.

Nechtěl bych se ocitnout před regulérním soudem složeným z podobně smýšlejících jedinců a být souzen na základě indicií.

Většina odsouzených vrahů totiž měla na hlavě vlasy, dvě uši a považte – dvě oči! To mám také! Hrůza pomyslet...

Ještě nikdo si nepovšiml, že uvedené, pravděpodobně z pradávného náboženství (jehož vyznavače mimochodem ani nenapadlo zvat se Slovary!) odvozené idoly: tzv. Radegast, Perun, Bělobůh a Černobůh atd., ze záhadných důvodů jako by z oka vypadly s dvojí tváří zobrazovaným božstvům Mezoameriky! A nejen těm! V každém případě se honosí **identickými rysy a identickými atributy!**

Pokud zrcadlíme každou polovinu jednoho z těchto bůžků zvlášť, pak se například levá polovina „Radegasta“, jehož hlavu zdobí jakási „kachna“, změní v rohatou postavu s felidním obličejem (obr, 5). Nad pravou

stranou se vznáší okřídlený symbol notoricky známý ze Sumeru, Egypta a jiných lokalit. Také tvář na prsou postavy má dvojí výraz, obdobně jako na palenqueských vyobrazeních! Například na reliéfu z Chrámu kříže.

A jak se čtou domnělé „slovanské runy“ teď, páni vědci?

Je nad slunce jasné, že i kdyby domnělí falzifikátoři nakrásně spolupracovali „s kýmisi z vědecké obce“, jak jednoho z příslušníků vlastních kruhů podezíral „slovutný slavista“ Vatroslav Jagič, musel by domnělý informátor mít schopnosti jasnovidce: sošky jsou známy od roku 1760. Jejich vůbec první popis zveřejnil lékař Hempel až roku 1768, zatímco prakticky první vyobrazení jihoamerických božstev s tváří jaguára se do Evropy dostalo až prostřednictvím Stephenovy

knihy o mayské kultuře. Ta vyšla v roce 1835! Do té doby vycházely jen nesmysly jako Ludtwigovo De idolis Slavorum a podobně.

Závěrem této vsuvky snad jen tolik. Později si velmi průkazně dokážeme, kam vede nevhodný přístup k tématu a neexistující interdisciplinární spolupráce mezi badateli jediného vědního oboru.

Všichni jsou archeologové. Dělí se však do nesmyslných podskupin sestávajících z fahi-diocií zaslepených specialistů neschopných porovnat ani do očí bijící souvislosti. Dokonce to od nich nikdo nepožaduje ani neočekává. Lidé, z jejichž daní jsou živi, mají docela jiné, mnohem prozaičtější starosti.

Je příznačné, že doktorem Sklenářem jmenovaní „odborníci“ nebo zapálení „laici“ (kde

vlastně je dělicí čára?) byli – téměř bez výjimky – buď zaslepení „slavjanofilové“ nebo zarytí zastánci „všeněmectví“.

Pod tlakem nacionalistického populismu se věda nedělá!

Obrázek 5 – Kresba originálů „retranských idolů“. Sošky jsou zobrazeny z poloprofilu, výsledná montáž je proto nepřesná. Přesto si ovšem lze povšimnout nápadných shod, se kterými se později setkáme u Mayů.

(Vlevo Perun, vpravo Radegast.)

Retranské idoly

Montáž jedné (pravděpodobně levé) poloviny sošek. Povšimněte si zobrazení tváří na jejich prsou.

(Předlohy byly nedokonalé, obrázky mají jen orientační hodnotu.)

V knize Slepé uličky archeologie najdete ledasco, jen jedno tam ovšem budete hledat úplně zbytečně –jakýkoli autorův **vlastní názor**... To se ve vědě už skoro nenosí.

Došlo ke shodným událostem v období mezi –592 až –567 a v době předtím, než byly pořízeny písemné záznamy na rolích z Qumranu?

Vypadá to, že v textech, programově zavrhovaných církví a taktéž podceňovaných historiky, přežily fragmenty „paralelní historie“, o jejímž běhu odborníci dosud nemají, nebo lépe řečeno nechtějí mít, ani ponětí. Už teď je jasné, že nejen část „Ezechiela“, ale i jahadity pečlivě opatrované a rozmnožované

záznamy jsou mnohem starší, než je kterýkoli historik ochoten připustit. Stalo se to možná velmi dávno předtím než Šalomoun, veden rukou „cizích bohů“, vystavěl pod záminkou služby JHWH svůj proslulý „chrám“.

Pevně věřím, že většina čtenářů už během čtení stránek předchozí kapitoly zapjala obrazotvornost i intuici na plné obrátky. Zkusme tedy, jako vždy, rozlousknout oříšek společně.

Opět máme před sebou dlouhodobým působením mnoha faktorů propletené „klubíčko“ pojmů, které nebude lehké rozmotat.

Jako vždy musíme určit několik možných výchozích bodů a uspořádat jakýsi slovníček

interpretovaných základních pojmů, které nám umožní jiný náhled do obsahu textů.

Pojem Bůh

- „***Bůh nad bohy***“ – Vyšší moc;
- „***božské bytosti***“ – inteligentní humanoidní tvorové;
- „***bůh všech božských bytostí***“ – vůdce nebo prezident jakéhosi Společenství, zmiňovaný například v prvním fragmentu prvního odstavce textu 4Q400 (...a v mariánských poselstvích...?)
- „***bůh všech bohu podobných bytostí***“ – byl stroj (4Q403, fragment 1, odst. 1., ř. 39

až 46 a odst. 2., ř. 1-16), obrovská kosmická loď, jejíž posádka byla zřejmě donucena přistát kvůli jakémusi poškození. (Soudím tak například ze zmínky: Roztřepený roh konstrukce; struktury; ve 4Q405, fr. 15, odst. 2, 1)

- „bohu podobné bytosti“ – je-li „bohem všech bohu podobných bytostí“ velkolepý stroj, musí být „bohu podobnými bytostmi“ jeho „podřízení“ – jiné stroje. Konstrukce, činnost, princip funkce a s ní související zvuky, to vše se vymykalo dosahu chápání pozorovatele.

- „cherubím“ (cherubín) – totéž nebo označení součástí technických zařízení, jako například antén, stojanů pod reflektory a podobně.

Ostatní pojmy

- „kníže“ **1** – člen Rady;
- „kníže“ **2** – vedoucí úseku; části posádky lodě;
- „zastupující kníže“ – jeden z motorů lodě (uváděný také jako jedno z „knížat nejvyšší svatyně“) „pozdvihující nejvyšší svatyni“;
- „kněží“, *někdy* „andělé“ – piloti, technici, astronauti;
- „kněží *vnitřní a nejvnitřnější svatyně*“ – technici, obsluha řídicí a navigační centrály lodě;

- „nejvyšší svatyně; **tabernákl**“ – kabina na „špici“ lodě, krytá průhlednou kopulí; v původním textu asi mischkan – příbytek; rezidence;
- „svatost“ – intelligence, moudrost, schopnost;
- „**žehnání**“ 1 – pozorovatelem nepochopená činnost;
- „**žehnání**“ 2 – tehdy neznámé zvuky; jako například zvuk pneumaticky otevíraných propustí, hukot motorů nebo elektrických generátorů;
- „velebení“ – „žehnání“ 2;
- „radostné jásání“ – zvuk pohonných jednotek (?);

- „**oběti; obětování**“ – tankování a údržba strojů.

Význam ostatních termínů (především různé „**anděly**“, „**duchy**“ a „**duchovní bytosti**“) lze průběžně vyvodit z textu.

(Text v hranatých závorkách umístěný do originálů [...] = pozn. autora)

Reinterpretace

Postupně si znovu projdeme obsah jahadských „písní“ a pokusíme se o rozbor jednotlivých částí, pokud to jejich úplnost dovolí. Škoda, že záměrně nebyly zveřejněny alespoň fonetické přepisy jmen, klíčových termínů a pojmenování (místy mám nepěkný

pocit, že schází i některé zachované části textu).

Opakuji ještě jednou: Je skutečně s podivem, že **v překladech bez jediné výjimky vždy scházejí informace přesně v neuralgických bodech, jakými jsou: místo původu, cíl cesty a v originálech nepochybně uvedená jména Návštěvníků!**

Považuji za správné konstatovat, že můj pohled na veškeré události je podstatně rozšířen o škálu převratných poznatků, které neměl k dispozici žádný z mých předchůdců.

Tak. Teď zasednu k nádhernou vnitřní moudrostí obdařenému, nezemským jasem zářícímu a jakoby do kachle z podivuhodného materiálu vtesanému zázračnému

tabernáku. Když se pod stolem ozve hlas tichého velebení jakési duchem obdařené bytosti, která svými křídly pohybuje vzduchem tak rychle, že je ani není vidět, protáhnu si sedmkrát deset prstů a můžeme začít...

První část

V podstatě každý absolvent rabínské školy ješiva (a nejen ten) je bez námahy schopen zpaměti odříkat talmud. Možná i pozpátku a je mu přitom jedno, kdy ho probudíte a od kterého místa má v textu začít. Také opravdoví vyznavači a ctitelé koránu znají své svaté texty nebo přinejmenším většinu podstatných súr nazpaměť.

Předpokládám, že Písně sabatu byly coby ústřední texty jahadské liturgie memorovány příslušníky Obce stejně automaticky, jako nepoměrně kratší Pater noster („Otčenáš“) křesťany. Určený předříkávač recitoval text zaznamenaný sugestivní formou. Původním smyslem tohoto zvláštního uspořádání bylo usnadnit posluchači zapamatování obsahu informace o dávných událostech, a tak zajistit její předání v pokud možno nezměněné podobě. Podobného mechanismu, rýmování, užívají básníci od nepaměti. Za všechny ty jamby, daktyly atd., s nimiž nás trápili ve škole, vděčíme Řekům. Jako příklad jejich využití si můžeme uvést Homérovy epické básně, z nichž se díky Schliemanovu netradičnímu přístupu vyklubal potvrzený záznam dávné historie.

Obdobnými historickými záznamy jsou i Edda nebo germánská Píseň o Nibelunzích (Nibelungenlieder).

Jednotlivé pasáže jahadité opakovali v dlouhodobém obřadním cyklu, takže celek byl všemi povinně memorován čtyřikrát do roka. Kromě toho: rozmnožené písemné záznamy byly zřejmě kdykoli k dispozici každému gramotnému členu obce.

Hlína zvětrá, papír shoří, kovy zkorodují, ty vzácné mohou být ukradeny a přetaveny jako v Jižní Americe. Na rozdíl od nespolehlivých písemných záznamů přežívá ústně předávaná informace v paměti skupiny lidí neuvěřitelně dlouho – pokud žije jediný člen, který svědomitě pokračuje v tradici. Mezitím samozřejmě mohlo být vše mnohokrát zapsáno a opět zčásti nebo úplně ztraceno. Chápání a

interpretace se časem jistě poněkud změní, ne tak jádro samotného obsahu. Pokud idea přežívá, štafeta pokračuje.

To, co nejvíce zazlívám „historické vědě“, je omezená přezíravost, s níž si „všímá“ jen takzvaně „hmatatelných důkazů“; domněle uměleckých děl a především písemných záznamů. Z těch pak uznává jen takové, jež projdou sítí výsledků předurčující axiomatické mřížky dané jakousi momentálně platnou teorií. Vše, co nepropadne, nebo co nelze protřást jejími oky, je bez ohledu na obsah a formu sdělení buď propasírováno nebo automaticky uklíženo k bajkám, pohádkám a mýtům, mezi „literární díla, svědčící o povznesené fantazii našich předků“. Pokud si takto počíná církev, je to z určitého hlediska dokonce téměř omluvitelné. Ale výrok, že učenec ten a ten nezvratně dokázal, že..., a

pak to platí po několik generací jako nedotknutelné dogma, dokazuje, že vědě se více než inteligentních mozků nedostává odvahy na jedné straně a na straně druhé jí schází sebereflexe a **pokora**.

To ovšem omluvitelné není!

Jahadský bůh

Nejen vzhled, počínání a zvyklosti cizinců, ale především jejich nepochopitelné, posvátnou hrůzu budící stroje, to vše se očitým svědkům Návštěvy samozřejmě muselo jevit jako řada neobyčejných božských zázraků.

Je zřejmé, že stejně tak, jako byla nechápanými lidmi polidštěna a doslova zbožněna neznámá technika, nepochopili ani funkci a smysl několikrát zmíněné Rady. Světští panovníci, „vládnoucí lidem podivně“, byli absolutními vládci a o nějakých radách a usneseních, vynášených většinou nebo okruhem podle zásluh, moudrosti a zkušeností vybíraných zástupců, se od dob Gilgameše (tehdy ještě předsedajícího jakémusi dvojkomorovému parlamentu) už nikomu ani nesnilo.

Proto jsou veškeré zásluhy, obrovská moc a uváděné vlastnosti připisovány nejen na úroveň všemocného božstva stylizované osobě velitele lodě (nebo flotily), ale především na jakémisi druhu „videozáznamu“ prezentovanému vůdci Společenství. Skutečná role obou postav je ovšem velmi

výstižně charakterizována slovy: „***Jsou to ti nejlepší z nejlepších, kteří mezi moudrými těm moudrým slouží.***“

Na následujících stránkách se pokusíme (bez nároku na „nevyvratitelnou a konečnou pravdu“!) interpretovat nejdůležitější pasáže textu, které umožňují částečné pochopení pravděpodobného, původního obsahu Písní sabatu. Církevním dogmatem ovlivnění interpretátoři se soustředili na píseň sedmou již, kvůli její podobnosti k mantře považují za centrální téma „jahadského kultu“.

INTERPRETACE

4Q400, fragment 1, odstavec 1.

3-4i Toto je vůdce inteligentních bytostí (nejvyšší dokonalosti) na území jeho svrchovaného vlivu. Těm ostatním umožnil vzdělání mezi nejmoudřejšími, aby se mohli stát techniky, obsluhou jeho lodě, konajícími službu na řídicím stanovišti.

5-6i Ve spolupráci se všemi inteligencí obdařenými bytostmi, a po poradě se všemi vůdčími osobnostmi, byly ustanoveny Zákony, jimiž se řídí veškerá činnost moudrostí obdařených inteligentních bytostí. Vůdce si váží Rady moudrých; shromáždění vědců. 7-20'(...) věčný („věčně“) a ze škol a vysokých škol (vycházejí) členové posádek, kteří (řídí) jeho loď. Neustále se zdokonalují,

aby se nakonec stali stálými spolupracovníky; protože si je vyžádal ten nejmoudřejší mezi těmi, kteří mezi moudrými těm moudrým slouží.

Ti nejschopnější ze schopných se, se souhlasem Rady (Společenství), stávají veliteli (těch...1), kteří tvoří posádky lodí (patrolujících) ve sféře celého Společenství, nebo poblíž svých světů. (Mezi sebe) nepřijmou nikoho, kdo nerespektuje Zákon. „Není žádného nečistého v jejich řadách“. Posádky se řídí všeobecné platnými předpisy. „Čistým, kteří patří ke světlu“, tak je umožněno bránit se proti těm, kteří neuznávají Zákon. Těm, kteří změni způsob uvažování a projeví přání připojit se, v tom není bráněno.

Velitel vydává pokyny posádce, která řídí všechny stroje, v souladu s předpisy platnými na palubě lodě (...). Je spravedlivý a důsledný. Svou posádku vycvičil sám, ty nejlepší (...?), skvělé stroje řídí piloti, kteří (...)

4Q400, fragment 2

Účastník setkání k tomu dodává:

1(Bylo by) nám ctí tvou slávu (kabod!) vzývat mezi moudrými božskými bytostmi, tvé království oslavovat mezi nejsvatějšími.
1iBylo by nám ctí, kdybychom se mohli připojit mezi ostatní členy Společenství inteligentních bytostí.

2Protože pak bychom byli vážení ve všech táborech (sídlech) bohu podobných bytostí, a obáváni těmi, kteří řídí lidské záležitosti podivuhodně (podivně)

2iProtože (ti, kteří tak učiní) budou uznáváni (patřit k osádkám) na vašich základnách a budou se jich obávat ti, **kteří (podivně=nedobře) řídí lidské záležitosti,**

(a zde je opět zmínka o „jiných bozích“!)

3**se strany jiných božských bytostí,** jakož i lidí. Vyprávíte o jeho (královské) nádheře, protože ji opravdu znáte, a pozvedáte Jeho slávu (řídíte jeho lodě) ve všech světech obývaných

3i**ostatní inteligentní bytosti,** jakož i lidé. Vyprávíte (učíte) o nádheře vašich světů,

protože je opravdu znáte, a můžete cestovat ve svých lodích (kabod) po všech obyvatelných světech,

4světech jeho vlády. Zpíváte podivuhodné žalmy odpovídající vašemu náhledu všude v nejvyšších nebesích a ohlašujete přetéající („překypující“)(...)

4iplanetách Společenství. Každý (z vás) podle své zkušenosti nadšeně hovoří o životě na planetách Společenství a chválíte

5slávu Krále bohu podobných bytostí v místech jejich příbytků (...) 5izřízení, platné u vás doma (na; v...?). A teď to přijde!

6Jak máme být od nich („jimi“) viděni? Jako co („za co má být považováno“) naše kněžstvo v jejich příbytcích? Čím

je naše svatost proti jejich výjimečné (svatosti?)

6iAle jak (v jakém světle) mají příslušníci Společenství vidět nás? Zač by považovali naše kněžstvo u nich doma? Čím jsou naše (moudrost a) poznání proti jejich výjimečné

7Co znamená chvála (vyslovená) našimi smrtelnými jazyky ve srovnání s jejich božským poznáním?

7i(moudrosti a) poznání? Jakou hodnotu má uznání vyslovené jazykem „smrtelníka“, ve vztahu k jejich ohromným vědomostem?

S tímto textem si monoteistická církev pochopitelně neví rady. Srozumitelnou se stává i citovaná Pavlova poznámka o „andělských náboženstvích“, která vydával za výplod „vidin“. No samozřejmě! Jeho Bůh

byl sice také abstrakcí, mohl však, na rozdíl od protistrany, prezentovat jako důkaz umučeního Ježíše, jehož osud, a s ním spojená legenda o zmrtvýchvstání, byl dostatečně znám! Text přitom monoteismus (víru ve Vyšší moc nebo chcete-li Boha) v žádném případě nepopírá! Naopak! Za předpokladu že děj, osoby a obsazení dosadíme do správného rámce...

4Q401, fragmenty 1 a 2

¹Toto je text Mistra-Učitele, Píseň provází oběť čtvrtého sabatu, která je zpívána pětadvacátého {dne) prvního měsíce.

²Pochválen buď bůh těch... \...) který stojí před (...) „království těch (...) se všemi

hlavami těch... 5krát bohu podobných
bytostí...

4Q402, fragment 1

2(...) když přicházejí s bohu podobnými
bytostmi z (...!?)

3(...) společně na všechna jejich shromáždění

4(...) jejich moc nad všemi mocnými
bojovníky

5(...) nad všemi radami rebelů (...!?)

Tak tady se toho moc dělat nedá. I když i tyto útržky ledaco napovídají. Zdá se, že opravdu nešlo o plánovanou návštěvu

vyslanců pokroku na planetu s nadějnou civilizací, ale o epizodu v boji s „rebely“. (V řádku 2 příznačně schází místo původu Návštěvníků a stejně tak pojmenování dotyčných „rebelů“ na řádku 5. Opravdu velmi selektivně pracující krysy, oheň a plísň...) Jaké byly úmysly „rebelů“? Zdá se, že „božské bytosti“, které je opět jednou zahnalý bojovaly za nás. Nebo o nás...

Následující text obsahuje směsici překvapivě konkrétních údajů.

4Q402, fragmenty 3 a 4

5Měli by být souzeni (...) a neměli by přicházet k Jahad (...)

6bez (...) ti, kteří dodávají (vynášejí) plány a poznání nejposvátnějšího

[mimo obec]

Tato pasáž potvrzuje, že původní informace byla Obcí žárlivě střežené (a neuhlídané) mysterium. Nebo nesmělo být sdělováno útržkovitě?

7(...) světlo a rozum (...) válka bohu podobných bytostí v („ve“) (...!) 8odstranit („oddálit „) (.;.) jistě („určitě“) zbraně války patří bohu božských bytostí (...) vojska

9nebes a zázraky všech těch božských duchů (letadel) budou poslouchat jeho povel, zatímco hlas povstání (...!?) s {„společně s“) 10jeho mocí, oddíly božských duchů (letky bojových strojů) ve válce v mracích. Ale vítězství bude patřit bohu božských bytostí.

Problém starohebrejštiny – minulý, nebo budoucí čas? Je to o místy až nepocho-
pitelně zřetelné technické aspekty
„vylepšený“, soubor zbožných přání
příslušníků sekty, spoléhajících na pomoc
„božských bytostí“?

Trvám na názoru, že před sebou máme re-
portážní popis skutečných událostí. Znalci
obsahu jahadských textů očekávali, že se jako
při zásahu proti „rebelům“ z ničeho nic na-
jednou objeví „bůh všech bohu podobných
bytostí“, obrovská loď a letka „duchů“ vy-
bavených strašlivými, nepřemožitelnými
zbraněmi...

Tyto řádky zřejmě byly psychologickou opor-
ou obránců obléhané Massady. Římany
mnoho let obležená osádka v bezvýchodné

situaci nakonec zvolila hromadnou sebevraždu...

11Bůh prostřednictvím svého poznání vytvořil podivuhodná nová díla.

To vše nádherně vytvořil On;

nikdo nemůže pochopit jeho nádherný plán.

Tento text zřejmě hovoří o Vyšší moci. Výpověď ale skrývá vnitřní nelogičnost: k čemu je Bohu poznání? Je přece poznáním sám o sobě!

Zde se pravděpodobně prolíná víra v jediného Boha s glorifikací mimozemských návštěvníků! Pak, bez jakéhokoli přechodu (určitá synonyma se i zde překrývají), následuje myšlenkový skok ke kosmické lodi

(jaha-dity už považované za Nejvyššího!) a nakonec se vrací zpět k Bohu:

12 Králi moudrých bohu podobných bytostí patří všechny věci poznání; bůh poznání (věda?) způsobuje skutečně vše, co se děje, na věky.

Prostřednictvím tohoto poznání

13 prostřednictvím jeho oslnivého plánu vznikla všechna věčná roční období. Vytvořil všechna díla minulosti k jejich času, a věci budoucí

12i V dokonalé technice jsou obsaženy obrovské vědecké znalosti.

Přechod: 13i Bůh (Vyšší moc) vytvořil roční období.....a věci budoucí

14k času jim určeném. (...), nikdo z těch, kteří rozumí – tedy těch, kteří se účastnili setkání (bez rozdílu stran!), nemůže ty věci pochopit dříve, než On je udělá. 141 které nadejdou, až přijde čas.

Dokonce ani přímí účastníci Návštěvy, ani samotní Návštěvníci, žádná inteligentní bytost nemůže „ty věci“ (?) pochopit dříve, než se stanou. Žádná z božských bytostí 15neprohlédne jeho záměry, protože tyto věci jsou součástí Jeho vynikajícího stvoření a jsou součástí Jeho plánu, ještě než se kdy projevíly.

Je ovšem dost dobře možné, že se předchozí řádky vztahují **na kosmické vlivy, zejména na působení křižující „božské planety“!**

Dráhu (dobu trvání) jejího příštího oběhu a korelace vůči oběhům Země, a tím i vlivy na zemský povrch nebo dráhu, totiž **lze vypočítat až poté, kdy mine Slunce a vzdaluje se k aphelu** (ne dříve, než to udělá!).

Jahadité užívali ojedinělý kalendář, který zde pravděpodobně zanechali Návštěvníci. Na rozdíl od tehdejšího, a v podstatě dodnes užívaného hebrejského lunárního kalendáře, se asi řídil zdánlivým pohybem Slunce. Sluneční rok měl 364 dnů! Zdánlivých, nebo siderických? (Srov. Henoch 72. 32) Jaké poznatky, jaká fakta, jimiž bychom nahradili pouhý axiom, nám dávají právo pochybovat o jeho dočasné správnosti?

Chyba v určení tehdejší délky pozemského roku může být zavádějící. Pozemský rok má

dnes 366,2422 hvězdných (siderických) dnů,
to je 365,2422 slunečních...

Domnělá chyba v kalendáři, který byl součástí Poznání o Zjevení, může být **dokladem o stáří původní informace** zanesené do „posvátných“ textů bez aktualizčních změn!

Mám zato, že nám kdosi velmi inteligentní formou sděluje, že v době, kdy nás navštívil, obíhala Země kolem Slunce o něco rychleji než dnes; z toho lze opět odvodit, že zde působí jakýsi nevypočitatelný element, který může kdykoli vše změnit. To je vše.

Problém stabilizace zemské dráhy po kosmické katastrofě vyvolané přiblížením planet je rozebrán v knize Tunel do kosmu.

Massadský fragment 1

8Toto je text Mistra-učitele. Píseň provází oběť v den šestého sabatu; zpívaná devátého dne druhého měsíce. 9Pochválen buď Bůh bohu podobných bytostí, vás, kteří obýváte nejvyšší nebesa

Pozornost patří lodi, která je v očích pozorovatelů „bohem“ – „šéfem“ – ostatních (létajících) strojů, nikoli bohem božských bytostí!

10(...) svatý svatých, a pozvedněte jeho slávu

Zřejmě k „zastupujícím knížatům“ pohánějícím (pozdvihujícím) lod’,

11“(...) poznání věčných bohu podobných bytostí.

konstruovaným na základě jistého poznání; znalostí. Jsou obdobně jako na jiném místě v textu těmi:

12(...) kteří volají k nejvyšším výšinám (...)

4Q405, fragment 23, odst. 2

7jejich posvátná místa. Na jejich podivuhodných místech jsou duchové, odění do výšivek, jakéhosi druhu tkané ruční práce, vytesáni s nádhernými tvary.

8Uprostřed toho, co vypadá jako nádherně šarlatově rudá, a barev výjimečného

duchovního světla, zaujímají ti duchové své svaté postavení v přítomnosti

9krále – nádherně zbarvení duchové, obklopeni v projevu bělosti. Tato naposled jmenovaná nádherná duchovní látka je jako zlatá ruční práce, která se třpytí

10ve světle. Všechny jejich **zhotovené** oděvy jsou nádherně vyčištěné, **zhotovené uměním tkalců**. Tito duchové jsou vůdci těch, kteří jsou **podivuhodně oblečeni pro službu**, „jsou vůdci každého a každého svatého království, které patří tomu svatému Králi. Ti slouží ve všech vyvýšených chrámech Jeho nádherné říše.

Pozemská návštěva asi viděla něco, co se podobalo videozáznamu užívanému cestovními kanceláři, které chtějí „v kostce“

seznámit potenciální zákazníky s cílovou zemí jejich dovolené, nebo možná i přenos z jakési „kosmické Rady OSN“. Pozemšťané, přivyklí životu v nesrovnatelných podmínkách, jsou obrazy ze světa Návštěvníků ohromeni. Pro mnohé nemají slova přirovnání.

Komentář překladatele tvrdícího, že jahadité popisují jakési alegorické postavy „nebeských andělů“ a jejich při „nebeských obřadech“ užívané oblečení, je scestný. Až příliš se podobá naivním vpiskům v hlavách biblických kapitol, jež mají jediný cíl: ovlivnit úsudek čtenáře, nejedná-li se o jednoznačně v církevním smyslu „vyložitelný“ obsah (např. záznamy z hebrejských dějin, kde je už v záhlaví kapitoly každý nezdár předem hodnocen jako „trest Boží obrácený proti

Židům“, i když z následujícího textu nic podobného nevyplývá!).

Církevní vypravěč by užil abstraktních výrazů jako „andělská roucha“ nebo podobně. Náš informátor si ale všímá dokonce i takových detailů, jakým je pravděpodobný **způsob výroby použitých tkanin!**

12Vůdcové Výšin ovládají jazyky poznání, aby chválili boha poznání za jeho nádherná díla.

V jeho moudrém poznání a nádherném ostrovtipu on zapsal předpisy, které řídí (, jimiž se řídí“) jejich vojenské jednotky ve všech těch svatých vnitřních svatyních.

Zcela jistě to nebyla Vyšší moc, která ostrovtipně vymýšlela řády a předpisy pro vojenské jednotky přepravované uvnitř kosmických lodí... Ne sedm způsobů jak se modlit, ale „poznání“ v (několika) jazycích několika (sedmi?) světů! I když to vypadá že „posvátnou“ sedmičkou texty vyšperkovali až jahaditští interpretátoři; má možná toto číslo na některých místech své opodstatnění. Sumeři sedmičkou označovali planetu Zemi; sedmička patřila Enlilovi, vůdci pozemské mise Anunnaki.

(Spekulace: řešením problému opakované sedmičky je možná záměna protoarabského znaku pro číslovku sedm s jahadskými písaři užívaným znakem, čteným jako HA [před podstatnými jmény, obdobně jako anglické THE], užitým k „vypíchnutí“ slov mimořádného významu!

Namísto „sedm“ v tomto případě můžeme dosadit slovíčko „těch“.)

Tak. Úvod filmu je za námi a teprve teď zařadíme vlastní jednání zasedání Rady Společenství. (Originál textu je ve druhé kapitole.) A teď– nános, který lze odstranit, musí pryč:

Massadský fragment 2

První projev byl pronesen v jazyce prvního člena Rady, který připomněl nepomíjivost

1iVyšší moci, včetně pozdravů obyvatelům planet Společenství, pronesených v příslušných jazycích.
Poté vzpomenu

zakladatele Společenství a první vůdce na počátku jeho historie slovy uznání. Oslavná řeč, pronesená **v jazyce druhého člena Rady**, platila tvůrci(-ům)

4iprávního řádu Společenství, včetně oněch „podivuhodných zvýšení hlasu“, **obvyklých v jazyce jeho planety!**. Pak hovořil o zásluhách prezidenta (vůdce – zakladatele?) Společenství 5ivšech bytostí, které jdou cestou Spravedlnosti, slovy 6ihlubokého uznání. Oslavný projev byl pronesen **v jazyce**

4Q403, fragment 1, odst. 1

1itřetího člena Rady. Platil veliteli vzdušných sil (letectva; kosmické flotily) za svědomitost, s níž se věnoval svým úkolům.

*Slova uznání byla pronesena **v jazyce jeho planety** (světa). 2iDalší pochvalná řeč, přednesená **v jazyce čtvrtého**, platila veliteli armády Společenství. Pochvala byla vyslovena v jazyce jeho planety. Pak hovořil o stavu 3iarmády, pro kterou měl jen slova chvály. Poděkování, pronesené **v jazyce pátého**, platilo prezidentu Společenství (vrchnímu veliteli), 4i(pronesené) **v jeho jazyce**.*

Lze předpokládat, že smysl jisté části dění mohl pozorovatel odhadnout podle chování zúčastněných osob. Význam obsahu hlasových projevů, s nimiž nebyla spojena jednoznačná gesta nebo jednání zúčastněných osob („duchů“ na obrazovce!), pro něj zůstal záhadou – neznal žádný z používaných jazyků, u jednoho z nich si však

povšiml neobvyklé melodiky! Taková místa jsou ponechána v originále a označena (*).

Při pokusu o interpretaci bychom se, stejně jako očitý svědek, mohli snadno utopit v dohadách.

Na některých místech, která se shora uvedených důvodů ponechávám v původním znění (nejsou v kurzívě!), je děj situován do budoucnosti. Má to jednoduchý důvod: protože u starohebrejštiny je problém s rozlišováním minulého a budoucího času, přiklonil se překladatel k názoru, že jde o návod k provádění obřadu! Text proto interpretoval v budoucím čase...

Upravené znění:

Řeč plnou radosti

5i *pronesl v jazyce šestého *k bohu dobra (?), včetně (přání všeho dobrého) v jeho jazyce. Pak provolal pln radosti ke králi dobra sedmkrát sedm slov podivuhodné radosti.*

6i *(Fanfáry zazněly) během řeči sedmého vedoucího knížete, mocná muzikální pochvala králi svatosti (*?), včetně oněch sedmi podivuhodných pochvalných elementů jeho jazyka.*

Neoslovuje tedy v osobě „krále svatosti“ Vyšší moc! Ta nehovoří žádným, respektive všemi jazyky!

7i *Pak zpíval králi svatosti (moudrosti?) k pochvale sedmkrát v sedmi podivuhodných slovech muzikální chvály, společně se sedmi žalmy požehnání pro něho, sedm*

8ižalmů vyzdvihnutí Jeho spravedlnosti,
 sedm žalmů velebení Jeho království, sedm
 žalmů chvály Jeho slávě, sedm žalmů díky
 za jeho podivuhodné činy,

9isedm žalmů radosti nad Jeho mocí a „
 sedm žalmů muzikální chvály „ Jeho
 svatosti. Generace z („těch z“) (...!?) mnoha
 10ipodivuhodnými slovy („něčeho; od;
 těch“) (...!?)

11iNato byli, ve jménu prezidenta, nejvyššího
 mezi členy Rady, pochválení všichni astro-
 nauti 12ia členové velení posádek kosmick-
 ých lodí; vyslovil poděkování rovněž i
 vědcům a konstruktérům těchto strojů. Ve
 jménu Rady její druhý

13ičlen pochválil chování všech bytostí,
 žijících na Spojených planetách. Pochvala

byla vyslovena **vždy v příslušném jazyce**.
 14i Pochválil také ty, kteří v období válečného ohrožení dodržovali všechna nařízení a zákony.

15i Jménem Společenství oslovil třetí člen rady všechny, kdož přispěli k jeho založení a udržení a poděkoval všem jeho obyvatelům,

16i *Žijícím v duchu Zákona. Pozdravil všechny v jejich jazyce. Slova obdivu a díky vyslovil i pořádkovým silám. Jménem *nádherného krále se čtvrtý*

17i *člen Rady obrátil na *ty, kteří vzpřímeně chodí (!?), nádhernými slovy. V projevu vyzdvihl ty, kteří „zřizují nádheru“ (šíří ideu Společenství?),*

18i *podivuhodnými slovy vzpomenu i všechny inteligentní bytosti, které se snad*

*jednou přidruží ke Společenství, správnými slovy. Ve jménu *jeho podivuhodných zázraků, pochválil pátý*

*19ičlen Rady ty, kteří rozumí („chápou „) tajemství čistého rozumu (kybernetiky?) slovy jeho (své?) *vyvýšené*

20i pravdy. Ocenil ty, kteří spěchají konat Jeho vůli, podivuhodnými slovy, a žehnal ty, kteří se k němu hlásí, nádhernými slovy, včetně 21ipodivuhodného děkování. Ve jménu válečných skutků božských bytostí, pochválil šestý člen Rady všechny statečné a uvážlivé bojovníky,

22i podivuhodnými slovy jeho (své?) vojenské moci. Vzpomenul těch, kteří jsou „zcela na cestě“ (zůstali na cestě; zahynuli?),

jimž popřál, aby navždy pokračovala ve společnosti všech věčných

*23ibytostí (víra ve věčný život „duše“?). Pak se obrátil na všechny ty, kteří očekávali jeho návrat (veřejnost), se slovy díky za přivítání. Ve jménu *jeho svatosti všech sedm členů Rady*

24ivyzdvihlo zásluhy moudrých, kteří založili Poznání (vědců), slovy podivuhodné svatosti. Nezapomněli ani na ty, kteří šíří

*25i zákony Společenství *slovy uznání (opory), sloužícími jako mocné štíty. Nato „požehnali“ *“ty, kteří jsou předurčení pro spravedlnost“, ty, kteří vyznávají jeho nádherné království stále a na věčnost*

*26islovy, hovořícími o věčném míru. Nato se ve jménu *jeho svatosti všichni členové*

*Rady jednohlasně modlili k **Bohu inteligentních bytostí (k Vyšší moci!)***

27 ipevně určenými slovy modlitby. Požehnali i „ ty, kteří jsou určeni pro spravedlnost“ (soudci; kněží?) a všichni ti požehnaní (...!?) kteří věčně požehnaným (slouží?)

28 i jim říkali: „Pochválen buď **PÁN, král těch všech, vyvýšený nad všechna požehnání a chválu; Ten jež dává sílu všem, kteří Ho chválí a ty, kdož Jeho spravedlnost ohlašují**

29 i ve jménu Jeho slávy, Jeho, jež všechny žehná, kdož požehnání zaslouží, na věčnost.

Tak. A ve finále je alespoň částečně jasné, kdo je kdo. Jak zasedání začalo, tak i končí. Velice to připomíná žalm citovaný už v knize UFO, bible a konec světa:

*Bůh stojí v shromáždění božím, u prostřed bohů soud čině, a dí: „...Řekl jsemť já byl: bohové jste a synové Nejvyššího vy všickni. „
„A však jako i jiní lidé zemřete, a jako jeden z knížat padnete...“*

(Žalm 82. 6. 7)

Nade všemi výše jmenovanými „králi“ a „bohy“ je přece jenom nedosažitelná Vyšší moc, kosmický Duch a Myšlenka, bez níž by nebylo vůbec nic. A vlastně ani to ne... Všichni se řídíme jejími pravidly. Zdá se, že příslušníci kosmické civilizace, kteří nás navštívili, se od nás nijak neliší. Až na jedno:

Zatímco oni vědí, **že nejsou bohy**, my lidé, a to **od samého počátku naší existence**, **je za ně považujeme!** Máme vlastně jakýsi

**paskvil – náš Bůh není jejich Bohem.
Ten náš byl z masa a kostí...**

Z děje vyplývá, že zasedání bylo svoláno na počest úspěšného ukončení nějakých bojových akcí. Z jiných míst textu vyznívá, že se lodě Společenství utkaly s jakýmsi „povstalci“ nebo „rebely“.

Lod', která přistála na Zemi, musela být obrovská. I když nelze spoléhat na to, že se pozdější „zdokonalovatelé“ v tomto ohledu přísně přidrželi originálu – „magická sedmička“ byla vepsána téměř všude – můžeme si udělat představu o tom, jak asi vypadala.

Byla opatřena pravděpodobně čtyřmi po stranách ústřední konstrukce upevněnými hnacími jednotkami, v textu zosobněnými

postavami „zastupujících knížat“ (nebo „vyvýšených andělů“), pozvedajících „boha všech bohu podobných bytostí“ do nejvyšších nebes.

A takto vypadá interpretace:

V síle, která z nich vychází, je ukryto tajemství poznání, skryté uvnitř podivuhodného tajemství, rozluštěného spojeným úsilím učenců planet Společenství.

Hlas prvního motoru se zdá znít silněji, když se připojí ten toho druhého; hlas druhého (obou) zní hlasitěji, když se ten toho třetího připojí; hlas těch tří zní hlasitěji, když se ten toho čtvrtého připojí...

(podle 4Q403, fragment 1, odst. 2., ř. 27-29)

(... oni vy)zdvihují („pozvedají“) toho slavného krále jásavým řevem (...) **(4Q405, fr. 15, odst. 2. a fr. 16, ř. 7)**

Až neurvale to připomíná start Space Shuttle...

Start takového monstra ovšem může udělat pěknou „paseku“. Pozemšťané byli upozorněni, aby se včas vzdálili hodně daleko z dosahu, protože:

Nebude mít slitování, když zavládne jeho zuřivá, ničivá zloba, ale nepotrestá ty, od nichž byla jeho nádherná zloba odstraněna.

(4Q405, fragment 23, odst. 1. ř. 12)

Návštěvníci používali jakýsi vysoce vyvinutý druh pohonu. Zatímco Ezechiel podle Blumrichova názoru popisuje

výsadkový stroj připomínající jakýsi hybrid vrtulníku, následující úryvek obsahuje zcela jiný popis.

Blumrichova rekonstrukce výsadkové lodě se údajně dokáže pohybovat i mimo atmosféru. Problém, jež se mu díky úvahám nad všemi směry popojíždějícími koly a čtyřlístými propelery nepodařilo vyřešit, podle něj spočívá: *„jen v kompaktním a výkonném zdroji energie, který dosud nemáme k dispozici.“* Posuďte sami:

Neváhají, když se zdvihají (...) ty vnitřní svatyně všech kněží, kteří přistupují („kteří sem náleží“) (...) Při plnění pravidel („rozkazů; předpisů“) jsou neochvějní a slouží (...) sedadlo, podobné tomu Jeho královskému trůnu v Jeho nádherných nejvnitřnějších svatyních. Nesedí (...) jeho

slavné vozy (...) svaté, cherubíny osvícené („ozářené“), kolové bytosti v nejvnitřnější (svatyni...) bohu podobní duchové (...) čistota (...) (plné) svatosti; ruční práce jejich rohů („vypracování koutů; hran“) (...) královsky; ta nádherná sedadla vozů (...) **znalostí** („inteligencí; vědomosti plná“) **naplněná křídla** (...) **zázraků plná díla bojové síly** (...) na věky platná pravda a spravedlnost (...) když jeho nádherné vozy se pohybují k (...?) **obracejí se ne na tu stranu či onu (... nýbrž) jdou rovně vpřed** (...)

(4Q405, fragment 20, odst. 2 + fr. 21-22, ř. 1-5)

Kumránský text uvádí „vozy“ v **množném čísle** a srovnává části jejich

vybavení se zařízením *viděným vně a uvnitř hlavní konstrukce*.

To je velmi důležité, protože tyto postřehy nám pomohou rozuzlit podstatnou část přepisovači okleštěného Ezechielova vyprávění.

Ve srovnání s věcným „prorokem“ lze říci, že zprávu podávající člověk byl zjevně estét. Poměrně málo si všímá technických detailů, zato často hovoří o barvách, plameny šlehající z trysek motorů přirovnává k „tanci duchů“ nebo k „výšivkám“, rozpoznává způsob zhotovení tkanin a líbí se mu architektura. Nebyla nakonec autorem žena?

Pozorovatel zjevně popisuje létající techniku, a možná i pozemní vozidla zaparkovaná v umělém zdrojem osvětleném hangáru (v

„nejvnitřnější svatyni“). Pilotní sedadla strojů srovnává s křesly zahlédnutými na řídicím stanovišti ve „špici“ lodě. I zde si všímá především neobvyklého způsobu vypracování a designu; účelu jednotlivých částí strojů téměř nevěnuje pozornost. A přesto:

Pohyblivé části křídel (klapky a podobně) na něho působí dojmem, že křídla (předtím za letu pozorovaných strojů) musí mít cosi jako „vlastní inteligenci“. Je mu vysvětleno, že na strojích upevněné nástavce jsou zbraně, jimž se nikdo není schopen postavit. Slouží však pouze k udržení vlády pravdy a spravedlnosti – nejsou nástrojem agrese.

(Jako by se někdo přenesl v čase – do pozice beduína, který navštívil polní letiště bombardérů Stealth během akce Pouštní bouře...)

Poslední popis odpovídá pohledu, který se nabízí při startu letadla: při rozjezdu se pohybuje rovně vpřed a nikam se neuchyluje...

Ezechiellovo svědectví

Je načase poopravit Blumrichovu rekonstrukci. Ten totiž, asi v „zápalu boje“, výpověď biblického proroka nečetl dostatečně pečlivě. V zájmu spravedlnosti je ovšem třeba dodat, že neměl k dispozici Písň sabatu.

Jak to viděl Ezechiel?

Maličko „polidštěný“ text zní takto:

A tu jsem ke svému údivu uviděl bouřlivý vítr přicházející od severu, velké množství oblaků a třesoucí se (pulsující) oheň, a všude kolem toho byl jas, a uprostřed toho úkazu bylo něco, co na pohled vypadalo jako stříbrozlatý, kovový předmět, zahalený ohněm. Okolo bylo vidět cosi jako sloupy, připomínající podobou lidské postavy.

Ty ale jako by měly čtvero tváří a čtveřici křídel (krovek). Jejich nohy byly rovné (bez kolen). Chodidla vypadala jako nohy telete a třpytila se jako leštěná měď. Pod útvary připomínajícími křídla měli cosi jako (připažené) ruce, ale ze všech stran. Všichni čtyři vypadali stejně.

Křídla byla nahoře spojena. Hlavy postav se jevily z každé strany jinak: zepředu měly dva okrouhlé otvory připomínající lidské oči,

zprava pletenec podobný lví hřívě. Všechny také měly zleva výstupek, z něhož vyčnívalo cosi jako býčí rohy. Zezadu vybíhal směrem do středu výběžek jako orlí zoban.

Ano, tak to vypadalo.

Dvě křídla (krovky) byla zdvižena nahoru a dvě spuštěna podél těla. Všechno tvořilo jednolitý celek a pohybovalo se společně tam, kam chtěla vůle, která vše řídila. Postavy byly pořád ve stejné poloze, pevně spojené se zbytkem; za pohybu se žádná neotáčela stranou. Kolem nich se pohybovalo cosi, co připomínalo živé tvory oranžově červené barvy. Mezi nimi občas probleskovalo něco jako pochodně, jenomže jejich oheň byl velmi jasný, asi jako blesk. I ti „živí tvorové“, kteří vystupovali a zase se vraceli zpět, chvílemi připomínali blesky.

Poznali jste to? Ne?

Srovnejme si předchozí řádky s tímto popisem:

1... dokonalé světlo, jako tkanina z nejsvatější duchovní látky

2... Na podnožce jeho nohy zjev velkolepých těl („těles“) knížat duchovního království...

(a chodidla připomínala kopýtka telete, třpytící se leskem vyleštěné mědi)...

Každý z nich stál na jediném noze!
Překlad by měl znít: „**Na podnožce své nohy** (stál) zjev každého z knížat...“

4Jeho sláva; a ve všem jejím odvrácení brány...

5to blýskání blesků... (tomu vůdci bohu podobných bytostí...)

6mezi nimi pobíhají bohu podobné bytosti, které vypadají jako rozžhavené uhlí (...)

7chodí sem a tam. Ti nejsvatější duchové...

8ti nejsvatější božští duchové věčná vize... 9a

božští duchové, žhnoucí postavy vůkol...

10podivuhodní duchové. **(4Q403, fragment 1, odst. 2)**

Zajímavé, že? Zatím ani zmínka o kolech, jen o jakýchsi **branách ze všech stran**. Ale nechme pokračovat Ezechiele:

A jak jsem se tak na ně díval, najednou jsem vedle nich objevil kolo. Byla vlastně čtyři, u každé té postavy se čtyřmi tvářemi bylo jedno. Co se konstrukce těch kol týče, měla barvu chryzolitu (bledě zelená) a všechna

byla stejná. Vypadalo to tak, jako když je menší kolo uprostřed většího. Když šla, provázela ty postavy na všechny čtyři strany, šla s nimi a neotáčela se jinam (původně možná: „...ale neotáčela se“!?).

A jejich loukotě byly tak obrovské, až z nich šel strach; a loukotě všech čtyř byly vůkol jakoby plné očí. Když se pohybovaly ty živé bytosti oranžové barvy, byla vedle nich, a když se živé bytosti zvedly ze země, pozvedala se i kola.

Všichni společně šli kamkoli se zachtělo moci, která to řídila; a kola se pozvedala těsně vedle nich, **neboť v kolech byl život každého z nich**. Opakuji (Ezechiel!): když šli, šla s nimi, když se zastavili, zastavovala se i ona; a když se pozvedli ze země, pozvedla se kola těsně vedle nich, **neboť v těch**

kolech byl zdroj života každého toho živého tvora.

V textu bychom marně hledali jakoukoli zmínku o tom, že by se točila nebo sloužila k jízdě!

A nad postavami byla podoba nebeské klenby, která, jako jiskření ledu, jež vzbuzuje posvátnou úctu, se klenula nahoře nad jejich hlavami.

A ta nejvyšší umně vyrobená schránka (mischkan – příbytek; sídlo, mylně překládáno jako „tabernákl“), ta sláva Jeho království, ta vnitřní svatyně toho („od, z“).

(4Q403, fragment 1, odst. 2)

Ještě kousek? Prosím:

7(...) zdvihněte ho, (...) nádhera v uměleky zpracované skříňce (tabernáklu) boha poznání.

7inádhera uměleky zpracovaného příbytku (obydlí; kabiny; laboratoře?) „boha poznání“

Ti cherubíni před ním padají („sestupují“) a velebí ho; když se zvedají, je klidný hlas boží

8(vystřídán) následným hřmotem radostné chvály. Když rozprostřou svá křídla, je klidný boží hlas opět slyšitelný. Ti cherubim velebí obraz **trůnního vozu, který se nad klenbou objevuje,**

9poté pozdravují radostně ten **lesk zářící klenby,** která se **pod** jeho nádherným (podivuhodným) **sedadlem rozprostírá.** Když ty kolové bytosti **přijdou,** přicházejí a odcházejí svatí andělé.

Mezi nádhernými koly jeho trůnního vozu se objevuje něco jako nejsvatější duchovní oheň. Všechno vůkol jsou ohnivé proudy, jako stříbrozlatě zářící stvoření, „složená z nádherných barev, společně vyšívána (spolu spředená), čistá a nádherná. Duchové těch živých bohu podobných bytostí se pohybují neustále sem a tam a provázejí nádheru těch podivuhodných vozů.

(4Q405, fragment 20, odst. 2 + fr. 21-22)

A ta křídla, která předtím měli zvednutá nahore, teď byla svěšená podél jejich těla, takže teď dvě zakrývala jejich tělo z jedné a dvě z druhé strany. A slyšel jsem zvuk jakoby ohromných vod, jako hřímání

Všemohoucího, když se pohybovali. Svá křídla spustili teprve když se zastavili. A pojednou, z prostoru nad jejich hlavami, zazněl hlas. (Ezechiel)

Dva stroje!

A teď pozor! V bibli následuje popis jiného, **mnohem menšího** stroje! V originálním textu se poznámka o spouštění křídel po zastavení objevuje **dvakrát; podruhé ji překladatelé dali do závorky**. Zjevně nevěděli, co s tím!

Také kumránská verze obsahuje popis několika druhů „bohu podobných kolových bytostí“!

Kde jsou kola, musí být i vůz. Opravdu si myslíte, že musí?

Jeden typ – „trůnní vůz“ opatřený „koly“ – se objevuje nad křišťálovou klenbou „boha všech bohů podobných bytostí“! Jiné, „duchům podobné bytosti“ vylétají jakousi „bránou“, další „bohu podobné bytosti“ a „andělé“ procházejí brankami... Mezi koly, která jsou evidentně popsána jako mezikruží, „kolo v kole“, šlehají plameny!

Ty se objevují právě v prostoru mezikruží, tedy mezi „koly“!

„Bůh všech bohů podobných bytostí“ bezesporu byl obrovský stroj; klenba jeho kabiny jiskřila jako led (ještě Římané považovali horský křišťál za zkamenělý led...!) Ezechiel v první části svého vyprávění

popisuje totéž! Pak jednoznačně zasáhli opisovači nebo kompilátor.

V domnění, že se předchůdci dopustili pleonasmu, vypustili „zbytečné opakování“ popisu příletu a přistání „božího vozu II“.

To je neodpustitelná chyba! [Dík tu paradoxně patří církevním redaktorům, kteří zdánlivě nesmyslný pozůstatek původní verze (na konci Ezech. 1.6.25: „Když se zastavili, svá křídla spouštěli. „) ponechali v textu, i když ho pro jistotu dali do závorky.]

Totéž se událo se „zvukovou stopou“. Asi se jim zdálo, že jeden popis božího kraválu úplně stačí. Zjevení „vozu“ se v následujícím textu („vidiny“ v Jeruzalémě a pod.) pohybuje už bezhlučně...

Prorok ale popisuje druhý, odlišný stroj, jehož pohon se v mnohém podobá pohonu mateřské lodě. Její přistání popsal takto:

Totíž: poté, když se zastavili, spustili svá křídla, a (tu!) bylo **nad jejich hlavami** vidět něco jako safír, cosi jako trůn (viz „tabernákl“!)

Přesun: „A na tom sedadle seděl někdo, kdo vypadal jako obyčejný člověk.“

Přesun: „Jenže já jsem předtím viděl to stříbrozlaté žhnutí, ten podivuhodný oheň všude kolem toho, od boků těch postav ten oheň a kolem toho byla záře...“

Jeho chování během druhého „zjevení“ je v jasné souvislosti s nemalým psychickým šokem, utrpěným během předchozího pozorování. Ale hned z následující pasáže je

zřejmé, že popisuje jinak uspořádanou, a především mnohem menší konstrukci stroje, který přistál poblíž něho. Do jeho kabiny bylo vidět zespoda!

Prosklení umožňovalo pilotovi pohled dolů, asi tak, jako u většiny helikoptér. Lom světla na „prosklené“ kabině připomínal duhu. Ve dvanácté písni se dočítáme: 9poté pozdravují radostně ten *lesk zářící klenby, která se pod jeho nádherným sedadlem rozprostírá!*

Seděl uprostřed něčeho, co zářilo jako duha, která se objevuje, když je tak hodně mraků, až prší (v těch končinách ne zrovna častý jev). Tak se to zvenku třpytilo. To nemohl být člověk, musel to být bůh, a já pochopil, že se dívám **na Boha a jeho kabod (slávu!) a padl jsem na tvář.**

A vtom jsem uslyšel hlas:

„Synu člověka, postav se na nohy, chci s tebou mluvit!“

A jak na mne mluvil, pomalu jsem se vzpamatoval. Nakonec jsem se přiměl postavit a poslouchal jsem. (Ezechiel)

Ten chlap ale měl nervy!? Měl bych nos v písku už hezky dlouho...

Kabod

Kořen hebrejského výrazu kabod, v českém překladu „sláva“ (v angličtině „glory“), je ve výrazu „KBD“. Jeho původní význam je „těžký hmotný objekt“; tedy ne

abstraktní „sláva“. Také akkadské **KABBUTU** označuje těžkou, hodně vážící věc a konečně: význam akkadského výrazu **KABDU** je „**to, na čem jsou upevněna křídla**“ (trup!), nebo dokonce **to, do čeho jsou křídla zatahována...**

Pojem **KABOD** používají autoři Pentateuchu při všech popisech manifestací **JHWH**. Je to zřetelně termín označující těžké (nebo objemné) **létající objekty nebo jejich trup.**

Původní sumerský výraz **KI.BAD.DU** znamená: „**to, co stoupá ze Země k vyvýšenému (nadzemskému) místu**“.

Rekapitulace

Zopakujme si, co a jak se postupně událo.

- Pozorovatel začal sdělením o poutavém neobvyklém úkazu, přičemž použil nezvyklé formulace: „A uviděl jsem bouřlivý vítr...“ Je vítr vidět? Pokračuje popisem přibližujícího se tělesa.

- To se mu nejprve jeví jako stříbrozlatá, do plamenů zahalená a jednoznačně kovová věc.

- Poté, a to je největší kámen úrazu, nenašel ve svém slovníku pro popis části konstrukce jinou možnost, než přirovnání ke čtyřem okřídleným „živým tvorům“, vzdáleně podobným lidským postavám.

Později se rozpomněl, že tyto útvary byly od „pasu“ nahoru a dolů jakoby zahaleny

ohněm. Všechno jistě obklopovala vrstva tetelícího se horkého vzduchu – celek se zdánlivě vlnil, jako by byl živý.

- Obdobně jako pisatele kumránské verze ho velmi zaujaly jevy, spojené s pohonem.

„A bylo kolo v kole...“

- Poté, když přistávající loď zvýšila výkon motorů, aby dobrzdila a posádka hledala vhodné místo k dosednutí, si poprvé povšiml obrovských „kol plných očí“ a velmi logicky popsal jejich funkci. V nich a v jejich mezikruží se pohybovaly jakési „ohnivé bytosti“!

Na rozdíl od pana Blumricha si nemyslím, že tato „kola“ sloužila pohybu po zemi; k jízdě do všech stran! Ezechiel jistě znal vůz, avšak přirovnání k vozu nikdy nepoužil. Naproti tomu tvrdí, že v „kolech“ byl „duch“ celku, lodě – sídlo života „ohnivých bytostí“ nepochybně bylo zdrojem pohybu! Opakuji znovu: nikde a nikdy se nezmiňuje, že by se řečená kola otáčela nebo jela, jsou vždy, stejně jako zbytek konstrukce, nesena; „chodí“ (pohybují se) společně s celkem.

Jde jednoznačně o **výstupní „trysky“ pohonných agregátů**, čtyř po stranách konstrukce upevněných členěných válců, přirovnávaných k okřídleným postavám; na jiném místě ve funkci „boha všech bohu podobných bytostí pozvedajících zastupujících knížat“ či coby na jedné noze

stojících „vyvýšených andělů“. Popis tím vůbec neztrácí na logice; právě naopak!

Ezechiel totiž jasně říká, že **tehdy, když se kolem nich a mezi nimi pohybovaly „živé bytosti“** (a zde nemá na mysli okřídlené „tvory“ se čtyřmi „tvářemi“, ale „rej živých bytostí podobných žhavým uhlům“, pohybujících se za blýskání „pochodní“ v mezikruží), **se spolu s nimi pozvedala i „kola“ a naopak.**

Polopatě řečeno: je-li pohon v chodu, zvedá s sebou konstrukci, k níž je připevněn; samozřejmě i s tryskami a naopak. Stejně tak si oheň šlehající z trysek nese (zdvihá) s sebou každá raketa!

- Další nelogičnost dosavadního technického výkladu: **proč by k jízdě sloužící**

kola měla být vystavována ohni z trysek stroje, přistávajícího na podpěry („nohy“)? Žhavili snad pneumatiky...?

Lod', s níž piloti zřejmě několikrát poposedli, přistávala na vysunuté teleskopické podpěry, ukončené jakoby „telecími kopýtky“. Jejich počet Ezechiel neuvádí, ale jaksi automaticky, a určitě mylně, „se počítá“ se dvěma nohama na každou tu nešťastnou „osobu“.

Definitivně přistáli až poté, když pro obrovský stroj našli místo s bezpečným pevným podložím. Během těchto manévrů si pozorovatel povšiml příčinné souvislosti mezi pohybem kompaktní konstrukce a „životem“ uprostřed „kol“. „Všechno chodilo společně, tam, kam chtěl duch „!

Sama okolnost, že se obrovský stroj dokázal vznášet nad zemí, dostatečně ilustruje kvality jeho pohonných jednotek.

Musel to být opravdu fascinující pohled.

Lod' Návštěvníků

Před vnitřním okem člověka navyklého pátrání po skrytých technologiích se po srovnání obou popisů vybaví podivuhodný obraz nesmírně „vymakané“ techniky.

Náhle získávají logiku i obrázky indických božstev, trůnících uprostřed lotosového květu... Vždyť všechno je tak prosté:

- Obrovské těleso kulovitého nebo vejčitého tvaru je sevřeno mezi čtyřmi věžemi motorových jednotek, které mohou být v případě nebezpečného poškození odhozeny.

Kopuli kabiny chrání „zdvížená, spojená křídla“; pevné krovky připomínající lotosové listy nebo dílky kůry naříznutého pomeranče, otočně upevněné ke konstrukci někde poblíž motorů. Druhý, spodní pár krovek kryje jako štít spodek lodě v době prostupu horních vrstev atmosféry.

- Ezechiel uviděl „křišťálovou“ kopuli nad „hlavami“ motorových jednotek lodě **až poté, když definitivně přistála.**

Pak teprve byly spuštěny horní segmenty ochranného krytu. Spodní část štítu, „křídla“ svěšená podél „postav“, byla odklopena už

předtím, aby loď mohla dokončit přistání.
Jednoduché a účelné.

- Posloupnost děje je z psychologického hlediska perfektně seřazena:

- Pozorovatele nejdřív upoutal záhadný jev na obloze a pak si postupně všímal aktivit seřazených přesně podle stupně atraktivity.

- Nejdříve ho zaujala nevídaná hra plamenů, ale jejich zdroj lokalizoval až poté, když stroj viděl poměrně zblízka.

- Nato popsal spuštění svrchní části ochranného krytu a až úplně nakonec spatřil vysoko nahoře třpyt průhledného krytu kabiny, umístěné (obdobně jako kabina Space Shuttle pod hlavami boosterů a palivové nádrže) mezi hlavicemi postranních konstrukcí.

- O hluku, jež přirovnává k hučení ohromných vod, hlučení (bitevní) vřavy nebo ruchu velkého ležení (tábora), se zmiňuje až na závěr: optické dojmy buď byly tak ohromující, že hluk přistávající lodě zpočátku ani nevnímал, anebo část popisu, jak už jsem předeslal, schází.

Zmínku o tom, že popsané zvuky vydávala „křídla“, doplnil někdo, kdo si jednoduše nedokázal představit jiný zdroj.

Myšlenku inženýra Blumricha, který svou rekonstrukci vybavil válci opatřenými čtyřlístými vrtulemi, simulujícími jakýsi „tlačený vrtulník“ (obr. dole), považuji za poněkud naivní.

Takové řešení výsadkového modulu totiž předznamenává *speciální použití v pozemské*

atmosféře. Například na Měsíci nebo i v řídké atmosféře Marsu by nebyl vůbec k ničemu. Lze si jen těžko představit, že vyspělou technologií disponující bytosti; příchozí z jiné části vesmíru; s sebou budou nekonečnými dálkami vozit jakási primitivní, jednoúčelová zařízení!

Co se týče samotné lodě mám pocit, že architektura mešit, a možná i křesťanských rotund, vůbec není tak daleko od věci.

Kult „božího vozu“ se vyvinul z naprosto nepochopeného přirovnání součástí pohonných jednotek ke „kolům, která byla v kolech“. Svůj podíl na tom mají přepisovači a interpretátoři, kteří, předesílám, že v dobré vůli, ledaco upravili tak, aby celek dával „jakýsi“ smysl.

Ostatně: pozdější obrázky o tom hovoří jasnou řečí (obr. dole)...

Trůny, vozy, vimany a nebeští draci...

Nejpozději teď je na místě otázka: Jak je možné, že Ezechiel i pisatel(é) originálu Písní sabatu použili naprosto stejných přirovnání?

Kde hledat původní zdroj celé historie? Zdá se, že pozdní indická tradice, zobrazující vimany s koly, odkudsi převzala falešnou představu. Ale kdy? A zobrazují indické skulptury skutečně létající aparáty, nebo jen příslušenství, například tankovací zařízení, používané pozemní obsluhou? A co si myslet o velmi

podobných vyobrazeních čínských „dračích vozů“?

Kde vlastně došlo k onomu památnému přistání? Pokud se tak stalo vícekrát a na různých místech, proč se popisy natolik shodují, nebo proč se neustále opakují navlas stejné chyby v interpretaci?

Ani zdroj jahaditů zřejmě nebyl nezkalený. Ale texty Písní sabatu, které jednoznačně doplňují Ezechiela (i přestože jsou ze záhadných důvodů považovány za součást liturgie k obřadu ohnivě oběti; holocaustu), mají nedozírnou hodnotu.

Oběti a úlitby

Pozornému čtenáři jistě neušly velmi zajímavé poznámky ve dvou textech. První zní:

2(...) pro ty oběti svatých (...) pach jejich obětí (...)

3(...) a ten pach jejich úliteb, odpovídající jejich poč(tu...) čistotě v jednom (z) duchů svatosti...

(11Q17, fragment 7 – část)

A teď ten druhý:

1(...) když chvalořečení pozvedají (...) 2(...) když oni stojí klidně (...)

3(--.) Jeho nádherné královské trůny a to celé shromáždění těch služebníků toho (těch)

4(...) podivuhodné; ty podivuhodné bohu podobné bytosti nebudou otřeseny, navždy

5(“) zůstanou neotřesitelné při každém úkolu, **protože ty bohu podobné bytosti, které jsou odpovědné za jeho celou oběť**

6(u každého vykonají) **jeho celou oběť.**

(4Q405, fr. 23, odst. 1 – část)

Žádná technika, a především ne letecká (a navíc po bitvě), se neobejde bez péče velmi zodpovědných mechaniků. A palivo, ať už jakékoli, se také musí doplňovat... A stroje se v agresivní pozemské atmosféře musí mazat. Takže s těmito „oběťmi“ a pomazávanými „cherubíny“ bychom si hlavu moc lámat neměli. Stačí připomenout naše „cherubim“ a „pach jejich úlitby“ – třeba na letišti nebo u benzinové pumpy...

Prohlídka lodě

Interpretátor považoval popis konstrukce mateřské lodě Návštěvníků za návod ke stavbě jakéhosi budoucího chrámu. Převeďme si text do jiné podoby:

41i(Takovými písněmi by měli všechny základy svatých Svatého chválit,) **a sloupy skrývají prosklenou kabinu stejně tak, jako všechny rohy konstrukce.**

Zde se opět potvrzuje správnost Ezechielova popisu, který hovoří o čtyřech sloupech (postavách), na rozdíl od sedmičkou posedlých jahaditů. U konstrukce se sedmi sloupy se dá dost těžko mluvit o **rozích...**

Zpívejte hymny 42istroji, jehož moc nahání hrůzu, všichni vy moudří duchové světla; chvalte společně výjimečně třpytivou klenbu obklopující „posvátný chrám“.

43Chvalte ho, bohu podobné bytosti, chvalte věčně klenbu nejvyšších nebes, **všechny jeho trámy a stěny,**

44všechny jeho struktury („ústrojí“) a jejich umnou řemeslnou konstrukci.

Ti nejposvátnější duchové, živá božstva, věční duchové 45ivšude nad svatými... podivuhodní a zázraků plní, velkolepost a nádhera a zázrak. Kabod je zahalen naprosto dokonalým světlem poznání 46(..) ve všech těch zázračných chrámech obklopují božští duchové příbytek spravedlivého a opravdového krále. Všechny jeho stěny (...)

Vypravěč nemá slov.

Neumí popsat obrazovky řídicího centra a přilehlých místností a jejich, z jemu neznámých materiálů, perfektně vyrobeného vybavení jinak než jako „umnou řemeslnou prací (ne jakýmsi Božím kouzlem!) zhotovené dílo“, jehož stěny jsou plny „živoucích duchů“, jimiž se cítí obklopen.

4Q403, fragment 1, odst. 2

7... Ti nejsvatější duchové (...) 8ti nejsvatější božští duchové, věčná vize (...) 9a božští duchové, žhnoucí postavy vůkol (...) 10podivuhodní duchové. A ta nejvyšší umně vyrobená schránka (tabernákl), ta sláva (kabod!) jeho království, ta vnitřní svatyně

toho („od, z“) (...) 11a on posvěcuje (svou přítomností!) oněch **sedm vyvýšených svatých míst**.

Země je při pohledu na sluneční soustavu zvenčí sedmou planetou.

Mimo ni, směrem ven, existuje sedm „nebí“ nad sedmi různými světy.

Hlas požehnání vystupuje z knížat jeho nejvyšší svatyně (...) 12a ten hlas požehnání je velkolepý pro ucho božských bytostí a těch, kteří zřizují (...) 13to požehnání (...)

„Hlas požehnání“: zvuk nějakých agregátů umístěných v postranních jednotkách. Opravy jsou dokončeny a převládá všeobecné uspokojení z jejich bezchybné funkce.

14všechn ten umně zhotovený nábytek (...) 15vozy jeho nejvnitřnější svatyně mají společně chválit a jejich cherubim a kolové bytosti mají velkolepě žehnat (...) 16ty hlavy božské budovy. Mají ho chválit v jeho svaté nejvnitřnější svatyni. Co k tomu ještě dodat?

Osmá píseň

19izástupci mezi kněžími (technici), kteří se přibližují (mají přístup; patří tam), druhá rada (osádka mimo řídicí centrum) v podivuhodném příbytku mezi sloupy motorových jednotek, mezi těmi, kteří vědí o 20věčných věcech.

Vyzvedněte ho knížata, vládnoucí v jeho podílu, jeho zázracích.. Chvalte boha bohu

podobných, vy, kteří jste k němu připojeni (... nejvyšší) 21iklenba, několik zázračných říší (pravděpodobně oddělení), seřazených podle předpisů, které řídí („spravují“) jeho chrámy. (...) chrámy říše 22iitechniky, uvnitř podivuhodného chrámu, jež patří (sedmi) svatým radům (...) 23kníže, královi andělé v podivuhodných příbytcích. Důvtipné poznání („znalosti“) oněch sedmi (...!?) 24knížata, velekněz vnitřní svatyně a vůdcové královské rady ve shromáždění (...) 25a velebná chvála nádhernému králi, velebící bo(ha...) 26i bohu podobných, králi čistoty.

Pozdvihování, které z jejich jazyků vychází (...) 27itajemství poznání uvnitř podivuhodného tajemství, ve spojitosti s nejsvatějšími říšemi (...) Hlas prvního zastupujícího knížete má zaznít silněji, když se připojí ten

toho druhého: hlas druhého má znít
28ihlasitěji, když se ten třetí připojí...

...a tak dále.

Devátá píseň (část)

4Q405, fragmenty 14-15, odstavec

1

2(...té) podivuhodné duchovní podobnosti, veskrze svatý a zapsa(ný...) mluví hlasem požehnání, a z božského obrazu („zpodobnění“)3ivychází hlas požehnání pro krále vyvýšených („vše převyšujících“) andělů. Jejich podivuhodná chvála slaví

boha bohu podobných (...) jejich vyšívané (...) a zpívají plni radosti

4(...) vstupní haly jejich vjezdů, nejsvatější duchové, kteří se přibližují (...) věčně.

A najednou se nacházíme v jakési obrazárně:

5To podobenství živoucích božských bytostí je vytesáno do stěn předsíní, těch, kterými vstupuje král. Zářící božské postavy („tvary; útvary“) v nejvnitřnějších svatyních krále, útvary z nádherného světla, nádherní duchové.

6iUprostřed nádherných duchů vynikají („se vznášejí“) nádherně vyšívaná díla, postavy živoucích božských bytostí (... v) nádherných nejvnitřnějších svatyních, které patří ke konstrukci 7inejsvatějšího chrámu, v

nejvnitřnějších svatyních krále jsou bohu (božské) postavy; a v podobě (...)

Pocity Papuánce před obrazovkami v režii televizního studia...

Desátá píseň

4Q405, fr. 15, odst. 2 a fr. 16

¹Roztřepený roh (budovy; konstrukce) (...)
²a ohnivé výtoky (...) ³se jeví jako ohnivé plameny (...krás)ně na oponu nejvnitřnější svatyně krále (...) ⁴iv nejvnitřnější svatyni jeho přítomnosti, jako vyšívané dílo (...) všechno, co je vytesáno na (...), božské

postavy (...) 5Nádhera, která se objevuje po obou stranách (...) závěsy („opony“) podivuhodné nejvnitřnější svatyně. Žehnají (...) 6jejich strany („boky“) a vyhlašují (...) zázračně, uvnitř nejvnitřnější svatyně (...) 7(... oni vyzdvihují („pozvedají“) toho slavného krále jásavým hlaholem („řevem“) (...)

Zmínka o roztřepeném rohu konstrukce může svědčit o poškození nebo možná ve smyslu „roztřesený; chvějící se“ popisuje optický efekt tetelení horkého vzduchu kolem tělesa lodě nebo při zkoušce motorů.

Část úvodu (2 a 3) neodbytně připomíná obrazy z Henochovy cesty! Tady se vystříhám jakékoli interpretace. Ta slova na sebe člověk musí prostě nechat působit, a pak už sama vyvolávají asociace, které ovšem nesmíme

násilně převádět do ortodoxních představ technického nebo náboženského rázu. Totéž platí i pro další text.

Výtažky jsou ze středu a závěru jedenácté písně. Základem následujícího textu je 4Q405, doplněný o 11Q17J, D, G, R

4Q405, fragmenty ABCD

2iPak (během startu) ho budou božské postavy, ti nejsvatější duchové, „chválit“ (...) nádherné postavy, podlahu („dno“) 3itohoto podivuhodného nejvnitřnějšího svatostánku, duchové věčných božských bytostí – všechny („vše“) (...) postavy v nejvnitřnější svatyni krále, duchovní stvoření nádherné klenby, 4výjimečně čistě („dokonale“) vytvořené,

duchové poznání, pravdy a spravedlivosti ve svatém posvátných, tvary živoucích božských bytostí, svítící duchovní postavy – všechna tato svatá stvoření jsou podivuhodně společně propojena.

(Jakoby) vyšívaní duchové, **podoby bohu podobných bytostí**, (jsou) vytesány všude dokola na nádherných cihlách (kachlích). Jsou to nádherné **podoby**, stvoření, která k těm skvostným a velkolepým cihlám (kachlím) náleží. Všechna tato stvoření jsou **živoucí bohu podobné bytosti** a jejich podoby jsou svatí andělé.

Ano. zdánlivě živé obrazy jakoby neoddělitelně patřily k obrazovce televizoru, na níž je sledujeme.

Z prostoru pod velkolepými nejvnitřnějšími svatyněmi je slyšet klidný hlas bohu podobných bytostí, které vychvalují (...)

• • •

Zdá se, že mozaika zvěrokruhu ze synagogy, objevené při vykopávkách v Beth-Alpha (obrázek na další straně), obsahuje prvky merkeby. Ve voze sedící centrální postavu obklopují figury čtyř korunkami zdobených zvířat (snad beránků).

Zodiak, mozaika z podlahy synagogy vykopané v Beth Alpha.

Za povšimnutí stojí velmi zvláštní a neobvyklý způsob výzdoby jednotlivých „loukotí“ kruhu. Povšimněte si, která období jsou vzájemně propojena vzorkem podobným spleteným šňůrám.

Pravá pastva pro oči ctitele kabaly!

IV. Hulach uinic

Knihá o minulosti, přítomnosti i budoucnosti, Popol Vuh, jak je nazývána, již nemůže být spatřena... Původní kniha, napsaná před dávnými věky, je skryta před zraky badatelů i myslitelů.

*Lidé prvního stvoření viděli a mohli vidět daleko, a tak dokázali poznat celý svět. Jakmile se rozhlédli, ihned viděli vše kolem sebe a pozorovali nebeskou klenbu i **kulatou tvář Země**. Viděli všechny skryté věci, aniž by se museli pohnout, v okamženi viděli celý svět. A veliká byla jejich moudrost.*

Popol Vuh (posvátná Kniha poradní)

Většina toho, co jsme si dosud popsali v předchozích kapitolách a knihách, byly jen úvahy vyplývající z historie. Takové úvahy mohou být správné, přibližně správné, nesprávné i scestné. Posledními dvěma kategoriemi nás historická věda častuje už hezkou řádku let.

Domněnky a falzifikáty, a konečně i zjevné nepravdy prosazované vůči odpůrcům „zasloužilými“ koryfeji vědeckého establishmentu mnohdy vybraně nevybíravým způsobem, jsou brány za naprostou samozřejmost. Oficiální věda je ovládána malou skupinkou lidí považovaných za „nesporné a nenahraditelné odborníky“.

Historie holt byla taková, jak říkají. O tom přece nemůže být sporu: „Známe už všechno, vždyť máme nesčetné množství písemností,

které vše potvrzují. „Hezký a zdánlivě nerozbitný kruh vytvořený řadou akademicky zabeđených alibistů a lenochů, slepě kopírujících díla opisovačů nesmyslů. Jenže historie taková nebyla.

Staré „pravdy“ se definitivně zhroutily poté, kdy si „nýmand“ jménem Maurice Cotterrell dovolil poukázat na neoddiskutovatelnou souvislost mezi číselnými údaji mayského kalendáře, slunečními cykly a biorytmem živých organismů a vytvořil pojem ASTROGENETIKA. Druhý takový našel klíč k rozluštění hádanky smyslu „abstraktních uměleckých děl“, s nimiž si –logové a –ici lámali hlavu osmačtyřicet let. I když – po pravdě řečeno – mnoho snahy tomu nevěnovali.

O to více energie však obětují k diskreditaci myšlenek, jejichž dosah se bojí domyslet; ochromuje je panický strach z neznáma, pocíťovaný tehdy, musí-li, nedej Bože!, opustit osvědčené cestičky vydlážděné prázdnými axiomy a začít užívat vlastní mozek.

Všechno je grafika

Pro transformace reliéfů a grafik jsou v dalším textu užívány termíny **ANAGRAF** a **KRYPTOGRAFIKA**. Pojem „anagraf“ odvozují od pojmu „anagram“.

Anagram je podle Slovníku cizích slov: nové slovo, vzniklé přeskupením hlásek (písmen) nebo slabik slova základního.

Anagraf definuji jako: *obrazec nebo obraz, vzniklý přeskupením nebo naurstvením původního obrazce, jeho části nebo částí, podle autorem přesně definovaného, logického klíče.*

Následující výklad je bez doprovodných obrázků nepochopitelný, některé potřebné ilustrace jsou seřazeny v kompaktní příloze na konci knihy, ostatní vyjdou v jejím druhém dílu.

V textu si postupně projdeme jednotlivé aspekty. Předem se omlouvám, že otištěny jsou jen obrázky základní a první úrovně; ty ostatní vyžadují nesrovnatelně lepší počítačové vybavení, než mám v současné době k dispozici. Za jakž takž vhodné se přitom dají považovat špičkové stroje Silicon Graphics® nebo počítače řady G-3 firmy McIntosh®

vybavené maximálním možným rozlišením obrazu. Dík patří nakladatelství Votobia, které mi nezištně dalo k dispozici vybavení vlastního pracoviště DTP. Časem to snad ještě napravím.

Tabulka P1 ukazuje v celé kráse reliéf z krypty v Palenque. Na obrázku je popsán účel a význam některých kombinačních „znaků“.

Rozbory a poznatky zveřejněné v prvním dílu této knihy jsou pohříchu velmi neúplné, i když za nimi vězí více než tisíc hodin intenzivní práce. Jsou výsledkem snahy o podchytení záměru geniálních autorů díla, které v historii zkoumání lidských dějin nemá obdoby. Další, podrobnější výzkum to může už jen potvrdit.

Dávám k dispozici klíč otevírající kamennou bránu do jiného světa. Zbytek přenechám lépe vyzbrojeným.

Tak to totiž má být.

Hrobka mayského vládce?

Přestože je historie tohoto nálezu čtenářům Dänikenovsko-součkovské literatury notoricky známa, musíme myslet i na ostatní. Informovaní mohou tuto pasáž přeskočit. Ale nemusí.

Po odklizení ruin z nástavby vrcholu mayské pyramidy, nesoucí –logy přidělený název „Chrám záznamů“ nebo „Chrám nápisů“, si vedoucí vykopávek Dr. Alberto Ruiz Lhullier

povšiml neobvykle opracované kamenné desky vystupující z obložení podlahy.

Po jejím odstranění se objevilo štěrkem úmyslně zasuté schodiště mizící v nitru stavby.

Vzrušení archeologů bylo veliké, protože až do té doby soudili, že mezoamerické pyramidy žádné duté prostory neobsahují.

Vykopávky nebyly jednoduché. Teprve po úmorné tříleté práci narazili dělníci 15. července 1952 na kamenné dveře podzemní místnosti, v níž byl 27. listopadu 1952 odkryt „hrob mayského vládce Pacala“.

Záměrně se vyhýbám označit tuto místnost jako hrobku – k tomuto účelu byla pouze využita. „Náčelník“ spočíval v dutině dvacetitunového podstavce kamenné plotny

(rozměry 3,8 x 2,2 x 0,25 metru, váha okolo 5 tun) zdobené nevídaným reliéfem.

Tento kamenný blok, jako obrovský vyřezávaný stůl z jídelny obrů, kryje téměř polovinu délky podlahového prostoru místnosti, která se ke stropu trapézovitě zužuje. Její profil připomíná mayské přečnělkové klenby. Je situována zhruba tři metry pod úroveň vnějšího terénu. Nad ní je úpatí vnějšího schodiště pyramidy.

Většina běžně dostupných zdrojů tají jednu velmi závažnou okolnost! Komora je vybavena tak, aby několik zasvěcených osob **mohlo těžkou desku kdykoli a bez větší námahy nadzvednout a odsunout na podstavec umístěný v zadní části komory!** Příslušný pákový mechanismus byl zřejmě odstraněn poté, když komora a

schránka pod deskou reliéfu byla využita jako hrob (obr. na straně 119).

Komora zde musela být dříve než pyramidová nástavba; reliéf ani monolity stěn a stropu kobky sem v žádném případě nemohly být dopraveny po úzkém schodišti v jejím nitru.

Po neuvěřitelné ekvilibristice s daty sesbíranými všude jinde, jen ne na místě nálezů, datovali –logové dobu pohřbu, a tedy i „pohřební kryptu“, do období mezi 603 až 633 n. 1. Na data nalezená přímo uvnitř komory, ani na skutečnost, **že dveře a podstatnou část vnitřního prostoru kryl závěs mohutných krápníků**, nikdo z nich nikdy nebral a dodnes nebere ohled.

Tyto údaje, stejně jako tlusté stalagmity a stalaktity, totiž zřetelně nabourávají namáhavě vykonstruované „historické tabulky“ a tím i s velkou „fantazií“ stvořený „datovací systém“.

Mírně řečeno: –logy prezentované vysvětlení mayského systému datování, včetně –iky nabízeného datování, spočívá na „z palce vycucané“ konstrukci.

Exemplární příklad „vědeckého postupu“

Studium kostry domnělého Pacala ukázalo, že mrtvý nejenže nenesl znaky příslušníka vládnoucí třídy (neměl například v udávané době obvyklé úpravy zubů a

podobně), navíc byl vzhledem k fyziognomii Mayů velmi vysoké postavy. Ohledání kosterních pozůstatků (dvojí!) prokázalo, že pod pyramidu pochovaný muž zemřel ve stáří **asi 40 let**. Naproti tomu –ikové, kteří (ještě před nálezem hrobu!) sestavili „neomylný životopis skutečného Pacala“, trvají na tom, že se dožil **80 let!**

A teď přijde klasická „vědecká“ klička a smyčka!

Místo toho, aby –ikové přehodnotili dřívější poznatky nebo zahájili **pátrání po skutečné identitě záhadné osobnosti pochované s neobvyklými počty**, rozbily se veškeré pokusy pochybovačů o umělou hráz „oprávněných námitek zaručených a nepopíratelných autorit“ z tábora –iků, bazírujících na správnosti dat Pacalova

životopisu. Revize dřívějších tvrzení by totiž nutně vynesla na světlo, že vychvalovaný, samospásný způsob určení času podle domněle rozluštěného klíče „hieroglyfických vročení“ (platí od roku 1950) nemá absolutně žádný vztah ke skutečnosti.

Jenže – a zde je „zakopaný pes“ – pomocí tohoto systému mezitím bohorovní –ikové stvořili historii jihoamerického kontinentu! Pootevřít dveře do neznáma znamená vpustit nepříjemný průvan, který by pečlivě zbudovanou konstrukci zbořil jako domeček z karet.

Za těchto okolností se nelze divit, že dosud nezodpovězená „vědecká“ otázka nezní: ***kdo je ve skutečnosti onen muž, pochovaný pod Pyramidou nápisů?, ale: co jedl Pacal, že v osmdesáti***

letech ještě stále vypadal na čtyřicet?...

Je s podivem, že si z tohoto *tohu va bohu* neudělala reklamu některá z firem dodávajících takřka věčný život a zdraví v masa prostých, ale přesto řádně „omaštěných“ pestrých plechovkách...

Mrtvý z hrobu pod „Pyramidou nápisů“ není Pacal!

Podle údajů, a bohužel zničených geologických důkazů uvnitř pyramidy, leží založení podzemní komory ve značně vzdálenější minulosti, než „povoluje názor odborníků“. A to prosím, jak známo, nelze. Obrázky „hieroglyfů“, vytesaných na bocích desky „sarkofágu“, najdete jen ve velmi odborné, „laikům“ takřka nepřístupné literatuře. Má

to svoje důvody. „Zmýlili se“ – hloupí mayští kameníci při vytesávání dat! Velemoudrým profesorům –logie se to totiž přesně tak hodí do krámu.

Tito pánové si osobují práva, která jim podle jejich statutu vůbec nenáleží. Oni totiž nepátrají po historii, ale ve své ješitnosti ji doslova a do písmene **tvoří!**

Z knihy *Za poklady mayských měst* od doktora Miloslava Stingla, jehož cestopisná vyprávění o Indiánech jsem si jako kluk doslova zamiloval, cituji odstaveček hovořící za všechno:

*„Čemu tedy sloužil palenqueský Chrám nápisů? **Pro odpověď jsem si zašel ještě předtím, než jsem se vydal na svou cestu, do Národní autonomní university v***

městě Mexiku za profesorem Albertem Ruzem, který si tuto otázku položil poprvé.“
Konec citátu.

U spisovatele je to akceptovatelné, ale tvrdím, že badatel, který si jde pro vysvětlení (které navíc bezvýhradně přijme!) ještě předtím, než sám nasaje atmosféru místa, jež je předmětem jeho zájmu a nepokusí se na základě dojmů a postřehů o vlastní úvahy, se ničím neliší od turisty, v lepším případě cestovatele, naslouchajícího mechanicky odříkávanému blábolu průvodců.

Za jiných okolností by –logové a –ici jistě rádi prohlásili, že všechno sem bylo odkudsi přineseno, stejně tak jako řada záhadně cestujících kamenných stél místně „nemožného datování“, které podle nich byly přepravovány stovky kilometrů z města do města.

Ne skutečná historická, ale jejich historická data musí sedět, i kdyby ubozí Mayové museli vláčet několikatunové balvany rozbahněným pralesem! Své tituly, katedry a platy dostávají za to, že svědomitě a neústupně obhajují svou „pravdu“ – i za cenu vědomé lži...

Teď ovšem nastává situace, se kterou se nikdy nevyrovnají. Tvrdím, že veškerá dosavadní tvrzení mayologů, amerikanistů, egypto- a jiných –logů, jsou smyšlené pohádky! Nejradši bych je nechal odnést řečené stély zpět do míst jejich „vědou“ předpokládaného původu. A bez použití kola...

Ekvilibristika s daty je opravdu velmi pozoruhodnou kapitolou mayologie. Představte si, jak byli Mayové rafinovaní! Nejenže neustále stěhovali milníky s daty založení svých měst,

oni dokonce počítali i s tím, že pozdější historikové budou muset jejich kulturu omladit! Proto používali stejný systém užívání „vročovacích glyfů“ pro datování dvacetiletých i pětiletých období!

Nechme však máslo na těch hlavách, na které patří, a raději si položme otázku:

Kdo a kdy, a hlavně **proč**, skutečně zbudoval úkryt pod pyramidou?

Schránka tajných vědomostí

Pokud dutina pod reliéfem, která se později stala místem posledního odpočinku nějaké **nečekaně zesnulé a velmi významné osobnosti**, původně obsahovala

jakési „záznamy“, jež odtud vyzvedli samotní Mayové, lze předpokládat, že tyto definitivně zmizely; nejpozději ve víru událostí conquisty.

Přijmeme-li logickými argumenty stěží vyvratitelný fakt, že tato podzemní prostora primárně **nebyla hrobem** (obdobně jako pyramidy v Gíze), musíme se ptát, proč někdo cítil potřebu **ukrýt obrovskou kamennou schránku ve zvláštním bunkru, vybudovaném jen pro tento účel?** Jeho rozměry byly voleny jen pro ni a **přídavné vybavení umožňující manipulaci s víkem;** pro nic jiného tam už není místo.

Deska víka s reliéfem dnes neleží na příslušném podstavci, ale je nadzdvížena a podložena tak, aby turisté viděli slavný

Pacalův hrob – a nic víc. Rovné postranní stěny komory by ji ovšem dovolily zvednout do výšky téměř sto padesáti centimetrů nad horní hranu „sarkofágu“! Proč takto nepostupovali budovatelé „hrobu“? Ušetřili by si spoustu práce, a přesto by získali – pro účel **jediného pohřbu** –

vyhovující manipulační prostor. Místo toho se zde setkáváme s koncepcí umožňující zabudování zařízení, **umožňujícího pohodlné otevírání a zavírání schránky**. To si vyžádalo vybudování prostorných postranních výklenků a prodloužení komory na téměř dvojnásobek délky víka!

Dosud neexistuje jediná přesná fotografie originálu reliéfu, protože mezi ním a stropem je pro fotografování kamerou s nezkreslujícím objektivem málo místa. I

kopie v muzeu leží. A nikdo si s tím ani nedal tu práci. K dispozici tak jsou pouze nákresy, zhotovené zručnými, leč vlastní představivostí ovlivněnými kreslíři, jakási kopie umístěná v mexickém Antropologickém muzeu a její nedokonalé odlitky, které lze zakoupit jako suvenýr. To, jak se ukazuje, ani zdaleka nestačí.

Je **nezbytně nutné** (a nejen zde!) použít digitálních kamer nebo laserových snímačů pohybujících se po speciálním lešení a nasnímat topografii povrchu reliéfů proužek po proužku. Dokonalý obraz výstupků a prohlubenin reliéfu, pořízený v přesné kolmici, **je jedním ze základních předpokladů úspěšného rozluštění obsahu.**

„Náhrobní deska“ z Palenque obsahuje klíč, který odemyká dveře k minulosti i budoucnosti lidstva.

Grafika není písmo!

Dobrodružství, končící objevem, který podle mého názoru svým významem zastihuje veškeré dosavadní archeologické nálezy ze všech končin světa, začalo re-tušováním naskenovaného obrázku.

Protože jsem původně zamýšlel interpretovat reliéf jako součást technického výkresu (nebyla to chyba!), silně mi v něm vadila sedící postava. Původní úmysl byl vyretušovat „Dänikenova astronauta“ a rozdělit celek na podélné poloviny, jejichž zrcadlením

měly vzniknout dva odlišné, souměrné obrazce.

Najednou se mne zmocnil pocit, že jsem tuto myšlenku už někde doslova viděl! Někde mezi postranními obrazci.

Kdesi jsem četl, že hieroglyfy po stranách desky se dosud nikomu nepodařilo přeložit. Nepodobají se totiž vůbec žádnému z dosud známých písem. Také u ostatních znaků, umístěných přímo v grafice, tomu není jinak. Po letech zkoumání a srovnávání se –logům údajně podařilo zařadit jediný symbol; šikmý kříž v oválu, který prý „*měl úspěšně doprovodit duši zemřelého na věčnost*“ (obr. vpravo)... Amen.

Jako v mnoha případech předtím se ukázalo, že balastem nezatížený mozek

nezúčastněného člověka je ve výhodě. Za řešení tisícileté hádanky, ke kterému mi dopomohla náhoda a značná dávka štěstí, si nečiním jakékoli nároky na i tak pochybnou „vědeckou slávu“. Uznání náleží jen a jen genialitě jejího tvůrce.

Šokující odhalení

Uprostřed pravého postranního pásu (pokud je deska postavena podélně tak, aby se napůl ležící postava dívala vzhůru) umístěný „písmoznak“, složený se sedmnácti křížem proložených bodů, obsahuje přesný návod!

Říká: rozpůlit a překlopit! Má to snad znamenat, že kdosi počítal s průhledností

obrázku? A co pak znamená totožný, i když neúplný znak v pravém horním rohu? Existuje více možností? Ale jiná viditelná souměrnost tu není.

Přidržel jsem se návodu na desce. Už při určování středu si povšimneme několika značek, jimiž osa prochází. Vypadají jako čárky, šipky a body. U nesouměrné plastiky je přinejmenším podivné, že osa prochází hned několika logickými body. Překreslování motivu na plexisklo nebo acetátové fólie (ze zcela nepochopitelných důvodů použité Cotterellem) by bylo nesmírně zdlouhavé. Počítač je rychlý, spolehlivější a především přesnější.

Ruku kreslíře, obkreslujícího nelogický, surrealistický obrazec, podvědomě vedou asociace přibližně podobných tvarů.

Myšlenka:...to vypadá jako..., pak snadno vede ke zkreslení. Tento nešvar lze v extrému vyzorovat zejména u prvních kopií aztéckých maleb, vyhotovených španělskými kreslíři. Ale ani hrabě Waldeck a pozdější malíři, poplatní romantickým požadavkům doby, se od nich v tomto směru příliš nelišili. Je to obrovská škoda, protože mnoho maleb a fresek je dnes již nenávratně ztraceno. To, co nedokázala během staletí zničit vlhkost a pralesní vegetace, zvládl „pán tvorstva“ během několika desetiletí. V tom jsme naprosto spolehliví.

Na obrazovce zbyla odříznutá pravá polovina. Zbývalo ji jen zdvojit, zrcadlit a přiložit obě totožné části k sobě v podélné ose. K přesnému usazení lze využít značek v „kompasu“ (P1, 1). Všechno do sebe nádherně zapadlo. Zvětšil jsem obrázek a s

uspokojením pozoroval perfektně souměrný nákres v jeho středu. Jen ta horní polovina těla „astronauta“ tam ještě překážela...

Zvětšenina se pomalu sunula dolů po obrazovce. A pak přišel šok.

Z místa, na němž je podle názoru –logů zobrazen „posvátný pták Quetzal“ alias Ehecatl, takto bůh větru, se na mne šklebila velmi souměrná tlama jakési škaredé potvory (obr. 13). Přeběhl mi mráz po zádech. Ne snad kvůli té potvoře, už jsem viděl horší, ale svitlo mi, že tohle není náhoda. Bylo jasné, že jsem narazil na něco převratného. Se smíšeným pocitem radostného zděšení jsem si uvědomil, že takto obrázek patrně naposledy viděl jeho tvůrce. Před kolika tisíci lety?

Pythagoras! $1 + 1 = 1!$ $1 = 1/2 + 1/2!$ Jin a jang, dobro a zlo...

Objevil se skrytý význam řady záhadou obestřených výroků moudrých lidí starověku? Přišel mi na mysl „kolibřík zlé levé strany“...

Okamžitě jsem totéž zopakoval s levou polovinou obrazce.

Ne. Nešlo o náhodu, ani o omyl. Obrázek levé poloviny „ptáka“ okamžitě získal smysl (obr. 13). To už jsem dávno zapomněl na původní úmysl. Problém, který tak neočekávaně vyvstal, byl mnohem zajímavější...

Když jsem se po několika dnech práce beze spánku konečně zhroutil do postele, usínal jsem s námahou uslzenýma očima, ale s

vědomím, že teorie o lokálně vymezeném vývoji civilizací na oceány oddělených kontinentech, jimiž kolem sebe mávají amerikanisté a egyptologové, spočívají na fundamentálním omylu.

První závěry aneb: $a^2 + b^2 = c^2$!

1. „Hieroglyfy“ po stranách plochy reliéfu nejsou písmo. Jsou to ***pomocné obrazce*** doplňující v konečném efektu výsledné celky o linie, body a profily, které, v rámci zachování stylu, nezapadají do prvotního obrazu.

Obdélníkové „kartuše“ doplněné kreslířem ovšem musí pryč. Obrazce musí „viset“ volně v prostoru. Druhým, ale zdaleka ne

druhořadým úkolem těchto pomocných postranních „znaků“, je kontrola správnosti sestavení! Dodržíme-li požadovaný **poměr**, pak jejich linie zcela přesně zapadají do příslušných linek proložených obrazců. Umožňují tak *kontrolu korektního sestavení montáže několika celků*, a to i *bez předem udaného měřítka*.

Důležité je vždy zachovat vzájemný poměr.

Fenomenální!

2. Přezrcadlením a *proložením* kterékoli poloviny původního obrazce vznikají logické obrazy neuvěřitelného obsahu. Průsečíky čar přitom vytyčují jednotlivé body složitého **vektorového systému**.

3. Řečeného ptáka Quetzala můžeme spíše než mezi vymizelé druhy s klidným

svědomím zařadit do panoptika zemřelých „ptákovin“ slepotou stížených –logů!

(Možná je to nadčasová nadávka, děděná v pokoleních mayských kameníků. Užívali ji vždy, když se při nekonečných pokusech o dokončení prací na kamenném bloku měděným nebo obsidiánovým majzlíkem – „vercajkem“ povoleným našimi –logy a –iky – praštili přes palec... Quetzal se totiž čte – kecal!?)

Nedostatečné rozlišení obrazovky mého ke psaní určeného „nádobíčka“ nestačilo, začal jsem tedy jednotlivé části jednodušších skladeb obrazců opatrně vybarvovat *podle detailů, rozpoznaných ve vyšších úrovních*. Výsledek překonal všechna očekávání.

Každý si může ověřit, že:

Převrácením dvojčete kterékoli půlky přímo na předloze získáme obraz obsahující u pravé poloviny například:

A – Prvky známé ze sumerské a egyptské symboliky; především všemu vévodící **symboliku okřídleného disku**, nebo Horova sokola.

B – Ve spodní části se nad ikonou objeví **obrázek letadla se spirálami na křídlech** – motiv důvěrně známý ze zlatých modelů v bogotském Muzeu zlata, který –logové vydávají za „rituální zobrazení hmyzu“... (Jde o emblém Ancient Astronaut Society!)

C – Centrum vyplňuje sedící humanoidní postava, která má na hlavě jakousi leteckou helmu nebo kuklu. K obličejové masce

směřují vroubkované hadice a sluchátka na uších jsou připojena kabely. Na sedadlo ji *poutají v několika bodech uchycené bezpečnostní pásy*; ruce spočívají na útvaru připomínajícím „řídítka“. Pilot na obrázku má přiléhavý overal s prošívanými prvky, zřetelnými zejména na kolenou a stehnech; nohy vězí v pevných, přezkami zapnutých botách, jejichž holenní část sahá do poloviny lýtek. Podrážky jsou pevně zaklesnuty do jakýchsi šlapek nebo pedálů. Navazující vyobrazení pod nimi zřetelně osvětluje, k čemu slouží.

Všechno je zobrazeno v perfektní perspektivě! (Obr. 14 na protější straně a umělecká interpretace R. Sackého na obalu knihy.)

D – Těleso v prostoru mezi a pod nohama sedícího pilota se podobá Ezechielem a v

Písních sabatu popisované lodi, jejíž příď je ukončena klenbou (...nebo také „hřibu“, jako po výbuchu atomové bomby...).

4. Výchozí reliéf mohl být sestaven pouze digitalizací řady pečlivě promyšlených předloh. Počet výsledných (skrytých) logických obrazců je prozatím neodhadnutelný, usuzuji, že jich je minimálně 81! (Devět krát devět bodů ve znacích postranního návodu.)

5. Posunujeme-li zrcadlené předlohy přes sebe (horizontálně), chovají se horní i dolní podlouhlé ikony jako „obrazovky“, na nichž probíhají „jednoduché“ animace. Obrázky provázejí děj na „hlavním panelu“! Podélný „návod k použití“, umístěný vpravo nahoře, se tedy s největší pravděpodobností vztahuje především na vodorovné ikony!

*Zmíněný podélný návod je poškozen, rohy desky jsou záměrně zkoseny. Vysvětlení: **Na hraně desky původně byly výstupky, jakési háky, na něž byla připevňována lana umožňující její odsunutí! Poté, kdy byla schránka využita jako hrob, byly spolu s ostatním zařízením, umožňujícím snadnou manipulaci, odstraněny (tab. na str. 204).***

Dosavadní zjištění by sama o sobě dokázala přivést nervově slabší jedince do blázince... Obrázky z Rorschachova testu? Ne.

Poté, když jsem po dlouhé procházce lesem vytáhl mokrou hlavu zpod vodovodního kohoutku, se mi podařilo přesvědčit sama sebe, že to všechno je jen taková počítačová hra. A přistoupil jsem na ni.

Tvůrce tohoto zázraku jistě musel počítat s tím, že jednou někdo, kdo bude disponovat komplexností úkolu odpovídajícím technickým vybavením, jeho hádanku vyřeší. Jinak by celé snažení nemělo žádný smysl.

Každá hra má svá pravidla, každý rébus obsahuje skrytý klíč.

A ten je u **ANAGRAFU** jednoduchý: zásadně vždy zdánlivě převrácená logika, **c2 = 1!**

Fantastický barevný svět

Napadlo mne, že génius, který dokázal zaklíčovat takové věci do napohled nic neříkající, sice trochu strnulé, ale jinak

perfektně ucelené grafiky, jistě musel jakým-
si způsobem sdělit i způsob, jak pracovat s
barvami. A to jednoduše, přísně logicky a
někde hned na počátku.

Obrazec je nejjednodušší nahoře. (Někteří
–logové soudí, že se „ *mayské písmoznaky
pravděpodobně mají číst zprava doleva*“ ,
jiní jsou přesvědčeni o opaku. Je opravdu
záhadou, jak vlastně dospěli k dosavadním
závěrům a **čísłům**, když si tím nejsou úplně
jistí!) U kresby symetrizované překlopením
není rozhodující, ze které strany začneme.

Tři stuhy (ocas „ptáka“) v pravé horní části
základního reliéfu tvoří půloblouk. Přezr-
cadlením pravé poloviny přes její originál se
domnělá brka pestrého ptáka Quetzala spojí
v jakousi duhu. **Duha!** To je ono!

Horní stuha červená; prostřední zelená nebo žlutá a spodní modrá nebo bleděmodrá. Podle systémů RGB (red, green, blue) nebo CMYK (cyan, magenta, yellow, tónovaných černou), metod používaných pro barevnou separaci tiskařských předloh. Jsou to mimochodem barvy, které se zvláštní oblibou používali staří Egypťané a Řekové!

Uděláno, vybarveno.

Na úrovni stuh vpravo po straně jsou tři na sebe postavené spojené kroužky (kuličky), motiv, který se v kresbě několikrát opakuje (údajně jsou to zrnka kukuřice.....prý pro mládě ptáka Q...la!).

Houbeles kukuřice! Jsou to semaforu podobné „palety“ a současně i další *souběžové značky!*

Od „duhy“ směřují dvě stužky k hlavičce se zkormouceným obličejíčkem, lemovaným řadou kroužků (kuliček). Je zřejmé, že proužky směřují do nich.

A zase to mrazení, které už znám. Dostaví se vždy, když jsem na správné stopě. To se hlásí kontrolka správnosti intuice. Kdepak dvě stuhy. Jsou to **tři trubičky!** A náhle je všechno jasné.

Obraz má jakýsi „krevní oběh“ umožňující zavádění barev! Obrysové linie kolem plastyky provedených útvarů nejsou jednoduše jen čáry; celek se podobá sestavě neonových trubek, jež se rozzáří jen tehdy, jsou-li napojeny. A ten panáček je mixér, protože mísí barvy... Pomáhají mu trojuší, medvídkům podobní „barevníčci“ a ony kuličkové „semafor“y“. Teď už také bylo jasné, proč se některé

obrazce po stranách (domnělé písmoznaky) při bližším pohledu jeví jako složité sestavy kanálků a trubiček. Například symbol překřížených stuh plní minimálně dvě funkce:

- překrývá (v černé barvě) momentálně neplatné části obrazce nebo je „stínuje“;
- vytváří můstky, překlenutí linií jiné barvy podle požadavků v dané transformační úrovni! Totéž platí i pro ostatní vertikálně umístěné postranní obrazce.

Jednotlivé barvy, lépe řečeno kanálky, se totiž **nikdy nesmí spojit!** Neúprosná logika jejich vedení nepřipouští zavedení nevhodné barvy do příslušných linií, a **brání tak vzniku nesprávného obrazce!**

Teď je vám už jistě jasné, proč je tak nevyhnutelně nutné reliéfy pečlivě naskenovat: žádný z dosavadních kreslířů s touto eventualitou nepočítal! **Dvojité a trojité jemné linie pro vedení barev i při vší pečlivosti považovali za pouhé zvýraznění vrypové čáry!** Obdobný problém je pohled z perspektivy. Veškeré perokresby jsou úhlově nepřesné! Reliéf musí být nasnímán naprosto kolmě.

Jsou pro to ještě jiné, neméně závažné důvody.

Techniku zavádění barev kanálky jsem vyzkoušel na první potvoře, pŕlce Q...bŕhvičeho, utkvěle zírající ze záhlaví obrazu. Trvalo to skoro dva dny. Napojení „trubiček“ skutečně má nezvratnou logiku. Pak jsem zavedl barvu do příslušných oček

„semaforu“ a výsledek vidíte sami (obr A2 dole, barevně až ve druhém dílu).

Ne! To *skutečně není* čelní pohled na nejmodernější, neviditelný bombardér typu Stealth! To je *Kukulkan*– „*opeřený had*“ Mayů „A1 – 2“–*“hromový pták”* severoamerických Indiánů a egyptský nar – „B“!

Po zavedení barvy do dolní části obrazce, se žlutě a červeně rozzáří i plameny za strojem, který zde je *zobrazen z nadhledu*. Rámeček vnitřního obrazce přitom netvoří jedna, ale *několik linií*, které zavádějí barvy do jeho spodní části.

Digitalizovaná multigrafika

Jakkoli se už dosud prezentované zdá příliš, dosavadní studie umožňují ještě několik předběžných závěrů:

1/ Reliéf není jen rafinovaně sestavený obrazec, anagraf skrývající digitální cestou sestavené a dokonale maskované poselství někoho, kdo před mnoha tisíci lety musel být přinejmenším na s naší srovnatelné, ale nejspíš na podstatně vyšší technické úrovni: *obrazce od třetí úrovně nahoru jsou evidentně třídimenzionální!*

2/ Základní reliéf obsahuje školení o způsobu zacházení s celkem jako takovým, vysvětluje činnost horního a dolního „monitoru“ a základ systému zavádění barev. „Oddělovátka“ na monitorech (i mezi „hieroglyfy“ po stranách), včetně kreslíři

dodaných „kartuší“, samozřejmě musí být odstraněna.

Školení ve druhé úrovni pokračuje v dolní části proloženého obrazce pravé poloviny. Zde vidíme už uvedené stylizované letadlo z pohledu shora. Po straně zřetelně vyniká oko *a ruka s napřímeným palcem*, na němž jsou *znatelné renderovací linie* – vrstevnice udávající **třetí rozměr**; tedy **hloubku** prostorově zobrazovaného předmětu (obdobně jako vrstevnice na plastických mapách)!

Grafický útvar naznačující rotaci v příčné ose dlaně ukazuje na stroj, nebo na jakousi vyvýšeninu snad patrnou na originální plastice.

Po délce křídel probíhá linie určující tvar povrchu! Jako by oči a dva prsty říkaly: *„Podívej! To, co vidíš, to, co platí pro tento prst, platí i pro předmět, na nějž ukazuje“* Prsty ruky, která jako by vyrůstala z prodloužení pedálu, přitom současně naznačují pohyb, který stroj vykoná při jeho sešlápnutí.

Geniální! V jediném strnulém okamžiku je jako na momentce zachyceno pět podstatných informací:

a) účel pedálu;

b) směr pohybu;

c) přítomnost třídimenzionálních vyobrazení;

d) skutečnost, že bytost na pilotním křesle má ruku jako my; s pěti Prsty a nehty!

Pátá možnost – vrstevnice profilu, jejichž síť po vykreslení silně připomíná „otisky prstů“ (Gavrinis!) – doslova otevírá další, skrytý svět.

3/ Orientační škály, viditelné až ve vyšších úrovních prokladu naznačují, že obrazová sdělení se neskrývají jen za posunem v horizontální a vertikální rovině. Symetrické obrazce lze otáčet *kolem v návodu přesně určených* bodů. Pupencový útvar umístěný nad „kompasem“ je škála, která už od počátku udává dělení po třikrát třiceti stupních. Bod rotace leží u kořene „pupenu“, nebo v průsečíku spojnice postranních šipek „kompasu“ a osy souměrnosti.

Mezihra

Teď už bylo jasné, že nepodléhám onomu druhu sebeklamu, kterému někdy až příliš snadno propadneme tehdy, když prostě chceme něco vidět a nakonec to opravdu vidíme i tam, kde nic není. Jako v Rorschachově psychotestu.

Zářným příkladem je pan Blumrich, který tak docela nepochopil obsah sdělení v biblickém textu a uložil si konkrétní úkol: vymyslet kolo, které se pohybuje dopředu i do stran. Protože je šikovný inženýr, samozřejmě našel uspokojivé řešení. Ale proto nemusel studovat Ezechiela, dokázal by to i na zakázku.

Jiný případ, s nímž jsem se naštěstí setkal až poté, když jsem objevil logické řešení, je práce pana Cotterella, který to, co potřeboval, hledal tak dlouho, až to se

spoustou fantazie a přivřenýma očima nakonec našel... To není můj případ; „astronaut“ na mne z obrázku doslova sám „vyjuknul“ poté, když jsem udělal to, co po mně autor anagrafu **požadoval**.

Bylo čím dál zřetelnější, že rozluštění byť i malé části této knihovny vyžaduje odpovídající vybavení, na něž chudý bádající český spisovatel prostě nemá. Muselo se najít jakési řešení. Chce to tým.

V první řadě jsem okamžitě zaregistroval prioritu objevu u notáře. Tunelování bank není ničím proti krádežím myšlenek, řešení a výsledků dlouhých příprav a přemýšlení. Mohl bych o tom zpívat pěkně dlouhou písničku. Skromně živím rodinu psaním o svých bádáních a poučil jsem se.

Za druhé – informoval jsem neprodleně Ericha von Dänikena a požádal ho o spolupráci.

Člověk jeho jména má klíče k mnohým dveřím. (Některé se ovšem naproti tomu neprodyšně uzavírají...) Ale především – neznám nikoho, kdo by si více zasloužil být u prezentace nezvratného důkazu toho, že i přes přezíravé úsměšky akreditovaných vy- lupovačů hrobů měli a mají pravdu lidé jeho smýšlení. Jenže – muž, který ve svých knihách často tvrdil, že za stopami „svých mimozemšťanů“ vyrazí kamkoli, i kdyby to mělo být na konci světa, si nenašel čas. Vodí asi turisty po Tenochtitlanu... Z telefonického rozhovoru vyplynulo, že můj doporučený dopis ani nečetl; to prý dělá jeho tajemník.

Protože se ani po slibu, že dopis vyhledá a přečte nic nestalo mám zato, že pan von Däniken nemá o spolupráci zájem.

Po schodišti důkazů

Bez ohledu na to, jak se k mé práci staví jeden z otců archeoastronautiky, je jedno jisté: **cizí (?) astronauti skutečně existovali!**

Zanechali o tom důkaz stejně pevný a solidní, jako je kámen skrývající jejich podobu.

1. Doba objevu „hrobu“ a jeho předpokladatelně vysoké stáří, obojí naprosto vylučuje jakýkoli účelový podvrh.

2. Správnost a výsledek uvedeného postupu si může každý, kdo vlastní dnes běžné počítačové vybavení a grafický program, který umí zpracovat bitové mapy, kdykoli ověřit. Složité manipulace a vysvětlování výsledků pochybnou mytologií odpadají.

Lidstvo ale bude muset použít ty nejvýkonnější počítače, jaké dosud vymyslelo, abychom si v kameni ukrytý **archiv** mohli přečíst celý. Určitě stojí za to přesvědčit ty, jež takovými stroji vládnou, že se drahocenný čas jejich procesorů na tento projekt vyplatí využít.

S tím, co je běžně k dispozici, se asi nedostaneme dál než na šestou (optickou) úroveň... Naše schopnost interpretace

matematických informací, skrytých ve složitých vektorových sítích, končí hned na počátku.

Tajemství tří lebek

V této fázi jsem si uvědomil, že o Mayích toho vlastně moc nevím. Této kultuře se u nás velmi věnoval doktor Miloslav Stingl. Měl jsem doma jen knihu *Indiáni bez tomahawků* a z veřejné knihovny k ní nakrátko přibylo dílo *Za poklady mayských měst*, obsahující řadu fotografií a zdánlivě velmi slušných perokreseb.

Na straně 359 Indiánů... je perokresba glyfy lemovaného reliéfu nalezeného na vrcholku „Chrámu kříže“ (deska č. 3; originál v Muséo

antropológico v Mexico City). Oči přivyklé studiu detailů okamžitě odhalí obdobné a některé dokonce i zcela totožné prvky jako ty, jež jsou použity na palenqueské „náhrobní desce“ (říkejme jí **deska č. dvě**).

I zde zdobí centrální motiv stylizovaná lebka a v prostoru kolem postav kněží se vznášejí symboly „barevníčků“, medvídků s velkýma ušima a čepičkou. Je zde i z desky č. 2 už známý symbol „průvodce duše“ – dvou překřížených stuh zarámovaných do oválu (str. 121).

Vraťme se ještě jednou do podzemí „Pyramidy nápisů“.

U pana Stingla, citujícího jeho objevitele, se dočteme:

Pod krápníkovou oponou ležela monolitická deska, která zakrývala větší část podlahy krypty (?). Jednu stěnu zdobily štukové reliéfy devíti Vládců noci, bohů devíti mayských podsvětí.

*Všichni jsou slavnostně ozdobeni quetzalími pery a pásem, na němž jsou vyobrazeny **tři lidské lebky**.*

Tolik citát z popisu objevu krypty. Při čtení této pasáže mne opět cosi lechtalo u žaludku. Devět bohů – devět pekel, devět planet, devět světů. A tři lebky. Vždyť dvě vlastně už mám!? Jedna je na motivu z krypty (deska 2), druhá na reliéfu z Chrámu kříže (deska 3). Ta třetí musí být na vyobrazení, nalezeném v takzvaném Chrámu slunce (deska 1). Nebudu vás zbytečně napínat: **digitalizovaný obrázek „kříže“ (3) a**

reliéfy 1 a 2 do sebe naprosto přesně zapadají.

Potvrdil se dojem, který ve mně po odhalení prvního anagrafu budil obrazec v oválu zkřížených stuh:

Pozor! Originální reliéf nejvyšší důležitosti. Tento symbol nereprezentuje jen „pečeť pravosti“ – **určuje pozici jednotlivých obrazců ve skládaném celku a pořadí základních barev! Každý obrazec (kromě vlastního obsahu) je jednou separací výsledného barevného soutisku.** Pořadí předloh: 1 – cyan, 2 – magenta, 3 – yellow nebo RGB.

Pro vysvětlení: Barevné obrázky se tisknou soutiskem z takzvaných separací, obrazců vzniklých rozkladem barevné

předlohy. Každá základní barva má svou tiskovou matici. Konečnému výsledku mnohdy jen vzdáleně podobné předlohy jsou montovány na jednotlivé válce tiskařského stroje. Každý válec pak vytiskne jednu ze základních barev na přesně vymezenou plochu papíru. Výsledný barevný obrázek vznikne až prolnutím a vzájemným smíšením barev během tisku – soutiskem.

Z polohy „pečeti“ na reliéfu č. 2 vyplývá, že obrazec z krypty je prostřední a klíčový (tedy žlutá nebo magenta, podle systému). Symbol je obrazci „kříže“ (č. 3) umístěn dole, prezentuje tedy modrou barvu (v systému RGB). U třetí, červené části skládanky (slunce!), která jednoznačně patří nahoru tato značka schází. Jsou zde pouze souběžové znaky, které se přesně kryjí se svými protějšky na desce 2.

Třetí část celku, reliéf 1, jsem zpočátku k dispozici neměl.

Následovalo úspěšné pátrání po pražské adrese pana doktora Stingla, jemuž jsem koncem března zaslal doporučený dopis s prosbou o pomoc při shánění potřebných grafik; měl jsem za to, že jestli může někdo hodně rychle pomoci, pak jedině on. Pan Stingl, který se právě vrátil z dlouhé cesty kolem světa, se ozval až v první červencové dekádě. Musel však opět odcestovat, s tím, že mne rád uvítá začátkem září. Pak ale odcestoval na výstavu knih do Frankfurtu...

Čekal jsem na scházející obrázek se stejným napětím, jako Einstein na zatmění Slunce, a mezitím znovu pročítal Stinglovy práce. Je mi to skutečně nesmírně líto, ale nezbývá než konstatovat, že doposud získané informace

neodpovídají závěrům odborníků, o něž se opírá ve svých poutavých cestopisech. Ale na druhou stranu:

Žádná cílená činnost, a k tomu patří i shromažďování poznatků, není zbytečná. Teprve poté, když nadšenci Stephensova, Fričova a Stinglova typu za plahočení a štrapáci sesbírají a hlavně **zveřejní (!)** *dostatek kloudného materiálu, lze jeho rozborem dospět k jakémusi výsledku. Kdo by jim vyčítal pokusy o interpretaci vlastníma rukama obtížně sehnaných indicií?*

Ale převzít před vlastním prozkoumáním čehokoli *závěry a domněnky jiných, považovat je za dogma a nekriticky je používat jako východisko vlastních úvah je ovšem nepřípustné.*

Tohoto „nečinu“ se ale pravidelně dopouštěli a dopouštějí mnozí.

V této souvislosti je obzvlášť varující a smutnou kapitolou v dějinách archeologie případ, podle mého názoru jednoho z největších manipulátorů historie a hrobaře opravdové vědy, „velkého amerikanisty“ a dosud nekriticky opěvovaného českého rodáka Aleše Hrdličky.

Tomuto dogmatikovi se díky výrazné osobnosti podařilo v obci amerikanistů prosadit vlastní názory. Každý, kdo přišel s poznatkami odporujícími teoriím „velkého Ala“, byl nemilosrdně zesměšněn. Důkazy, které nezvratně prokazují, že Hrdličkův obraz raných dějin amerického kontinentu je nesprávný, jsou dodnes zametány pod koberec.

Došlo tak k bezpříkladnému zkreslení poznatků o původu, kultuře a vývoji obyvatel obou částí Ameriky předkolumbovské éry. Kruhem pochlebníků do nebe vychvalovaný Hrdlička, vedle spousty jistě užitečné práce se shromažďováním (některých!) materiálů, prokázal amerikanistice medvědí službu.

*Nejhorší ovšem je, že z jeho mylné teorie výhradního osídlení amerického kontinentu ze severu, přes Beringovu úžinu, a to i přes obrovské množství artefakty dobře doložených protidůkazů, vychází **anachronologická**, ortodoxní amerikanistika dodnes.*

Posvátná terminologie

Další závažný problém blokující logické myšlení v mozcích vysokoškolsky formovaných –logů a –iků, je nekritické užívání naprosto nesmyslných a zavádějících zažitých názvů! Mnohý termín a pojmenování, které si kdysi kdosi jednoduše vymyslel, se časem vžily a jako sugestivní terminus technicus svádí ke scestným (leč vědeckým...) úvahám a z nich vyplývajícím, nezbytně mylným závěrům. Příkladem za všechny je takzvaný Chac Mol, často nacházené plastiky napůl sedící a napůl ležící postavy s podivně pootočenou hlavou (obr. 17). Jejich význam je nejasný. Pojmenování, vymyšlené v minulém století nálezcem první skulptury tohoto typu, se mezitím nesmazatelně vrylo do vědeckého slovníku i přesto, že jde o naprostý významový nesmysl.

Taktéž vymyšlený je pojem „Pyramida nápisů“ (jen proto, že zde je mnoho „hieroglyfů“) a z Nachan Can, „sídla Hada“, se stalo Ohrazené místo; Palisády –Palenque. To ovšem je nebetyčný rozdíl!

Také sugestivní názvy pyramid, pojmenovávaných jako na běžícím pásu „měsíčními“, „slunečními“ a obdobně, vymezují ostře ohraničené astronomické funkce. Vylíhly se z kukaččích vajec v čichsi quetzalím peřím vystlaných mozkovnách. „Známa historie“ Mayů a Aztéků není nic jiného než volná, pohádková interpretace po „křesťanském činu“ biskupa Landy zbylých obrázkových kodexů, které vzdáleně připomínají komiksy. Dosud nikdo nedokázal rekonstruovat písmo kteréhokoli mezoamerického národa předkolumbovské éry.

O mayském to platí dvojnásob.

Ze zmatených výpovědí po conquistě zbylého obyvatelstva, které nikdy nenavštěvovalo žádnou původní domorodou školu a o původu složitých astronomických rituálů a kněžími tradovaných obřadů už po staletí nemělo ani potuchy, byla sestavena jakási velmi zmatečná „genealogie božstev“. V této zoufalé směsici neustále se prolínajících a vzájemně zastupitelných bizarních jmen a atributů **se nedokáže orientovat vůbec nikdo. Pokud tvrdí, že ano, pak záměrně a vědomě lže!**

I. P. Pavlov, blahé paměti, ve svém ústavu zavedl geniální opatření. Každý, kdo při výzkumu reakcí zvířat použil k popisu jejich chování termínu nebo přirovnání k

podobným reakcím lidské psychiky, zaplatil pěkně tučnou pokutu.

Velmi následováníhodné.

Svět je velká knihovna

V době, kdy jsem čekal na návrat pana cestovatele, zbyl, vedle korektury knihy Tunnel do kosmu a úprav druhého vydání UFO, bible a konec světa, nějaký čas na obrázky. Teď už jsem věděl, co a jak hledat. Z nového pohledu byl každý „důvěrně známý“ obrázek objevem.

Na základě výsledků studia reprezentativního vzorku, čítajícího asi 200 více nebo méně kvalitních perokreseb, lze konstatovat,

že devadesát pět procent jihoamerických obrázků, jež nám už desítky let defilují před očima v různých publikacích, lze zařadit mezi jednoduché překlopné grafiky– **anagrafy!** A to bez ohledu na místo nálezu a „vědecké“ určení epochy a národní skupiny.

Navíc lze velmi jednoduše a přesvědčivě dokázat, že tuto metodu **znali a praktikovali „kněží“ kulturních národů na všech kontinentech současně!** Interpretace těchto obrázků vyjdou ve druhém díle.

Desky z Palenque a **obdobná egyptská a sumerská díla** jsou ovšem výjimečné významem, obsahem a **multiúrovňovým vypracováním.**

Chakovy choboty a stylizovaní motýli

V anagrafických vyobrazeních, ale i v nezakryté symbolice, která se projevuje v řadě architektonických prvků, užívaných starověkými národy, se tvrdošíjně opakuje tentýž motiv: **hlava korunkou zdobeného „Horova“ sokola se zdůrazněnými, velkýma očima a mohutným zobanem.**

Motiv dravého ptáka, hlavně partie očí a zobanu, označovaný příslušnou zavádějící literaturou například za „*masku boha Chaka v puuckém stylu*“, zdobí nejen egyptské stavby a reliéfy nebo fasády chrámů v Chichen Itzá, ale i prsa Atlantů z tulského „Chrámů

Jitřenky“ (obr. 18). Do otvoru v horní části „prsního pancíře“, který dle –logů představuje „stylizovaného motýla“ (!?), byl podle mého názoru původně vsazen zoban! „Motýl“ se tak okamžitě změní v sokola s rozepjatými křídly – symbol „sokolích mužů“ – letců Anunnaki.

Někde, jako na fasádě kabažského „paláce „ nebo na soše vystavené v kolumbijském San Augustinu, drží domnělý „Chaco“ v zobanu věrně zobrazeného svíjejícího se hada. Symbol poraženého zla v zobanu orla nebo sokola! To nejsou „Chakovy choboty“!

Všechny zmíněné obrázky, plastiky a reliéfy, mají jeden společný aspekt: zatímco pravá polovina znázorňuje dobro, číší z levé strany absolutní zlo. Dýchá z toho jakýsi

vampirismus; duch nelítostného a krutého božstva požadujícího lidské „oběti“.

Dokonale to ukazuje reliéf z „Chrámu listového kříže“ (4), kde postava vlevo nabízí božstvu srdce, prošpikované obřadním nožem... Protistrana: podávanou obětinou je (asi) svazek kukuřičných stvolů.

Také obličej uprostřed, v ose „kříže“, má dvojí výraz – pravá půle se usmívá, levá cení škaredé tesáky (viz domnělý Radegast!).

Ale nenechte se, prosím vás, pomýlit nevědeckým názorem jakéhosi outsidera! Jsou to přirozeně Pacal a jeho syn Balam, kteří nabízejí oběť bohu čehosi, přesně tak, jak tvrdí na slovo vzatí, neomylní odborníci...

Působivý „glyfy“ rámovaný reliéf v „Chrámu nápisů“ (obr. na předchozí straně) nabízí

napohled nevinnou scénu: učitel se dvěma žáky. Tato plastika je pravděpodobně čtvrtou, „černou částí“ obrazu!

Tajemství způsobu **převodu původních „písmoznaků“ do systému logického písma** si ještě chvíli nechám pro sebe. Hrajete-li proti partě falešných hráčů, neškodí mít eso v rukávě... Snad jen tolik:

– v kudrlinkách se skrývají „Ramseyovy znaky“ (tab. dole a na straně 140);

– pokusy o historická datování na základě údajů vyčtených z takzvaných „vročovacích písmoznaků“, které jsou *neoddělitelnou grafickou částí nejstarších, primárních reliéfů*, nemají smysl!

Existují *dva způsoby výkladu hieroglyfů* a několik způsobů psaní čísel. Dva z nich byly

„obecné“, tedy přístupné kněžím a absolventům vyšší školy a třetí byl tajný. Tak tajný, že po smrti posledního právoplatného správce tajemství „bohů“ – Hulach uinic – Pravého muže, neměl o původním významu těchto kryptoznaků nikdo z pozůstalých příslušníků z okruhu nižšího zasvěcení ani ponětí.

Některé astronomicko-kalendářní znaky byly z velmi dobrého důvodu (**kromě původního účelu!**) použity jako symboly velkých čísel. Neustálé používání znaků mělo **zajistit jejich přežití v původní podobě!**

Páni vědci, a priori odmítající uznat skutečné stáří jihoamerických kultur (smutný pozůstatek Hrdličkova traumatu!), však nasadili – lépe řečeno: byli v rámci konformity nuceni nasadit – *úplně nesprávné*

počáteční datum takzvaného „long countu“!
Beze zbytku platí jen klasické číslovky, vyjádřené body a čárkami. To, co zachycují pozdější, obrázkové číselné znaky, je i přes nespornou vnitřní logiku jen záznam produktů myšlení kněží úpadkového období. Naši „učenci“ navázali na blud!

Nepovažujte prosím mé odmítání „výsledků práce mnoha vědeckých generací“ za aroganci! K tomu mám daleko. Ale právem zdravého rozumu odmítám považovat za výsledek hromadu pečlivě zaznamenaných omylů, navršenou snaživými a ctihodnými následovníky na vrstvu omylů jejich neméně ctihodných, leč vůči „autoritám“ tradičně podlézavých předchůdců!

Velkolepá konstrukce amerikanistiky, vtíravě připomínající nepochopitelnou mayskou

stélu, by se už dávno zhroutila pod tíhou kontroverze, kdyby ji jako obruč nedržela pohromadě kamsi do pasu spuštěná gloriola vědy...

Vláda „Jaguára“ a návrat „bohů“

Po několika týdnech a nakonec měsících strávených v zajetí nitek složitých anagrafických obrazů zakletých v „náhrobní desce“ jsem se vžil do způsobu myšlení jejich tvůrců a začal chápat část obsahu skrytého poselství.

Podle mého názoru, který se opírá o vlastní nové poznatky, a konečně i o odkazy v mýtech jihoamerických národů, se odehrálo přibližně toto. Animace na horním a dolním

„monitoru“ ve vzácné shodě s tradicí vyprávějí, že v pradávných dobách, kdy lidé, kteří pravděpodobně za pomoci Tvůrců osídili svět, ještě žili v duchu jejich odkazu (viz také Hopi; Blumrich, Káasskara a sedm světů a Ugha Moghulala; Brugger, Akakorská kronika), přistála v Jižní Americe obrovská kosmická loď.

Avšak radost z návratu přátelských „bohů“ velice brzy ustoupila hrůze a zděšení. *Lidstvo zažilo invazi bytostí provázených šikmookými trpaslíky!*

Humanoidi mimozemské biologické entity (EBE) si napřed, zřejmě s pomocí příslušníků negroidního kmene takzvaných Olméků, importovaných z afrického kontinentu, zbudovali základny, propojené složitým labyrintem podzemních chodeb.

Zřetelně se chovali tak, jako by se skrývali před někým, kdo by jejich přítomnost mohl zjistit z oblohy!

Veškeré stavby byly ukryty hluboko pod skalními masivy; nutná povrchová zařízení vybudována tak, aby nenápadně splynula s krajinou. Proto ta zdánlivě nelogická vnější mnohotvárnost kyklopských megalitických zdí, například hradeb domnělé „incké pevnosti“ Sacsayhuaman nad Cuzkem!

O původu, způsobu a smyslu vybudování jihoamerické sítě podzemních chodeb, jejichž celková délka je odhadována na několik tisíc kilometrů, nikdo nic neví. Nevěděli to už ani Inkové, kteří některé prastaré podzemní prostory ještě využívali jako úkryt.

Všeobecně se ale dnešní Indiáni do podzemních chodeb nikdy neodvažují vstoupit, i když vchody do nich už po generace znají a považují se za jejich strážce.

UFO, „kouřící zrcadlo“ a „Kolibřík zlé levé strany“

Univerzálním dopravním prostředkem, užívaným vetřelci i k represí vůči lidem, byl stroj, jehož vyobrazení vynikne po správném zavedení barev do „přední části ptáka Q...catla“ na zrcadlené **levé polovině desky č. 2**. Nepříjemně připomíná mnoha naivními lidmi toužebně očekávané diskovité UFO, doplněné o jakési tykadlovité výběžky zakončené koulemi.

S příchodem tohoto „božstva“ je neodlučně spjata traumatizující **symbolika vraždícího jaguára**. Na dokonalejších třídimenzionálních obrázcích, které se objeví po navrstvení obrazce levé strany reliéfu, vidíme nejen **bytosti s felidními tvářemi**, ale i jejich pomocníky, „šedé mužíky“ s velkýma šikmýma očima, známé pod zkratkou LGM (little gray man). **Anagrafy důrazně varují před touto člověku ne zrovna přátelsky nakloněnou entitou!**

Obrázky prokládané grafiky **pravé poloviny desky č. 2** naproti tomu představují bytosti s lidskými rysy, pravděpodobně totožné s „božstvy“ vykukujícími z průzorů pozoruhodných přileb v guatemalském Museo Popol Vuh.

Není bez zajímavosti, že, snad s výjimkou letounů, obě strany používaly velmi podobnou technologii. Jsou smutně proslulí „Jaguáři“ totožní s „povstalci“, odpadlíky od Společenství Zákona, s nimiž svedla „nebeskou bitvu“ posádka lodě popisované Ezechielem a v Písniích sabatu? Jsou to snad bibliční Nefilim?

Leccos, a možná že i zmatečné datování biblických textů, by se tím vysvětlilo.

Mayští „astronomové“

Postavám znázorňovaným s podivnou ozdůbkou nosu přisoudili –logové funkci „kněží“. Ve skutečnosti byli příslušníky úzkého kruhu zasvěcených, kteří znali

starou historii a věděli, jaké poklady střeží.
Byli to **Hulach uinic** (obr. nahoře).

Obličej jednoho z nich, jehož nos navíc až doprostřed čela kryje jakýsi zvláštní chránič, patří postavě na desce č. 2, zatímco na reliéfu v „Chrámu listového kříže“ najdeme dokonce dvě podobné tváře, hledící slepýma očima vzhůru. Tvář, ukrytá v pozoruhodně tvarovaném podstavci pod nohama postavy vpravo, „bublinu u nosu“ nemá.

V této souvislosti je podivné, že Cotterell považuje tento chránič, nebo nosní kost vyběhající až doprostřed čela ústřední postavy palenqueského reliéfu (viz „Pacalovu posmrtnou masku“ a terakotové hlavy, nalezené v dutině pod „sarkofágem Pacalova hrobu“!) a tutéž rekvizitu ve tvářích na horním „monitoru“ za záměrný kaz (!), který ho údajně

přivedl k jednomu z „řešení“! Objevil tak „netopýra smrti“, jež ovšem vznikl pouze díky hrubé nepřesnosti použité kopie, která se s originálem rozchází o celé milimetry... (obr. dole)

Z vlastní zkušenosti vím, že už i odchylka o pouhou desetinu milimetru od pozičních značek má (v použitém měřítku) za následek úplnou proměnu obrazu!

Dalším *významným znakem anagrafů jsou slepé oči*. Figury, kterým se po správném složení obrazce „neotevřou“ oči, nemají panenky, **jsou neplatné!** Jejich obrysy jsou, tak jako v případě „astronauta“, jen *čarami, které doplňují složený obrazec*. Kryptografický systém, sloužící matení nepovoláných je opravdu dokonale psychologicky propracován; to, co je na původním obrazci

zdůrazněno a zdánlivě dává jakýsi smysl, se nakonec v konečném řešení anagrafu ukáže být úplně nepodstatným.

Naproti tomu jemné detaily a vyvýšeniny, k mému rozčarování pravidelně přehlížené okem kresličů, mají velmi často enormní význam!

To je jen další důkaz toho, že obrazce **na původních reliéfech** nejsou dílem mayských kněží. Nejsou a nemohou být ani dílem žádné známé tehdejší civilizace pozemšťanů!

Pád jaguářích božstev

Podle jihoamerických legend byla éra vlády Jaguára dlouhotrvajícím a jedním z nejstrašnějších období dějin tamnějších národů. **Ukončil ji až přímý zásah „pravých bohů“.** O samotných „Jaguárech“ skoro nic nevíme, zdá se, jako by zde po přestátém traumatu zapůsobila jakási hluboká kolektivní amnézie, kterou lze vyzorovat i u Ugha Mogulala. Traduje se jen tolik, že vetřelci byli nakonec poraženi a zčásti zničeni. Ti, kteří přežili, nakonec uprchli neznámo kam.

Desátá kapitola Knihy Jubileí, jakéhosi zkráceného záznamu historie, který údajně nadiktoval Mojžíšovi „anděl“ (měl na to ostatně čtyřicet dní!), obsahuje příběh vyprávějící o tom, jak „zlí duchové svedli Noeho vnuky“:

X. 1. *Ve třetím sedmiletí tohoto (třicátého třetího) jubilea začali „nečistí démoni“ svádět děti Noeho synů, aby je zavedli do bludů a zničili.*

X. 2. *Synové Noeho přišli k Noemu, svému otci, a vyprávěli mu o démonech, kteří sváděli, oslepovali a usmrcovali jejich děti.*

Noe nelenil a nažhavl drát „nahoru“. Ve své stížnosti uvádí:

X. 5. *Ty (Bože) víš, jak tvoji Strážci jednali v mých dnech (v době mého mládí). Tito duchové jsou naživu. Uzamkni je a drž je pevně na místě zavržení, aby nezkazili děti dětí tvého služebníka. Neboť jsou hrozní a byli učiněni k tomu, aby ničili.*

X. 6. *Nedopust' aby (opět?) ovládli ducha žijících, neboť ty samo jediný znáš soud [můžeš rozhodnout]. Nedopust', aby měli moc nad dětmi spravedlivých od nynějška až na věky.*

Nato Bůh, který kupodivu do té doby neměl o podivných rejdech „démonů“ ani potuchy, přikázal všem svým „andělům“, aby bytosti, **které Noe zřetelně identifikoval jako následníky bývalých odpadlíků – Strážců/Nefílim, všechny „spoutali“.**

Jenže – ono to nebylo tak jednoduché. Existovala jakási dohoda, kterou nesměl, nebo z technických důvodů nemohl porušit ani Noeho „Bůh“!

X. 8. *Avšak kníže těch duchů (Mastema) přišel a řekl: Hospodine,*

Stvořiteli, přenech mi z nich některé, aby slyšeli na můj hlas a aby konali vše, co jim řeknu. Když mi z nich žádní nezbudou, nebudu moci vykonávat vládu.

Nefilim tedy v pozemské misi Anunnaki měli určitou nezastupitelnou roli. Jejich vůdce upozorňuje, že na Zemi musí zůstat určitý počet jeho podřízených, jinak nebude schopen plnit jakési úkoly. Zaručuje se, že tito budou pod jeho kontrolou. „Bůh“ nakonec souhlasí; povoluje však jen nezbytně nutný počet. Ostatní musí odejít:

X. 9. *(Bůh) pak řekl: „Ať z nich zůstane jedna desetina! Devět dílů ať je odvedeno na místo odsouzení [byli „uvrženi do temnoty“].“*

X. 10. *A jednomu z nás [„andělů“] řekl: „Chceme Noeho poučit o všem potřebném k jeho záchraně.“*

„Andělé“ pak: „**Všechny zlé, kteří byli nespravedliví (!), spoutali na místě odsouzení**“ a ponechali jen desetinu (20), aby sloužila na Zemi. Podivné, že? Existovali tedy i spravedliví „zlí“? Mám dojem, že i zde se setkáváme s démonizací **bytostí odlišných** od „božích andělů“.

Ve sbírce profesora Javiera Cabrery jsou tisíce prastarých hliněných sošek. Mnohé představují podivné bytosti s rozšklebenými, jakoby kočičími tvářemi. Jejich činnost je hrůzná – párají noži lidská těla a dělají na nich různé pokusy...

Vzpurní „zlí duchové“ ovšem neodešli dobrovolně. Staré texty popisují boje ve vzduchu, ve kterých byli poraženi. Nato se vyrojili ze svých podzemních úkrytů, ale ani tuto bitvu nevyhráli.

Ať už to bylo jak chce – jen zesklivatělé pozůstatky sídel nebo leteckých bází Jaguárů, jako „skleněný labyrint“ nad Cuzkem a jiná podobná místa, která skutečně vypadají, jako kdyby je (slovy legendy): *„bůh nadzvedl a obrátil tak, že to, co bylo dole, je teď nahoře“*, jsou pravděpodobně posledními němými svědky nemilosrdného zásahu strašlivých zbraní trestní výpravy „božích andělů“ – Anunnaki.

Tajuplné obrazce

Tvář Země zdobí na mnoha místech podivné „tetování“.

Na všech kontinentech byly objeveny obrovské obrazce, které lze rozdělit do několika skupin. Jedno však mají společné, všechny ty symboly a piktogramy jsou rozpoznatelné pouze ze vzduchu. Existuje nesčetné množství hypotéz o tom, jak tyto obrazce vznikly a jaký byl jejich význam.

Podle mého názoru je lze rozdělit do tří skupin:

- 1. Zasvěcení pozemšťané použili smluvených optických signálů**, signalizujících „nebeské kontrole“, že na Zemi je cosi v nepořádku (viz Noe). Tyto obrazce jsou poměrně primitivní a nepřesné.

2. Druhá skupina zahrnuje s úžasnou geometrickou přesností vypracované **obrazce, které sloužily k navigaci** výsadkových lodí a k orientaci strojů „trestní výpravy“. (Například **v okolí Nazky.**)

3. Ve třetí skupině najdeme především **obrazce signalizující „do nebe“ rozmístění jednotlivých klanových skupin** (takzvané mounds a pod.), dále pak kultovní symboly; neumělé napodobeniny některých navigačních obrazců a možná i symboly, které měly sloužit k zastrašení potenciálních invazorů.

Některé obrazce druhé skupiny (např. obrázek na protější straně) se nápadně podobají dnešním **kruhům v obilí!** Na rozdíl od cerologů mám pocit, že optické signály tohoto typu **nejsou určeny nám;**

jsou to podle nám nepochopitelného matematického klíče zhotovená, smluvená optická znamení, která se vztahují k výsledkům jakéhosi dlouhodobého průzkumu. Fabrikuje je kdosi, kdo pro výměnu informací evidentně nechce nebo nemůže použít prostředků odposlouchávatelných protistranou!

Toto vysvětlení zapadá do rámce dalších úvah.

Cucul Can (Kukulkan) – „Opeřený had“

Proměnný obraz, který svou sugestivností daleko překonává svého literárního předchůdce z ruky Doriana Greye,

ukazuje přilet jiné ohromné lodě a obsah „doprovodných obrazovek“ se mění. Dosud *všudypřítomná symbolika jaguára*, kterou Cotterell ke svému nemalému údivu ve svém nahodilém puzzle jaksi postrádá, přechází na spodní „obrazovku“, zmenšuje se a posléze vymizí. Ukazují se postavy v kulatých, astronautických přilbách, které na horní ikoně vítá špalír jásajících lidí.

Také na křesle – „trůnu“ – umístěném v centru hlavního motivu se scvrkává felidní skřet, napojený jakýmisi trubicemi na srdce, podávané rukou ležící lidské postavy, a nakonec společně s jaguářími atributy zmizí. Jeho místo zaujme pilot „sokolího stroje“.

Srovnání se sokolem není vůbec náhodné:

1. Tvář, v níž vynikají především oči, kryje dýchací maska připomínající zahnutý zoban. Rýhy v obličeji přitom směřují od uší nahoru k nosu; maska zjevně těsně přiléhá. Naprosto dokonalý **barevný portrét** Kukulkana vznikne **spojením tří lebek** – proložením pravých polovin předloh 1 až 3 a „černé“, pomocné, předlohy 4.

2. Na obrázcích vyšších prokladových úrovní pravé poloviny reliéfu č. 2, je plasticky zobrazeno letadlo se sklopnými křídly. Nástavby jsou řešeny jako vějířovité žaluzie. Toto uspořádání opravdu velmi připomíná konstrukci ptačího křídla.

Specifické vlastnosti pohonné jednotky tohoto stroje vyžadují za určitých okolností způsob letu, podobný chování útočícího dravce. Rekonstrukce principu funkce

motorů s využitím dostupných údajů a současných poznatků není obtížná.

Následující popis zřejmě velice zklame fanoušky sci-fi literatury. Žádné exotické pohonné jednotky na antimotu nebo „generátory Alfa“ produkující jakési záhadné „silové pole qxwbz“... Svědčí však o genialitě konstruktérů a potvrzuje skutečnost, že přednost opravdu špičkové, účinné techniky je v jednoduchosti, zaručující spolehlivost!

Stroj „Opeřeného hada“ poháněl hybridní reaktivní motor (možná i dva, pravděpodobně křížem uložené), umožňující bezproblémový provoz vně i mimo atmosféru. Tato jednotka představuje geniální kompozici raketového pohonu a náporového tryskového agregátu. Takto vybavený letoun byl schopen bez potíží dopravit jednu až dvě

osoby až na oběžnou dráhu kolem Země! Člověk se nestačí divit, že něco tak jednoduchého dosud nenapadlo naše letecké a raketové odborníky!

Ve startovní fázi byly uzavřeny vstupy vzduchu opatřené velkými límce připomínajícími sběrači po stranách kabiny. Otevřeny zůstaly jen menší sací otvory, umístěné těsně vedle nich. Tyto přídavné vzduchové kanály vedou do zvláštních šnekovitých nástaveb (spirál patrných na křídlech bogotských zlatých modelů; jinak samozřejmě „votivních předmětů“ a „můr“: křídla jim ovšem rostou – na břiše... (obr. dole).

Jsou to *turbosměšovače*, do nichž proudí obloukovými kanály, ovládanými škrtícími klapkami, žhavé plyny ze spalovacích komor.

Na výstupní hraně vzduchového kanálu uvnitř směšovače vzniká (jako u parní vývěvy) obrovský podtlak, přisávající vzduch dovnitř „ulity“. Do směšovací komory vtažený chladný vzduch se po smíšení se žhavými plyny okamžitě silně rozpíná a společně s nimi proudí do trysky, umístěné pod křídlem stroje. (V podstatě tentýž princip je pro zvýšení tahu a ekonomiky provozu použit u motorů airbusu.) Pro zvýšení výkonu je možné do expanzního prostoru uvnitř směšovacích komor, nebo přímo do sacích kanálů, vstříkovat další palivo. Pohonná jednotka tohoto typu ve svých útrobách zřejmě skrývá mnoho keramiky, ale neobsahuje ani jedinou rotující součástku!

...a ta kola byla **vůkol plná očí...**

Trysky turboagregátů směřující **dolů pod křídla** pod nimi vytvářejí plynový polštář umožňující **vertikální starty a přistání.**

Takto vybavený letoun, obdobně jako nepoměrně komplikovanějšími turbínami vybavený stíhač Harrier (British aerospace), *téměř nepotřebuje rozjezdovou a žádnou přistávací dráhu.*

Za účelem zvýšení účinku a lepšího, kolmého nasměrování plynů má tryška tvar prstence, v centru uzavřeného špicí dovnitř obráceného kuželu, nebo polokoulí. Jinými slovy: ***z vnějšího pohledu vypadá jako***

mezikruží, rozdělené řadou příčných lamel usměrňujících proud hnacích plynů!

Po kolmém startu a dosažení dostatečné výšky převedl pilot stroj do střemhlavého letu připomínajícího útok sokola. Stroj patrně padal se sklopenými křídly a vzduch, vstupující v této fázi letu již otevřenými hlavními sacími otvory, vytvářel za vysoké rychlosti přetlak ve spalovací komoře. Přívod okysličovadla z nádrží byl přiškrcen a po nahození motorů úplně zastaven. Motory letounu přešly na náporový tryskový režim, během něhož využívaly atmosférického kyslíku.

Přidání paliva a okysličovadla v této fázi letu umožňovalo zrychlení v extrémních situacích.

Stroj samozřejmě mohl startovat i přímo a dosáhnout tak rychlosti potřebné k přechodu na uvedený režim pomocí raketového motoru. Start shora popsáním způsobem byl ovšem úspornější a nedocházelo přitom ke zbytečnému přehřívání turbosměšovačů a konstrukce křídel.

Je možné, že původní dlouhé dráhy v Nazce sloužily výsadku a později strojům obtěžkaným nákladem zbraní.

Náporový tryskový motor užívaly nacistické V-1 a po válce prototyp francouzského stíhače Leduc. V moderní bojové technice pohánějí supermoderní cruise missiles („křídlaté střely“), známé z výzbroje americké armády.

Jsem přesvědčen o tom, že Ezechiel popsal přistání tohoto stroje.

„Obětiny“ a výroba paliva za letu

Dvě varianty, nebo lépe řečeno oba pracovní režimy tohoto motoru, jsou schematicky znázorněny v řezu na základní desce číslo 2! Jen ten nešťastný „astronaut“ tam opravdu nemá co dělat. Hraje zde roli jakési **psychologické závory** určené k matení nepovolaných. (Obrysy jeho těla a oblečení jsou ovšem nepostradatelnou součástí celku.)

Agregáty v křídlech nebyly ani za letu zbytečnou zátěží. Jednoduchým využitím principu několikerého stlačení a expanze v nich byl zkapalňován vzduch. Odstředivou silou separovaný tekutý kyslík, okysličovadlo, tak byl přímo za letu plněn do nádrží stroje a sloužil k dalším startům a přistáním, případně k letu mimo atmosféru...
A palivo?

Jakákoli *vhodná směs uhlovodíků*. Třeba olej, petrolej nebo alkohol s medem. Ostatně: **Kolik čistého rostlinného oleje muselo být „obětováno bohům“, nebo sloužilo k „pomazávání cherubínů“...?**

Útvar na zádi stroje vzdáleně připomíná směrovku. Jeho funkce sice zjevně souvisí s aerodynamikou, ale tu, včetně stabilizačních křidélek nahrazuje horizontálně umístěná

řada řiditelných trysek v zádi. To mu propůjčovalo neuvěřitelnou obratnost a univerzální manévrovací schopnosti *i v prostoru mimo atmosféru*.

Proměnná geometrie se zřejmě omezovala pouze na demontovatelné, z podélných lamel sestávající nástavce mezi turboagregáty a konci křídel. Kanály přivádějící žhavé plyny ze spalovací komory (komor) do pomocných, startovacích spalovacích komor („šneků“) mohly být přesměrovány do dvou postranních trysek v zádi. Tedy jakýsi dvoustupňový tryskový i raketový motor. Takto vybavený stroj byl schopen letu v řídkých vrstvách atmosféry, kde mohl bez problémů dosáhnout rychlosti potřebné k dosažení oběžné dráhy kolem Země.

Vzhledem k tomu, že ke startu byly používány trysky raketových motorů ústící pod křídly, musela být spodní část konstrukce křídel odolná vůči vysokému žáru. Na obrázku (str. 130, „A“) zřetelně vidíme otevřené, možná keramikou chráněné spojery usměrňující proud šlehajících plamenů. Během startu před nimi chránily spodek trupu a nasávací otvory. Tyto klapky, které zřejmě sloužily i jako součást podvozku se za letu uzavíraly pod trupem jako ohnivzdorný štít. S takovou výbavou ovšem nebyl ani prostup horními vrstvami atmosféry během přistání žádný problém.

Na rozdíl od Blumrichovy obrovské, propelery poháněné „rekonstrukce“, u níž navíc postrádáme logické vysvětlení pohonu, mohl tento konkrétními agregáty vybavený stroj

startovat, přistávat a létat v jakémkoli prostředí.

Pravděpodobně demontovatelné nástavce křidel, brkům podobné žaluzie, propůjčily letounu schopnost bezhlučného, ekonomického plachtění. Náporový motor je hospodárný až od rychlosti zvuku (Mach 1). Úsporně plachtící stroj nahazoval motory střemhlavým letem.

Pozemskými „polními letišti“ a hangáry zřejmě byla domnělá „hřiště na košíkovou“; některá z nich byla vybavena dokonce i lázněmi.

Jen tak mimochodem: reliéfy na „hřišti“ v Tule, napohled znázorňující jakési opeřené „mančafy“ hráčů rituální košíkové (hry, při níž údajně šlo o hlavu kapitánovi vítězného

mužstva...), jsou úchvatné **anagrafy** nebo lépe řečeno ***anagrafické hologramy***, zachycující vítání letců, v jejichž znaku je, jaký div – sokol (viz obrysy na obrázku na str. 72)...

Prostým okem vnímáme jen dokonalý zastírací manévr – máju – optický klam (obr. 30). Mimochodem – mája je výraz ze sanskrtu! Znamená přelud nebo optický klam. Nabízí se zdánlivě poněkud absurdní, ale ne tak zcela neoprávněná domněnka.....mája a Maya – tvůrce přeludů...

Jméno **Kukulkan**, létající „opeřený had“ je dvojpojem zahrnující pilota i jeho stroj, opatřený „moudrostí vybavenými křídly“. Nosič strašlivých a neporazitelných zbraní (jakého druhu asi?) vzlétající pomocí

„ohnivých bytostí, obývajících kolo v kole“, vypadal za letu jako „hlava“ hada, modelovaného „peřím“ kondenzačních par za tryskami motorů.

Severoameričtí Indiáni, kteří ho vidali jen za letu, mu říkali „hromový pták“, Egypťané „nar“ – ohnivý sloup. Ve stroji s rudě zářícíma „očima“, který létal na ohnivém sloupu a ve vzduchu zázračně měnil podobu, bojoval Horus (jehož atributem byl sokol) na egyptské obloze proti zloduchu Sethovi.

Etruskové uctívali ***Charuna, božstvo trestající nepřátele bohů***. A světe div se – *provázel ho démon TUTULCHA* – s dravčím zobákem, pařáty, obrovskými křídly a rohatou hlavou, na níž se výhružně tyčila dvě hád'ata!

Kruh, započatý u Ezechiela a jahaditů, se uzavřel.

Odchod“bohů“

Těžko říct, jak dlouho se expedice Společenství zdržela na Zemi. Snad rok, možná deset nebo i více let. Nebešťané nakonec definitivně odlétli ke svým „výšinám“ se slibem, že se opět vrátí.

Kukulkan/Quetzalcoatl opustil podle záznamu v *Cauhtitlanských análech* Zemi takto:

Když konečně našli to místo, které hledali, Quetzalcoatl opět zaplakal pohnutím. Bylo to v roce Prvního Stébla, kdy dospěl k pobřeží oceánu, okraje nebeského moře.

Vstal, zaplakal, oblékl svůj háv a nasadil čelenku, svou vzácnou masku. Takto oděn, sám se zapálil a vrhl se do plamenů. Od té doby je toto místo nazýváno místem upálení.

*Říká se, že když shořel, jeho popel se vznesl a bylo vidět vzácného ptáka stoupajícího k nebi. Poté, co se proměnil v popel, srdce ptáka quetzala povstalo; viděli je vystupovat na nebesa. Staří muži trvali na tom, že se stal Venuší, a říká se, že **když hvězda poprvé vyšla(!)**, Quetzalcoatl zemřel. Proto je nazýván Pánem úsvitu...*

Jinými slovy:

*Byl čas k odletu. Cizí astronaut, přidělený Mayům jako učitel, odešel v doprovodu těch, kteří mu byli blízcí, **do***

hor! Ne K MOŘI, ale výslovně na „pobřeží nebeského (tedy VZDUŠNÉHO) moře“! Dojat se rozloučil s těmi, jež mu za dlouhodobého pobytu přirostli k srdci.

Poté si oblékl overal, nasadil přilbu a dýchací masku. Doprovodu, který zanechal v bezpečné vzdálenosti, zmizel z očí v prohlubni nebo v křoviscích skrývajících jeho stroj. Bylo ranní šero; slunce ještě nevyšlo.

Raketové motory spálily okolní vegetaci na popel; letoun stoupal vzhůru na mohutném ohnivém sloupu. Když se dým poněkud rozptýlil, vznášel se před očima vyděšených přihlížejících vysoko nad spáleništěm „vzácný pták“. Odletěl směrem na východ, kde krátce poté vyšla Jitřenka...

Čirá spekulace! Nevylučuji, že cizí astronaut původně nebyl sám; měl druha, který společně s několika domorodci zahynul při nějakém neštěstí. Právě on by mohl být tím nezvykle vysokým a poměrně mladým mužem, uloženým do hrobu v komoře pod „Pyramidou nápisů“. Ostatní oběti nehody byly společně s ním pohřbeny v předkomoře. Zřetelné známky násilí, zjištěné na jejich kosterních pozůstatcích, možná byly způsobeny pádem těžkého břemene, zřejmě během stavby jedné z pyramid. Cizinec přitom patrně utrpěl smrtelné zranění hlavy.

Jak říkám, je to samozřejmě jen spekulace – ale – kdo ví? Provedl snad někdo *důkladné genetické testy* pozůstatků muže pohřbeného v kobce pod „Pyramidou nápisů“?

K autentické výpovědi svědků odletu není třeba nic dodávat. Fixuje dokonce i přesné datum události: rok **1 Stéblo!** Den odletu, jak je zřejmé z poznámky o prvním objevení Venuše a z mayského kalendářního systému, byl téměř určitě zároveň i **prvním dnem „cyklu nového ohně“** předznamenávaného východem této planety těsně před východem Slunce – *ráno, po předchozím půlnočním průchodu Plejád jižním poledníkem oblohy. Tuto konstelaci, která se opakuje každých 52 let, užívali Mayové jako kalibrátor cyklů Dlouhého počtu. Počítání s největší pravděpodobností započalo v mezicyklu, v roce –3113.*

Co se kryje s datem 12. srpna 3113 před naším letopočtem?

Předzvěst převratných změn

3113 př. n. 1. – mayský „rok zero“, pro lidstvo počátek už pátého z věků zahrnujících smyčky cyklů, trvajících přibližně 1 366 560 dní. Poslední cyklus započal v roce -1714 (-1713) př.n. 1. a končí 22. prosince 2012 (nebo 2011 podle toho, jestli rok zahájení cyklu počítáme za nultý nebo za rok 1). Co se má stát? Vrábí se „bohové“?

Jak prokazují Cotterellovy fenomenální propočty a grafy – souvislost mezi dlouhodobými periodami výrazných změn sluneční činnosti a mayským kalendářem je neoddiskutovatelná. Britský badatel ale za příčinu periodicity, vyjádřené v křivkách grafů sluneční aktivity, považuje *změny*

podmíněné fyzikálními procesy v rámci běžné sluneční činnosti (detaily viz Mayská proroctví, str. 236 až 248).

Protože vycházím z hypotézy o vztazích mezi Sluncem a planetami, rozvedené v knize Tunel do kosmu usuzuji, že příčinou popisovaného, a někdy prokazatelně extrémního „chování“ naší centrální hvězdy, jsou **periodické změny geometrického seskupení planet, které na ni působí proměnnou koncentrací gravitačních sil a elektrostatických polí.** Jejich běžný diagram, po dlouhotrvajících obdobích poměrného klidu, se pronikavě **změní přítomností křížující planety Nibiru.** Tento, řekněme faktor „N“, však žádné dosavadní propočty nezahrnují.

Příchody a odchody Nebeského království

Všechno nasvědčuje tomu, že křižující planetu, nebo nejspíš povrch jednoho jejího satelitu, používají (nebo dříve využívali) „nebešťané“ jako základnu, z níž navštěvují ostatní tělesa sluneční soustavy.

„Nebeské království“ sestupuje na Zemi v době, kdy se Nibiru prolétající středem soustavy dostává do vzdálenosti příznivé k dosažení naší planety. Anunnaki pak nepříznivou dobu, kdy jejich takřkajíc „letadlová loď“ prolétá nebezpečnou zónou radiace v blízkosti „podrážděného“ Slunce, přečkávali na pohostinné Zemi. V tomto období ji opouštěli jen po dobu, kdy se na

zemském povrchu projevovaly nepříznivé účinky slapových sil.

Příchod „nebeských bohů“ v minulosti vždy signalizoval blízkou katastrofu.

Současný oběh Nibiru, podle přenesených údajů mayského kalendáře, potrvá 3725 let. Zecharia Sitchin, jehož úvahy se opírají o mezopotamské a hebrejské zdroje, uvádí **průměrných** 3600 let. Odchylka 125 let, vzhledem ke zvláštnostem kometární dráhy této planety, vůbec není velká. Tentokrát je ovšem úplně jiná situace! **Musíme počítat s tím, že mayské údaje o završení konce cyklu jsou přesné! Proč?**

Objevení Nibiru se ještě před udávaným koncem periody **dočkáme zcela jistě: byla totiž přesně propočtena**

samotnými Návštěvníky poté, když křižující planeta prošla perihelem, minula Slunce a vydala se na pouť k aphelu! Krátce nato opustili „bohové“ Zemi.

Naprosto stejným způsobem – zjištěním úhlu a rychlosti po průletu perihelem – vypočítávají astronomové dráhu příštího oběhu Halleyovy komety, a tedy i dobu jejího návratu, kolísající v rozmezí zhruba sedmi let.

Závěr:

Generacemi mayských kněží pečlivě opatrovaný systém vypracovali mimozemští návštěvníci, zvěčnění v

anagrafech. Obojí společně tvoří jednotnou informaci, která nebyla určena nikomu jinému než nám – technicky vyspělé civilizaci na „konci věku“!

BYLI JSME TADY A VYPADÁME JAKO VY. BERTE NAŠE VÝPOČTY SMRTELNĚ VÁŽNĚ!

Konec světa?

Podle jiných uchovaných náznaků a indicií se tentokrát nemusíme obávat obrovského tektonického kataklyzmatu, ale i tak – předpokládané následky přiblížení planet budou vzhledem k přelidnění Země, jejíž povrch pokrývá ze dvou třetin oceán, pro všechny

bytosti neopatřené ploutvemi a žábami nedozírné.

Ne. Podobně, jako naše předchůdce v období Exodu, nás nečeká nic pěkného. Jsme na to připraveni? Ani dost málo.

Nepůjde o náhlou katastrofu – události se pravděpodobně rozdělí do několika fází, zřejmě ve shodě s oběhy obou planet kolem Slunce, zejména v obdobích přiblížení k mnohem hmotnějšimu a pomalu obíhajícímu Nibiru. Průběh možných událostí, zřejmě tradovaný z prastarého odkazu, obsahují sugestivní texty některých biblických „proroků“, speciálně text Zjevení svatého Jana Teologa, známý jako Apokalypsa.

Teď začíná být zřejmý **skutečný smysl** založení dávných archivů! Nejde o zachycení

pradávných dějin lidstva. Ty vůbec nejsou důležité, nanejvýš snad jako svědectví o obrovské ztrátě času, protože civilizace vznikají a zanikají na hranicích střídání geologických epoch, vyvolávaných cyklickým působením ničím neovlivnitelného a na základě nedostatku informací téměř nevypočitatelného vnějšího vlivu.

Nejde ani o pro většinu z nás šokující důkaz, že nejsme ve vesmíru sami. To vše má sloužit jen k tomu, abychom si **v předstihu** konečně uvědomili naši **skutečnou situaci a pokusili se zachránit před zkázou na konci jedné z period, co se dá.** Tedy především životy a sadu vědomostí potřebných pro znovuoobnovení lidské kultury.

Řada nezbytně nutných opatření totiž **musí být provedena preventivně a pokud**

možno ihned! Ještě před tím, než astronomové zjistí přítomnost „božské planety“, nebo před možnou zdvořilostní návštěvou „bohů“! Starý odkaz měl být brán vážně už dávno. Díky církvím, po tisíciletí brzdícím vývoj, jsme zaostali. Naše poznání se opozdilo o tisíc let, která nejsme schopni dohnat. A tehdy, *„až se na obloze objeví neznámé světlo“*, už bude pozdě!

Brzy dojde k rapidním změnám pohybu stratosférického proudění, a tím i klimatu (El Ninjo!), a pokud včas neučiníme potřebná opatření, **nevyhnutelně nastanou třenice a války, vyvolané překotným stěhováním národů přelidněné Země do klimaticky příznivějších končin.** Chaos, epidemie, lokální konflikty..,

Lidi hnané pudem sebezáchovy nelze zadržet žádnou represivní mocí. Je nás mnoho miliard!

Dění budou provázet silná zemětřesení i v místech, kde nikdy žádná nebyla (viz kázání na hoře...), projeví se bouřlivá vulkanická činnost a oblohu zahalí neproniknutelné mraky. Slapové síly a podmořské otřesy vyženou z břehů moře a oceány.

Vlna tsunami, která v červenci 1998 zpustošila velkou část pobřeží Nové Guineje, byla „jen“ deset metrů vysoká, ale pohybovala se rychlostí 720 km/h. Způsobilo ji podmořské zemětřesení o (směšné) síle asi 7° R. Lze počítat s tím, že v kritickém období pozbude Richterova škála platnost, nebude-li rozšířena na minimálně 15 bodů... Tsunami, vyvolaná seismickou činností v oblasti

podmořského Atlantického valu, táhnoucího se jako vulkanický šev od Islandu až po Chile, je schopna zahladit veškeré stopy života na západním pobřeží Evropy. Apokalypsa.

Masa vod, vehnaná do Lamanšského průlivu může doslova nechat zmizet z mapy britské ostrovy, značnou část Německa a především Nizozemsko. Vody se zmenšenou rychlostí rozlijí stovky kilometrů do vnitrozemí. Vodní val omyje Skandinávský poloostrov (pokolikáté už?) a přeplní Baltické moře. Voda se požene rovinami Polska a posléze dolů Moravskou bránou. Na území Slezska se uloží obrovská náplavová vrstva, z níž později vzniknou vrstvy uhlí... To vše je otázkou několika málo minut...

Prudké ochlazení prostoru středního pásma a oblasti pólů vyvolá dlouhodobé deště a následné rozsáhlé záplavy. Život v přímořských oblastech a údolích velkých řek na několik staletí zanikne. Pásmo od 30° severní a jižní šířky se až k točnám stane prakticky neobyvatelným. Evropa, nebo to, co z ní zůstane, zmizí pod příkrovem ledu.

Povrch Země zametou hurikány neskutečné síly; proti nim jsou ty dnešní jen vánkem nad hladinou rybníka.

Změnu činnosti naší životadárné hvězdy mohou provázet silné výrony radiace, vyvolávající degenerační mutace a neplodnost...

Poznámky ke Zjevení svatého Jana

V textu připisovaném Janu Teologovi se vyskytuje několik, z mého hlediska velmi zajímavých parabol (podobenství),

a) sedm pečetí;

b) čtyři apokalyptičtí jezdci;

c) a čtyři zvířata.

Pokusme se (bez „kabalistických“ triků!) o vysvětlení těchto pojmů způsobem vyplývajícím ze syntézy dosavadních hypotéz.

Sedm pečetí

Už Sumerové označovali Zemi za sedmou planetu. Je tomu tak proto, že její oběžná dráha je při pohledu na sluneční soustavu zvenčí sedmá v pořadí. Nakreslíme-li si zjednodušený model soustavy ve formě soustředných kruhů (planety Venuši a Merkur můžeme vynechat), bude první, největší kruh symbolizovat idealizovanou oběžnou dráhu Pluta. Připomínám, že Sumerové Pluta znali pod jménem Gaga – Vyslanec. První kruh, „pečeť“, tedy reprezentuje největší (nebo možná střední) vzdálenost Pluta od Slunce, druhý totéž ve vztahu k Neptunu atd.

Přiblíží-li se těleso zhruba o velikosti Neptuna na vzdálenost odpovídající naší hypotetické sféře vymezené drahou Pluta, **dojde ke „zlomení první pečeti“**. **Apokalypsa začíná!**

Apokalyptičtí jezdci

*„I viděl jsem, když otevřel jednu z těch pečetí, a slyšel jsem jedno ze čtyř zvířat, ano praví, jako hlasem hromovým: **Pojd' a viz.** I pohleděl jsem, a aj, kůň bílý, a ten, kterýž seděl na něm, měl lučiště. A dána jest jemu koruna, i vyjel, přemáhaje, a aby přemáhal“.*

Zjev. 6.1 a 2

První jezdec, který se objeví po zlomení **první „pečeti“**, sedí na bílém koni. Jeho zbraní je luk. Je to Střelec? **Pojd' a VIZ!** Ohlásí se i **první zvíře**, mluvící jakoby „hromovým hlasem“. Pravděpodobně náražka na atmosférické změny, které nastanou v tomto období: bílý kůň – ochlazení; lučiště – na dálku působící zbraň; (je mu dána) koruna – znamení moci nebo působnosti.

*„A když otevřel pečeť druhou, slyšel jsem druhé zvíře, řkoucí: **Pojd', a viz. I vyšel druhý kůň ryzí. A sedícímu na něm dáno jest, aby pokoj vyzdvihl z země, aby se (lidé) vespolek mordovali; a dán jemu meč veliký.***

Zjev. 6.3 a 4

Druhý jezdec, sedící na ryzákovi (kůň liščí barvy; symbolika změny světelných podmínek?), se objevuje po „zlomení“ dráhy Neptuna. Text popisuje zřejmě nevyhnutelnou paniku a zmatek, který v tomto období propukne. *Během klimatickými změnami podmíněného stěhování národů nepochybně dojde k územním válkám, pokud se na uvedenou eventualitu nedokážeme včas připravit. Ne vyzbrojit!*

Poslední slova: „...a dán jemu meč veliký“, mohou znamenat, že se působením Slunce za přilétajícím Nibiru vytvoří neuvěřitelně velký ohon, obraz nesrovnatelný z jakoukoliv dosud pozorovanou kometou.

Třetí jezdec

„A když otevřel pečeť třetí, slyšel jsem třetí zvíře, řkoucí: Pojd', a viz. I pohleděl jsem, a aj, kůň vraný, a ten, kterýž na něm seděl, měl váhu v ruce své. I slyšel jsem hlas z prostředku těch čtyř zvířat, an praví: Měřice pšenice za peníz, a tři měřice ječmene za peníz, oleji pak a vínu neškod'.“

Zjev. 6. 5 a 6

Temnota, chlad, války a přírodní katastrofy. Potraviny je nutné vážit (přidělovat); ceny nezadržitelně stoupají.

Čtvrtý jezdec

„A když otevřel pečeť čtvrtou, slyšel jsem hlas čtvrtého zvířete, řkoucí: Pojd', a viz. I pohleděl jsem, a aj, kůň plavý, a toho, kterýž sedel na něm, jméno bylo smrt, a peklo šlo za ním. A dána jest jim moc nad čtvrtým

dílem země, aby mordovali mečem, a hladem, a morem, a šelmami zemskými.

Zjev. 6. 7 a 8

Plavý kůň čtvrtého jezdce je symbolem vzedmutého moře.

Nastává všeobecné bezvládní, všichni bojují o holý život. Jen církvím se snad stále ještě daří ovládat své ovečky nesmyslnou pohádkou o jakési božské selekci lidstva na věřící a nevěřící... Ale dlouho jim to už nevydrží! Katastrofy totiž nejsou selektivní...

Zvířata

„Zvířata“ zřejmě plní dvě úlohy. Jednou z nich je možná symbolika živlů, výslednic sil působících v kritickém období. Probouzejí se postupně, jejich společná činnost vyvolá

několik krátkodobých, výjimečných událostí a odumírá v opačném sledu.

Pravděpodobnější je **astronomický** (astrologický) význam umožňující kontrolu správnosti výkladu počítačovou simulací.

Východiskem může být tvrzení, že **první „pečet“ bude zlomena na rozhraní segmentu hvězdných konstelací Střelce a Kozoroha!**

Zřejmě pro kontrolu je uvedeno, že v (po) „pravici“ přilétající „božské planety“ bude sedm jasných hvězd. Pozor! Blížící se těleso je protiběžné, pohybuje se tedy ve směru hodinových ručiček jako zodiak!

Sedm zlatých svícňů může být parabolou, popisující v úvahu přicházejících sedm

planet. Význam?...*pohnut' svícnem tvým (planetou, na které bydlíš; tedy Zemí!) z místa jeho...* (Zjev. 2.5.)

Zvířetník skutečně zná (jen) čtyři zvířata. V pořadí po Střelci jsou to: Kozoroh, Beran, Býk a Lev.

První z nich, Kozoroh, současně přináší změny v atmosféře (počasí), k nimž dojde působením tělesa, které se přiblíží ke Slunci na vzdálenost odpovídající nejzazšímu bodu (aphelu – odsluní) dráhy Pluta. Symboliku „zvířat“ tedy lze racionálně vyložit takto:

1. Určuje **sektor oblohy**, v němž k dosažení jednotlivých bodů (protnutí oběžných drah – ke „zlomení pečeti“) dochází.

2. Zvířata (jim připisované astrologicko-historické vlastnosti?) pravděpodobně symbolizují ráz poruch, k nimž dochází ovlivněním sluneční činnosti neobvyklým gravitačním vlivem, způsobeným nezvyklou konfigurací planet.

Druhé pak může symbolizovat Berana (a sektor oblohy, ve kterém zřejmě dojde k protnutí nejzazšího bodu dráhy Neptuna – k porušení druhé „pečeti“).

Třetí zvíře je Býk (dosažení oběžné dráhy Uranu; třetí „pečeť“).

Čtvrté Lev (protnutí oběžné dráhy Saturna; čtvrtá „pečeť“). Další zvířata nebo znamení zvěrokruhu už nejsou uvedena, protože jsou zbytečná; Nibiru je viditelný a pouhým okem odlišitelný od běžné komety.

Sled dalších událostí – pátá až sedmá pečeť

„A když otevřel pečeť pátou, viděl jsem pod oltářem duše zmordovaných pro slovo boží a pro svědectví, kteréž vydávali.“

Zjev. 6. 9.

Nibiru proťal „pátou pečeť“ – vzdálenost od Slunce odpovídající aphelu Jupiterovy dráhy.

Situace církví je v této situaci už neudržitelná; věřící se vzbouří a neodpustí jim tisícileté lži. Mnozí církevní představitelé budou lynčováni davem. V činnosti jsou v této fázi už všechna zvířata i „jezdci“.

„I pohleděl jsem, když otevřel pečeť šestou, a aj, země třesení veliké stalo se, a slunce

zčernalo jako pytel žíněný, a měsíc všecek byl jako krev.“

Zjev. 6.12.

Nibiru vstoupí do sféry Marsu. Začne se projevovat působení slapových sil, teď už v globálním rozsahu. Sluneční záře bude přitlumena, pozorovatel nabude dojmu, jakoby se na ně díval přes hrubou tkaninu. Měsíc uvidí ti, kteří přežijí dosavadní události, jen jako matný, červený kotouč. **Nastane „Země-třesení“.**

Křižující planeta mine Zemi, která poté proletí „ohonem“ z pásma asteroidů vytažených trosek táhnoucím se za ní.

„A hvězdy nebeské padaly na zemi, podobně jako dřevo fíkové smítá s sebe ovoce své, když od velkého větru kláceno bývá.“

Zjev. 6.13.

„A nebe se schovalo jako kniha zavřená, a všeliká hora i ostrovové Z místa svého pohnuli se.“

Zjev. 6.14.

Kulminační bod. Působí spojené slapové síly Slunce a Nibiru.

„A králové země, i knížata, i bohatí, a úředníci, a mocní, i každý služebník, i všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a v skálí hor.“

Zjev. 6.15.

Otevření sedmé pečeti je v podstatě podrobnějším náhledem na možný průběh událostí, zahrnující i druhý, podstatně

vzdálenější průchod křižující planety, vzdalující se ke svému aphelu.

V textu Jana Teologa jsou zřetelné paralely k obsahu „apokryfického“ Henocha (Enocha), zejména paraboly používané Henochem v souvislosti s popisem hlavních směrů stratosférického proudění (a přirovnání užitá k popisu ostatních přírodních sil, včetně „bran nebes“), jsou nepřehlédnutelné.

Ve druhé kapitole (Zjev. 4. 2, 3, 5, **6**, 7 a 8; v náznacích i jinde) se setkáváme se známými, i když poněkud pozměněnými atributy „božího vozu“.

Těžko říct, jestli jde o přímé nebo přenesené poznání; vypravěč v každém případě používá „ich formu“, jako kdyby zapsané prožil, i když určité části byly do textu nepochybně

vkompilovány později. Vyloučit z této směsi **původní text** Apokalypsy by byla „loterie“.

(Veškeré použité citáty jsou z Kralické bible.)

Prohlášení:

Předchozí pojednání o Apokalypse si **neosobuje právo na správnost výkladu**. Je to hypotéza myšlená jako podnět; nezabýval jsem se žádnými kabalistickými propočty a veškeré zde uvedené úvahy jsou jen nahlas vyslovenými domněnkami, intuitivně formulovanými z mého osobního pohledu na věc. Kdo má zájem, ať bádá hlouběji, budu vděčný každému, kdo se dopracuje k podrobnějším výsledkům, i

kdyby shora uvedené úvahy zcela vyvrátil.
Bádání totiž není o ničem jiném!

My se vrátíme...

Po odchodu „sokolích bohů“, kteří zničili základny nepřátelských invazorů a pomohli lidem obnovit normální chod života, řídili běh **reformované společnosti globálního rozsahu Zasvěcení** – u Mayů „Praví muži“ (nebo spíše První či přední mezi muži) – ochránci Poznání, kteří byli klanem našich přemoudrých –logů a –iků degradováni na „kněží“ jakéhosi směšného astronomicky orientovaného kultu.

Podivná ozdůbka nosu nejspíš byla zvláštním atributem, zaručujícím jejich

nedotknutelnost – byli tabu. Nosili ji pouze příslušníci koopcí doplňovaného úzkého okruhu strážců mimořádných znalostí.

Z dnes už těžko rozpoznatelného důvodu vymizeli, snad ve víru přírodních katastrof, popisovaných v legendách indiánských kmenů, v Popol Vuh a v biblickém Exodu; možná vymřeli během jakési epidemie. Možná byli úmyslně vyhlazeni za mocenských převratů, vyvolávaných vždy a v každé kultuře vrstvou militantních hlupáků.

Jisté je jen jedno: **všechny zasvěcené osoby řídící život jihoamerické civilizace, a nejen zde, z jakéhosi důvodu zahynuly, a nezanechaly po sobě plně vyškolené nástupce.** Čekatel na „úřad“ Hulach uinic byl pravděpodobně definitivně zasvěcován až po, nebo krátce před smrtí

osoby, již měl nahradit. Podobně si dodnes počínají šamani, kteří svěřují učedníkům taje mocných zaříkadel a receptury přípravy nejučinnějších léků až těsně před smrtí. Asi je to tak, v zájmu jejich delšího života, jistější...

Protože k zániku nadspolečenské vrstvy Zasněžených muselo dojít téměř současně v celém tehdejší světě, nelze vyloučit vliv EBE/Nefilim, kteří (v roli příslovečného biblického „d'ábla“) zneužili lidskou touhu po moci a bohatství.

Univerzita v Palenque

Indiánská tradice říká, že Nachan Can (Sídlo Hada), dnešní Palenque, bylo posvátným univerzitním městem, v němž se za

starých časů učili vědám jen nejlepší z nejlepších. Tuto tradici započal sám „Opeřený had“. Okolnosti jeho odchodu už známe. „Chrám nápisů“ tehdy nejspíš nesl název „Dům iniciace“ („Dům zasvěcení“). Napovídá tomu mnohé.

Na rozdíl od vlhkého horka, které tuto oblast Mezoameriky činí téměř neobyvatelnou, muselo být tehdejší klima přímo ideální.

Univerzita vznikla v místě pečlivě vybraném samotnými „bohy“. Zde vybudovali umělou jeskyni, v níž deponovali odkaz, určený vzdáleným generacím. S pomocí domorodců vztyčili nad tajnou komorou stavbu, do níž pak směli vstoupit jen Zasvěcení, nebo adeпти vybraní po úmrtí jednoho z nich ke kooptaci. Ti zde dostali poslední poučení a nakonec byli zasvěceni do velkého Tajemství,

známého jako mýtem obestřená „záhada tří lebek“. Po slavnostních obřadech sestoupili skrytým schodištěm do podzemní místnosti aby poprvé, a možná naposled, v životě zahlédli to nejcennější – pravou Popol Vuh, knihu moudrosti a rad a tajuplný reliéf, obsahující klíč ke všemu vědění.

Od tohoto okamžiku se adept stal plnohodnotným členem Velké rady, byl jedním ze strážců Poznání.

Ale můžete si být naprosto jisti, že anagrafické obrazy, prezentované v příloze a ve druhém dílu této knihy, **nikdy žádný ze Zasvěcených Pravých mužů neviděl, vidět nemohl a ani vidět neměl! Byly určeny až nám!**

Reliéf učitele a dvou žáků, včetně pochybností čišících z výzdoby veřejí vchodu do „chrámové“ nadstavby Domu iniciace, hovoří jasnou řečí. Postava na reliéfu (viz výřez), obsahujícím kromě ústřední scény 260 „glyfů“, drží na klíně tabulku, na níž je část stylizovaného křídla a oko všudypřítomného sokola.

Způsob, jakým jsou přeloženy okraje této pomůcky (dva pruhy z každé strany směrem dovnitř) je skrytým návodem, jak jednotlivé části a doprovodné obrazce (domnělé „glyfy“) sestavit tak, aby se zjevil skrytý smysl celého díla!

Gesto ruky přikazuje postavě vlevo, aby přešla na druhou stranu!

Něco takového ovšem žádného znalce, ani studenty nebo ilustrátory, trávící dlouhé hodiny trestuhodně nepřesným překreslováním obrazce, nikdy nenapadlo. Vždyť je to přece jen jakési primitivní písmo a podivné umění naivních Indiánů. Pan profesor přece říkal, že...

Pod svícnem je největší tma...

Moc stará moudrost.

Obyvatelům středoamerických pralesů a mexické náhorní roviny (altiplana) zbylo po katastrofě, nebo po násilném odstranění skutečných vůdců, jen několik „studentů“ ze skupiny užšího výběru; čekatelů na post Pravého muže. Ne každého potkalo to štěstí, aby mohl nahradit jednoho z kruhu zasvěcených. Ale protože měli vzhledem k

ostatním rozsáhlé vědomosti, bývali zařazováni do správních funkcí. Těmto lidem však scházely rozhodující znalosti a spojovací článek: neznali pravý význam astronomického kalendáře a to nejdůležitější – po generace předávané tajemství způsobu čtení skryté části rafinovaně šifrovaných archivů – jim už neměl kdo sdělit.

Původ mytických potvor, houfně zobrazovaných národy Mezoameriky, je zřejmý. Přišel jsem na to při práci s palenqueskými reliéfy. Pokud se je totiž pokusí dešifrovat někdo, kdo nezná klíč, a tedy logiku správného postupu, šklebí se na něj d'ábelské tlamy a všelijaké zrůdy. Toho si dokonale užil Maurice Cotterell, který spolkl háček mystifikujících, psychologických zábran doslova „i s navijákem“.

Následky nenahraditelné ztráty vládnoucí „kněžské“ elity na sebe nenechaly dlouho čekat: v krizovém období, provázeném epidemiemi, nepřízní počasí a hladomorem, k nimž přibyly dříve neznámé třenice s migrujícími stejně postiženými sousedy, už nebylo možné spoléhat na radu a autoritu Pravých mužů, jejichž pozici zaujali nezasvěcení.

Ale, jak známo, mezi slepými je jednooký králem!

Aby si kněží udrželi význačnou společenskou pozici, maskovali svou neznalost a to se jim, mezi neznalými, poměrně dlouho dařilo. Ztratili však výkonnou moc, ta přešla na jimi z nutnosti podporované válečníky a politiky.

Zbyl jim jen „úřad vzývání božstev“ a povinnost udržovat pravidla teď už „ritualizovaného“, složitého kalendáře.

Použitím *kusých znalostí se pokoušeli dešifrovat některé původní duální obrazce* – a dopídili se k mylným výsledkům! Z interpretace takto získaných obrazových mystifikací a z jejich propojení s útržky dávných legend, nutně vypadlých z historického kontextu, se vyklubalo několik variant stále scestnějšího kultu. Ten se později, a to v nejhorší možné, krvavé formě, projevil u Mayů i Aztéků.

Pád na dno byl téměř dokonalý. Definitivní konec přišel z jiného světa – tito „kněží“, zbylá „elita národa“, byli do posledního povraždění zpočátku za bohy považovanými

Španěly. Zbyli jen „kouzelníci“, šamani a felčáři.

Poslední náhražkou legendárních Hulach uinic byli už jen obyčejní náčelníci, vybíraní podle udatnosti, majetku a síly svalů...

Obdobná situace zavládla a dodnes vládne na celém světě.

Schéma je vždy a všude stejné:

- likvidace nositelů Poznání;
- nástup druhé garnitury; zneužití autority vydobyté předchůdci;
- definitivní úpadek a záměrná likvidace zbytků původní historie;
- přepis dějin podle potřeb vládnoucí elity.

Proto je na místě se ještě jednou zeptat: *Byla příčinou civilizačního úpadku globální katastrofa, nebo celosvětově koordinovaná činnost člověku nepřátelské cizí inteligence?*

Poslední celosvětovou katastrofou byla, podle biblické Genesis, Potopa. Ale o událostech plných chaosu a řádění živlů se dočteme i v Exodu! Detailnímu rozboru tehdejších událostí je věnována větší část obsahu knihy *UFO, bible a konec světa*.

Biblický popis událostí kolem „egyptských ran“, křížově potvrzený textem Ipuverova papyru, považují za lokální záznam **celosvětových katastrofálních událostí**, k nimž s největší pravděpodobností došlo někdy kolem roku 1433 př. n. l., to je pravděpodobně necelých 300 let po

Kukulkanově odchodu. Zkřížila dráhu Země nezvykle velká, přímo obrovská kometa?

Immanuel Velikovsky dokonce tvrdil, že šlo o Venuši, která se podle jeho názoru tehdy oddělila od Jupitera a zaujala nynější oběžnou dráhu.

Tuto možnost ovšem definitivně vyvrátila sumerská kosmogonie.

Prolétla Země „vlečkou“ z pásu asteroidů vytažených velkými těles, zbylých po posledním průletu Nibiru? Zahynuli tehdy všichni První muži? Jak a proč? Byl Mojžíš jedním z těch, jež do jim známé části dávných tajemství zasvětili egyptští kněží?

Každopádně: mocenské nároky politiků a generálů, které primárně získali z rukou „kněží“, jsou nemorální a neoprávněné!

Nadále stavíme na omylu a vědci, i přes rozsáhlé znalosti, necítí potřebu tento stav měnit. Naopak. Nechápou, že **vědění znamená zodpovědnost**, vysoce nadřazenou pomíjivým pojmům „národ a vlast“, a velmi nebezpečné poznatky přímo vnucují politikům svých zemí; viz události kolem jaderné a termojaderné bomby!

Bílými pláští odění „velekněží“ dneška vyměnili etiku a vyšší cíle za sebeklam – slouží podivné obřady v chrámech plných lesklých cingrlátek, ale, při vší shovívavosti – ve srovnání s Pravými muži, kteří vedli kulturní svět dávnověku, jsou pouhými šamany s morálkou sluhů, koupených vůdci naší prapodivné „civilizace“.

Stěhování Mayů

Ve střídání dvou nově koncipovaných základních směrů božského kultu a jejich různých výkladových variant pravděpodobně musíme hledat *pravý důvod záhadného stěhování Mayů v pozdním období*. Když se po určité době celebrování rituálu momentálně aplikovaného kultu nedostavil žádaný výsledek, zřejmě toužebně očekávaný návrat legendárních „bohů“ jejich praotců, byli neúspěšní kněží sesazeni.

Aby jejich nástupci mohli začít s bohoslužbami opačného ritu, **musel celý národ opustit místo „znečištěné“ předchozím kultem a založit nové náboženské centrum, nebo se vrátit a obnovit,**

a samozřejmě odpovídajícím způsobem upravit, kultovní stavby užívané v minulosti.

Posledním vyznávaným náboženstvím, obdobně jako u Aztéků, zřejmě byla varianta kultu Levé strany – strany jaguářího zla, kombinovaná s rity odvozenými z kusých poznatků o poslední katastrofě, provázené fenoménem „nízkého nebe“ a „ztrátou slunce“. Všim se navíc prolínal zdánlivě nesmyslný a složitý astronomický rituál, spojený s neustále a za všech okolností pečlivě udržovaným kalendářem, jehož původní účel byl dávno zapomenut. Také tato činnost byla časem spojena s lidskými oběťmi.

Toto Španěly a církevními zásahy ještě „vylepšené“ tohu va bohu, se stalo výchozím bodem bádání všech –logů a –iků.

Jak už jsem předeslal: lze předpokládat, že základní princip skládání zrcadlových obrazů první úrovně byl kněžstvu, které zřejmě instruovalo řemeslníky zhotovující umělecká díla v období zařazeném do našeho letopočtu, znám! Symboliku duality dobra a zla nalezneme prakticky v každé stéle, na každé jihoamerické malbě i v zachovaných obrázkových kodexech.

Všechny originální obrazce, označené „glyfem“ dvou do „X“ zkřížených stuh nebo symbolem podobným „preclíku“, jsou duální! O tom se může přesvědčit každý; stačí k nim prostě přiložit zrcátko ve svislé ose (centrum bývá často vyznačeno na těle postavy nebo v lemu vyobrazení).

Zhotovitelé kopií, v domněnání, že kopírují „obrázkové písmo“, považovali obrazce za

symboly; díky nepřesnostem reprodukcí se sestavy často zobrazují nepřesně. O obsahu anagrafů vznikajících jejich proložením ovšem nemůže být pochyb.

V již jmenovaném San Augustinu je pod širým nebem umístěna jedinečná sbírka prastarých skulptur, dokazujících uvedenou skutečnost. Obrátíme-li vzhůru nohama (které nemá...) například monument takzvaného „biskupa“, význam sdělení se změní: postavička, původně visící hlavou dolů, vztahuje ruce k usměvavé tváři, která vystřídala předchozí zubatou tlamu.

Proč stojí tak, jak stojí, to opravdu nevím. Asi je to tak působivější a lépe to odpovídá naší alibistické představě o krvežíznivých, primitivních divoších...

Dualita „bohů“

*A stalo se, když přibývalo pozemšťanů
na tváři země,*

a rodily se jim dcery,

*že synové Elohim dcery pozemšťanů
uznali za sobě rovné.*

*A vzali mezi sebe ženy, které si vybrali podle
libosti.*

***Nefilim byli na zemi v těch dobách, a
také poté,***

*když žili synové Elohim s Adamovými
dcerami,*

a ony jim rodily děti.

(Hebr. bible; Genesis 6.1,2 a 4)

Doposud jsem, stejně jako řada jiných, považoval pojem Nefilim za označení *potomků synů Elohim – „bohů/Anunnaki“, zplozených s pozemskými ženami.* Myslím, že všechno je jinak!

Bible totiž nesděluje nic víc a nic míň než to, že mladí Anunnaki žili s pozemskými ženami. Z tohoto spojení, jak se dočteme v posledním nastaveném řádku (Gen. 6. 4), *vzešli „ti mocní, kteří zdávna byli, muži na slovo vzatí“.* To, a šíření „nebeských zvyklostí na Zemi“, se jejich šéfovi nelíbilo ani za mák! (srov. Henoch 12. 4 až 6; 15. 2 až 12) Ale pozor! V tomtéž období byli na Zemi i takzvaní Nefilim („ti, kteří sestoupili z

oblohy“), kteří zde **zůstali ještě i po odchodu Anunnaki!** Jsem přesvědčen o tom, že právě toto je obsahem biblického sdělení. Jde jako vždy o klasický propletenec několika událostí.

„Bohové“, Elohim/Anunnaki – ti, kteří **přišli** na Zemi **od Ana** a „stvořili“ člověka ke svému genetickému obrazu – jsou zřetelně odlišováni od příchozích, kteří se objevili na scéně později – „bohové Nefilim“. To oni „znečišťovali“ nejen pozemské ženy, ale i jiné tvory (srov. Henoch.7.1 až 5). Vznikly genetické zrůdy, jež spláchla Potopa.

Z textu Knihy jubileí i z bible jasně vyplývá, že se „démoni“ po Potopě vrátili, aby pokračovali ve své nekalé činnosti!

Tak jako všude tam, kde narážíme na pozůstatky prastaré civilizace, byla i v Jižní Americe nalezena směsice artefaktů. Mezi nimi je i mnoho sošek a vyobrazení znetvořených humanoidních nebo polohumanoidních bytostí (takzvaných „tanečníků“!). Totéž ostatně platí i o Egyptě a Sumeru. Všechno nasvědčuje tomu, že na jihoamerickém kontinentě (a nejen tam) kdosi opravdu pokračoval v neblahé činnosti, započaté před Potopou.

Existují obrázky a sošky podivných „trpaslíků“, které v žádném případě za předpotopní považovat nelze! Zvěčňují bytosti s úzkou tváří, tenkými rty a vyceněnými špičatými zuby. Lebky některých z nich mají, díky velice úzké bradě a širokému čelu, podivný, trojúhelníkový tvar. Sluhové a pomocníci Nefilim? Nebo jsou to pravé tváře

za symbolikou jaguára skrytých „bohů“?
Možná se to už brzy dozvíme.

Kořeny evropské „vzdělanosti“

Romantická Evropa se shlédla v odkazu starořeckých filosofů. Prchavé, *náhodně zachycené názory a úvahy* se nadlouho staly hlavní oporou „kultury“ – staly se moudrostmi, papouškovanými až do omrzení předstírači vzdělanosti. Řečtí a římské autoři donekonečna opakovaných průpovědek a „vinných moudrostí“ by se nestačili divit, jakých hloubek může dosáhnout lidská hloupost. To by pro ně teprve bylo téma!

Později se těžiště přesunulo na doktorskou latinu, klasická řečtina se vytrácela, až ze

škola nakonec zmizela úplně. Možná, že je to škoda. Chtělo to zřejmě jen změnu přístupu.

Svět zbožněné techniky a „vědeckých vymožeností“ ovládl slepý mathematos. Platí jen to, co lze spočítat, změřit a zvážit. Moderní věda ovšem pomalu, ale jistě zjišťuje, že chod vesmíru, považovaného za obdobu neomylného hodinového stroje, se podobá spíše počasí, jehož vrtochy sice lze do jisté míry odhadnout, ale ne předem vypočítat, natožpak usměrnit, nebo dokonce změnit. Tady je matematika v koncích.

Vrátíme-li se k Pythagorovu tvrzení, že akusmatum a mathematum patří k nedělitelné, společné pravdě, jeví se všechno jinak.

Bestseller v kameni

Dívám se, abych viděl, poslouchám, abych slyšel.

Zatímco se mnozí utápějí v bahně domněnek a dohadů, vidím svět novými, vědoucíma očima. A všechno to, co je k vidění a k slyšení, má najednou jiný význam.

Obrovské obrazce na pláni v Nazce. Překlopný obrazec půdorysu jinak nesmyslné stavby v Zimbabwe. Mytický „bílý kůň“, vyobrazený na pahorku v Anglii, se v zrcadle proměněných očí mění v peruť letícího dravce.

Spirály a „otisky prstů“ z **obrazárny** na ostrůvku *Gavrinis* a na mnoha jiných místech světa, jsou **vektorové sítě třídímních grafik** (str. 168 nahoře). Totéž platí o vybraných dílech domnělého olméckého, mayského, egyptského a sumerského umění.

S ulehčením i údivem zjišťuji, že mne vůbec nezajímá, co si o tom, co myslím a říkám, myslí několik miliard nevidomých lidských bytostí.

Na zvrásněných tvářích kontinentů se rozprostírá neuvěřitelný bestseller napsaný v kameni. Umím v něm číst a vím, že svět byl kdysi jednotný. Všichni o sobě věděli.

Vím, že už jediný z popsaných objevů obrací vniveč všechny ty „neotřesitelné pravdy“, o

něž se opírají pravidla hry chodu tohoto světa. Měl bych pociťovat obrovské zadostiučinění. Ale je mi těžko. Měla by mne přemáhat radost objevitele. Zatím mne přemáhá jen dojetí a smutek nad tím, co jsme zameškali a nad tím, do jakého stavu jsme přivedli dědictví kosmických předků.

Bylo mi umožněno odhalit tisíce let staré a zdánlivě navždy ztracené tajemství pravladců Země. Uvědomuji si, že jsem tím posledním, pravým Hulach uinic, po stovkách lidských generací tím, jemuž konečně byly otevřeny oči, aby prohlédl! Ale neraduji se.

Mám pocit obrovské, tíživé zodpovědnosti a nevím jak dále. Nevidím zadostiučinění v tom, že většina knih a skript o amerikanistice, egypto- a jiných -logiích, spolu s nadutostí vědeckého establishmentu

nenávratně skončí ve stoupě. To všechno, stejně jako ješitnost a touha po pomíjivém sebeprosazení, vůbec není podstatné.

Já totiž kolem sebe vidím svět, který se technikou nabitou primitivností liší od původního čistotou a světlem prodchnutého obrazu dávné minulosti natolik, že se jeho náprava jeví jako zhola nemožná.

Jde z toho hrůza jako ze stél veřejí Domu zasvěcení, na nichž, jako jakási obdoba řeckých Erinyí, jsou vyobrazeny ohyzdné ženy s dětmi, jimž na místě nožiček vyrůstají jedovatí hadi...

Co bude, až se předtím nebo po blízké katastrofě vrátí „bohové“? Budou považovat skrovné zbytky lidstva za své potomky žijící jejich odkazem, nebo jen za jakousi

zpotvořenou odnož pokusů biblických vampírů, přehlédnutých a uprchlých během posledního zásahu?

Smím porušit dávný zákon Pravých mužů a odhalit *společné tajemství, které nás pojí přes dlouhý most věků?*

Je na to **právě teď** ta správná doba?

Pomůže tomuto rozbolavělému světu spícímu v *uměle udržované nevědomosti vědomí absolutní a neoddiskutovatelné jistoty, že člověk není ve Vesmíru sám?* Že není osamoceným, vrcholným stvořením absolutního pána Všehomíra, ale ve skutečnosti jen jakýmsi na zkoušku dosazeným, dočasným a špatným správcem této planety?

„Dal jsem vám vládu nad touto zemí od Olam po Olam,“ řekl Jahwe (Jer.7.7 a 25.5). Rabínské spisy vědí, že Olam, jeden oběh skryté *planety, kdesi za sedmým nebem*, trvá 3600 let...

Z biblického pohledu je Jahwe vládcem Olamu (Genesis 21.33) nebo bohem – králem – El Elohim; všech „bohů“ (Jozue 22.22; Žalm 50.1 a 136.2).

„Bohové“ i my **MÁME STEJNÉHO „BOHA“** – je jím **Vyšší moc**. Stejně jako nás je během vývoje trápily otázky: Jak jsme vznikli? Kdo nás stvořil? Co se změní uvědomíme-li si, že kdysi za bohy považovaní praotcové, ochránci, učitelé i soudci lidstva, opravdu existují? A že nedělali plané sliby, že se jednou určitě vrátí?

Jak spravujeme planetu, kterou nám ve jménu věčného Zákona Vyšší moci svěřili?

Jak se k tomu postaví „silní tohoto světa“?

Začnou jednat tak, aby dospěli k jednotě, která je jedinou schůdnou cestou k tomu, aby očekávané hrůzy kosmické katastrofy přežilo co největší množství lidí, nebo nad tím jen mávnou rukou a začnou konstruovat nové strašlivé zbraně, aby se bláhově pokusili zabít Tvůrce a své potenciální soudce? Jakým právem?

Zneužijí technologii, jejíž plány jsou zakódovány v kryptografických knihovnách k rozpoutání nových a ještě ničivějších válek?

Mám prozradit tajemství křišťálových lebek, složitých optických krystalů (Adamových krystalů!) sloužících ke čtení „*ME*“ –

umožňujících přístup k určité úzce vymezené části některých originálních záznamů? „Rituálních misek“ v sálech irských „slunečních chrámů“? Odhalit tajemství pět a půl tisíce let staré krypty v Palenque nebo hrobu faraona Unase?

Protože všechno je jen zašifrovaná grafika, prostorová geometrie a optika, která na ní spočívá, a naopak. Úhel odrazu se **na Zemi** (teoreticky!) rovná úhlu dopadu. Anomálie, které považujeme za výjimky, ve skutečnosti jsou okrajovými projevy zákonitostí, jejichž skutečná šíře a dosah nám dosud uniká.

Odkazy neobsahují jen varování před hrozící katastrofou! Důrazné varování před vměšováním záporných sil i popisy vyspělé technologie, to vše je určeno těm, kteří pochopí. Je to podávaná pomocná ruka,

která za podmínek dosažení určitého *předpokládaného stupně technického, ale především duchovně-etického vývoje*, měla **lidstvu, ne jen lidem**, umožnit přežití neodvratné katastrofy.

Měla umožnit obranu proti vměšování člověku nepřátelské entity provázené invazí armády šedivých trpaslíků, která ostatně už probíhá.

Tuto stránku věci, ve své knize *Silnější než Däniken* (díl III.), dokonale shrnul *Zdeněk Patrick, kterému se touto cestou omlouvám za původně skeptický postoj k jeho názoru*. Díky obrovské intuici objevil jinou cestou řadu paralelních důkazů, pochopil a napsal o tom téměř celou pravdu. **(Ty ale víš víc! A neměl bys mlčet.)**

Pracují vskrytu a zdá se, že se našel dostatek zaslepených hlupáků, kteří s nimi ochotně spolupracují. Opět, jako už několikrát, se pokoušejí infiltrovat civilizační struktury. Kdo ví, jestli se jim to už dávno nepodařilo?

Tato skutečnost, společně s nepříjemně přesnou předpovědí návratu křížující planety, byla dostatečným důvodem, proč jsem se nakonec rozhodl porušit zákon mlčení Hulach uinic a zveřejnit všechno, co vím. Snad ještě není pozdě a ti, kteří uslyší, konečně projeví snahu slyšené *pochopit*.

Poslední countdown

Světů vládnou zástupci nevědomých „kněží nižšího svěcení“, kteří si říkají vědci. Je tomu tak od dob, kdy zemřel nebo byl zabit poslední Zasněžený. Tak to bývá. Nevědomých, kteří nedostatek znalostí a ničím nezastupitelnou vnitřní moudrost nahrazují neukojitelnou touhou po penězích a moci, je vždy nadbytek. Proto asi museli do jednoho zahynout opravdoví První muži. Vítězí pomíjivý lesk oceli a klacky mávající vojáci, kteří ruku v ruce s „polními kaplany“ vždy utopili a dosud topí svět v krvi.

Jaguár cení zuby ve špičatém úsměvu – a prohrává celé lidstvo.

Také proto se dosud skryté znalosti musí stát veřejným majetkem. Nesmíme dopustit jejich opětovnou ztrátu. Mohla by být skutečně tou poslední – staré záznamy se

rozpadají; i kamenné knihovny stírá skrytý **úmysl** rychleji než neúprosný čas.

*Je třeba **neprodleně** chránit před jakýmkoli dalším poškozením a přesně naskenovat veškeré zbylé reliéfy a malby. Každá odchylka od originálu, i přes důmyslně zabudovanou logickou korekturu, se může stát příčinou chyb.*

*Jde celosvětově (!) hlavně o reliéfy opatřené jistými neomylně rozpoznatelnými poznávacími znaky, obsahující informace zpracované metodou demonstrovanou na klíčové palenqueské „desce 2“. Dá se předpokládat, že byla z **celé sady** nalezené c Americe jedinou, jejíž duplikát nikdy nesměl být zhotoven. **Originály desek 1, 3 a 4 s největší pravděpodobností dosud***

spočívají v útrobách příslušných pyramid.

Stejně zpracované reliéfy jsou i v Egyptě, prozrazuje je jejich nepřehlédnutelná cizota, strnulost a skutečnosti odporující perspektiva. Symbolika je místně pozměněná, ale logika vypracování a obsah v podstatě stejné. Na assyrských reliéfech si doposud nikdo nepovšiml plasticity zpracování povrchu kamene v prostoru mezi stokrát obkreslenými a publikovanými výraznými obrazci, považovanými za „výjevy z života assyrských králů „...

Ale pozor. V tomto manýru bylo, zejména v Egyptě, zhotoveno mnoho bezcenných napodobenin!

Dá se očekávat, že některé originální obrazce se skrývají za kameny obložení galerie Velké pyramidy, které jsou zabudovány obráceně!

Přes jisté úvahy, opírající se o astronomické aspekty, je asi zbytečné pátrat po tajuplných, skrytých archívních jeskyních a dutinách, úkryt je všem na očích, proto je ze všech nejbezpečnější a nejrafinovanější.

Původní mayské a egyptské *glyfy zapracované přímo do reliéfů, jsou neoddělitelnou součástí celku.* I zde platí požadavek naprosto přesné digitalizace předloh. Kamenickými kudrlinkami obalené symboly skrývají písmo matematicky logického charakteru. Obdoba tohoto písma je navíc už dlouho známa a dešifrována!

Úplnost podstatného obsahu zprávy je garantována řadou duplikátů rozmístěných po všech světadílech! Nemusí být stylově shodné s průvodními mayskými zastíracími grafikami první úrovně, publikovanými ve druhém dílu této knihy (viz příklady asyrských a sumerských reliéfů).

Úplné rozluštění kamenné knihovny je práce na několik let. Tato práce vyžaduje skvělý badatelský tým, disponující neomezenými finančními prostředky a nejmodernější technikou; jestliže se někdy v lidských dějinách vyplatilo financovat nějaký výzkum, pak je to teď. Tým **musí pracovat pod záštitou a ochranou (ne pod vedením!) zvláštního nezávislého útvaru při Radě bezpečnosti OSN.**

Vím přesně co a také proč to říkám.

Příslušníci výzkumného týmu se musí řídit pravidly I. P. Pavlova – amerikanistická, mayistická a egyptologická terminologie, kuse zahrnující pouze **některé aspekty** období Středního a Velkého úpadku celosvětové kulturní civilizace, o jejíž existenci nemají historici ani ponětí, absolutně neplatí!

Zde se neuplatní zasloužilí „vědci“ s převodovkami mozků ucpanými pilinami axiomat. Ti ať v klidu dožívají na hromádkách bezcenných cetek a na polštářích, vycpaných prachovým peřím vyžilých představ. Takového úkolu se musí chopit mladí zvědaví lidé, dosud nezatížení zbytečnými axiomatickými daty, předsudky a bludy tvořícími podstatu údajně „odborného vzdělání“.

Záležitost bezpodmínečně vyžaduje nový pohled na celou řadu věcí považovaných za dávno vyřešenou samozřejmost. Ti, kteří po léta tvrdili, že ví něco o původu lidstva a počátcích historie, nám úspěšně vnutili ošidně osudný sebeklam.

Poznatky získané speciálním týmem musí vyhodnotit ty nejlepší počítače, které má lidstvo k dispozici. Myslím, že i těm se přitom „orosí čelo“.

*Veškeré získané informace musí být neprodleně zveřejňovány – výstup z pracoviště badatelského týmu musí být bezplatně k dispozici „on line“ ve všeobecně dostupné světové datové síti. Nic nesmí být cenzurováno; získané poznatky se **nikdy a pod žádnou záminkou nesmí stát vlastnictvím jedinců, skupin ani států!***

*Hloupoučké výmluvy na „státní tajemství“
anebo „bezpečnost a obranu státu „ neplatí!
Státy a národy jsou utopie servírované
nevědomým za účelem jejich ovládnutí. Je
načase zrušit umělé ploty! **Jde o duchovní
majetek patřící celému lidstvu!***

*Jen tak se tyto poznatky nestanou majetkem
ekonomických pirátů, politických nebo vo-
jenských kruhů a nemohou být zneužity ve
prospěch nebo neprospěch kteréhokoli
národa. Jakýmkoli pokusům v tomto směru
musí být už v zárodku jednou provždy
zamezeno.*

*Z technické realizace „objevů“, učiněných na
základě studií Odkazu, a to zejména z pozn-
atků v oblastech energetiky a lékařství, nes-
mí mít prospěch jedinec ani jakákoli
skupina.*

Na druhou stranu umožní zveřejnění informací každému myslícímu člověku na Zemi spolupracovat: jak známo – víc hlav, víc rozumu. Historie objevů, učiněných z převážné části takzvanými „outsidery“, o tom ví své! Do této kategorie nelze a priori zahrnout žádnou inteligentní myslící bytost! Využijme Internet! Je to naprosto ideální prostředek, umožňující celosvětovou komunikaci.

Máme velmi málo času!

Nezapomínejme na to!

Objevy pana Maurice Cotterella

V historii pokusů o rozluštění palenqueské „náhrobní desky“ asi nikdo nebyl

blíže řešení než cornwallský spisovatel a soukromý badatel Maurice Cotterell, o němž jsem se v textu této kapitoly v různých souvislostech už několikrát zmínil. Kdyby se přidržel své ohromné intuice a logiky, nepochybně by dosáhl kýženého výsledku.

Takže: jak se to vlastně má s jeho bádáním?

Teorie o vlivu slunečních skvrn na lidskou reprodukci (astrogenetika) a nesporně dosud nejzajímavější a nejlépe zdůvodněná interpretace mayského „dlouhého počtu“ (Long Count; zčásti zveřejněno v knize Mayská pro-roctví; česky Pragma, 1998), jsou fenomenálními, stěžejními díly. (Škoda, že spoluautor, publicista Adrian G. Gilbert, řečenou knihu přeplácal snůškou s tématem nesouvisejících, nesouvislých a opravdu jen těžko stravitelných kvaziesoterických dohadů.)

Naproti tomu interpretace ve dvou Cotterellových dílech *Podivuhodná náhrobní deska z Palenque I. a II.* (částečně publikovaná ve stejnojmenné kapitole Mayských proroctví), jsou, bohužel, jen jednou z nedokonalejších ukázek postupu, během něž se přání stává otcem myšlenky a samotná myšlenka matkou obrovského omylu...

Použitý způsob řešení problému připomíná počínání luštitele, který předem vyplnil políčka křížovky slovy odpovídající délky a **teprve pak začal číst přiloženou legendu.** Domnělou (už předem známou!) „tajenku“ nakonec vyřešil pomocí pořadových čísel, přidělených písmenům v políčkách určených podle vlastního výběru!...

Vím, kolik času a námahy věnoval Cotterell této práci, a bolí mne to. Cítím s ním a

nemám nejmenší zájem vyvolat nesmyslný pavědecký spor, který by do rukou vševědů z řad vědeckého establishmentu přihrál „argumenty“ umožňující, byť i nakrátko, diskreditaci a zpochybňování dat kamenné knihovny! K tomuto střetu dojde tak či tak, v tomto ohledu si nedělám nejmenší iluze. Půjde o křesla a katedry...

V rámci dříve popsané reality je však nezbytné, a to bez jakýchkoli zdlouhavých pokusů o diplomacii, vyslovit tvrdá fakta.

Doufám, že můj pokus o získání času bude panem Maurice M. Cotterellem, jehož ostatních prací si nesmírně vážím, přijat jako takový, a nebude ho považovat za útok namířený proti své osobě. Od nadprůměrně inteligentního člověka jeho ražení ostatně nelze očekávat nic jiného. O zatuchlých

„pravidlech“ vědeckého establishmentu ví své.

1/ Interpretace se opírá o „vědecky zdokumentovanou“ mayskou *mytologii*. Tedy o obraz událostí vykreslený nevědomými podle údajů už v dávné minulosti k nepoznání zkreslených jinými nevědomými.

Největšího omylu se dopustil **nekritickým přijetím terminologie** pocházející z peršpanělských kronikářů, různých dobrodruhů a –logů. Užité termíny jsou, stejně jako zvrhlá náboženství, výplodem fantazie Indiánů, kteří o skutečné vlastní prehistorii už po dlouhou řadu generací neměli ani ponětí; to vše přizdobeno „španělizovanými“ domorodci, představami samotných Španělů a v neposlední řadě „obohaceno“ o pojmy

přibájené nechápajícími –logy a všeho schopnými –iky.

2/ Způsob, kterým fabrikoval výsledné obrazce, je neregulární. Podobně jsem schopen sestavit celé české dějiny podle Palackého na základě kterékoli Ladovy vánoční pohlednice!

3/ Při rekonstrukcích použil obrácený postup; nejdříve „interpretoval“ obrázky a teprve pak, pod jejich zavádějícím dojmem, se začal zabývat „návodem k použití“, který naprosto nepochopil!

To je vše. Jeho práce se mi náhodou dostaly do ruky naštěstí až poté, kdy jsem měl na papíře logické řešení a tuto knihu v podstatě napsanou. Protože o Mayích v poslední době

čtu všechno, co mi přijde pod ruku, upoutal mne slibný název knihy: Mayská proroctví. Neodolal jsem. Přiznávám, že kdyby se ke mně toto dílo dostalo o půl roku dříve, pravděpodobně bych se palenqueskými reliéfy vůbec nezabýval.

Po počátečním údivu – myslel jsem totiž, že někdo dospěl ke stejnému řešení – a po důkladném prostudování jím použitého systému, se k Cotterellovým postupům a závěrům vracím vždy, když cítím potřebu přibrzdit vlastní fantazii...

Klíč k rozluštění obsahu desky je ve skutečnosti velmi prostý. Jeho užití **neumožňuje** falešné závěry. Jakýkoli pokus obejít danou logiku má za následek omyl. Projeví se řadou „odstrašujících obrazců“, které mohou člověka i vyděsit!

Záměr tvůrců kamenné knihovny? Dost možná.

Během experimentů, záměrně prováděných mimo rámec pravidel, se z obrazovky počítače šklebily opravdu nepěkné příšerky. Dřívější „poloznalí“ se určitě pokoušeli tajemství rozlousknout.

To vysvětluje shodu mezi některými mayskými vyobrazeními a obrázky, na něž narazil Cotterell. Výsledky se od obsahu získaného logickým užitím originálního klíče liší tím, že uvedené příšerky **nikdy nejsou třídimenzionální!**

Cestou úpadku

Natřikrát postavená a několikrát opuštěná pralesní města. Titíž lidé, jiný kult. Pyramidy (např.: E-VII-sub v Uaxactunu) z období hrůzovlády „Jaguárů“ (EBE a LGM) byly obezděny novými plášti. Jejich vnitřní prostory byly zasypány (věda tvrdí, že ze statických důvodů, protože primitivní Mayové údajně neuměli stavět jinak...) a vrcholky korunovány budovami období „renesance“, následující po zásahu zvenčí. Později se objevuje kultovní výzdoba a nástavby úpadkové třetí fáze – doby náboženského temna a spletitých kultů.

Uzavřené a dosud neobjevené prostory možná obsahují obdobné artefakty jako pyramida, v jejíchž útrobách byl nalezen zasypáný „jaguáří trůn“. Hlínou a šterkem byly dodatečně vyplněny také stavby v Teotihuacanu i jinde.

Snaha o jejich záchranu před katastrofálními, tektonickými vlivy?

Badatelé a pátrači všeho druhu cestují světem a hledají zbytky dávných kultur a stopy pozemského pobytu mimozemšťanů. Vidí však jen to, co vidět chtějí. Mnohé reliéfy, obsahující nejcennější informace přímo nedozírného významu, byly nevědomými „vědci“ už před více než staletím jednou provždy zařazeny mezi „pozoruhodná umělecká díla primitivních kultur“.

Není co dodat. Snad jen tolik:

Jednou z nejprimitivnějších kultur, po nichž archeologové dlouho, usilovně a bezvýsledně pátrají v dávné minulosti, jsme my. Jsme hledaný

chybějící článek mezi „homo sapiens“ a „homo sapiens sapiens“! A tuto hořkou pravdu si konečně musíme uvědomit!

Naše chabé síly a mnohdy jen domnělé, ale o *to nedotknutelnější znalosti* nestačí ani k tomu, abychom z nesmyslného myšlenkového područí dokázali vymanit přirozenou polovinu naší dvojbytnosti – ženu, ani k tomu, abychom uvolnili vlastního ducha z řetězů ubožáckého nacionalismu – jediné účinné ideologie, která politikům a jejich metály ověšeným nohsledům umožňuje, aby si dělali jako ovčák a jeho psi s miliardovým stádem bubny médií ohlušených lidských ovcí vše, co se jim zlíbí.

Jak se chceme – ve prospěch *planetárního občanství; společného pozemšťanství* – odpoutat od hluboko zažraných, limitujících

představ „našich zemí, vlastí a ras“, a jak od samotné Země? Dokáže lidstvo vytvořit jednu velkou planetární rodinu až pod tlakem blízkého, zjevného nebezpečí?

Všichni bez rozdílu plujeme na jedné lodi, jejíž podpalubí je zamořené krysami. Pozor na ně! Páni Tezcatlipoca Yoatlu – „kouřícího zrcadla“ alias Huitzilopochtliho – „kolibříka zlé levé strany“ alias UFO s námi žijí a působí **jen díky naší nevědomosti a z ní vyvěrajících chyb**. To, co v úžasu stále častěji vidáváme na obloze, je jen špičkou obrovského ledovce.

Je načase začít se bránit. Ale pozor! Nedejte se mýlit. Bude to psychologická bitva především s jejich lidskými vazaly a příznivci!

Nemá žádný smysl obracet se otevřenými dopisy na jakékoli politiky. Ti žijí v jiném světě. Pro ten nový svět, lepší a spravedlnější, musíme všechno objevit znovu. I jednoduchou pravdu, že naší jedinou společnou VLASTI je planeta Země!

A že nic nám, lidstvu, není dáno navěky.

Před námi leží rozevřené album minulosti a hororová kronika naší civilizace. Vedle nich čistá, nepopsaná kniha budoucnosti. S politizujícími polobohy a s „klasiky vědy“ Hrdličkova a Darwinova typu, kteří v rámci „tradice nesmyslu“ ruku v ruce blokují nástup jinak smýšlejících mozků vražednými frázemi namísto argumentů, se budeme muset urychleně rozloučit. Se vší úctou – s nimi už se počítat nedá a nesmí.

Dějiny nového světa musí začít psát nově smýšlející generace.

Nové školy, nové knihy, nové uvědomování si světa. Otevírá se krátká etapa, která rozhodne o našem bytí, nebo nebytí. Neztrácejme čas!

Za deset let jsme se dokázali vyhoupnout až na Měsíc...

Do roku 2012 zbývá ještě celých 14 let!

Tajné přípravy mocných?

Vydavatel britského časopisu UFO Reality Jon King zveřejnil řadu nesmírně zajímavých údajů o projektech financovaných z

takzvaných „černých fondů“ vojenských rozpočtů. Podle těchto informací se zdá, že se velmoci, zohledníme-li ještě před nemnoha lety neuvěřitelné uvolnění vzájemných vztahů, přese všechno připravují na jakési události, které by **mohly mít obdobný, ne-li horší dopad než globální jaderná válka**. V knize Tunel do kosmu jsem citoval výrok Zecharii Sitchina, který se vztahuje k potvrzení existence Nibiru a tím i mimozemského inteligentního života. Ten citát končí slovy:

„Význam této skutečnosti pro lidskou společnost a státní uspořádání, včetně zbrojního průmyslu, by byl enormní. Politikové, kteří prosadili spolupráci při výzkumu kosmu, jednali správně.“

Dnes už nejsem o správnosti tohoto názoru tak docela přesvědčen...

Na území USA, stejně jako v Austrálii i jinde, jsou údajně budovány nebo dobudovávány obrovské, sítě podzemních tunelů propojené podzemní základny. U Denveru (Colorado; USA) vyrostlo obrovské letiště, k němuž vede šestiproudová dálnice bez jakýchkoli servisních zařízení. Na tom by na první pohled nebylo nic divného, až na to, že toto letiště je v současné době naprosto nepotřebné a nikdo ho nezamýšlí používat ani v blízké budoucnosti. Nanejvýš zajímavé ovšem je, že stavbu zbytečného monstra uprostřed pouště zadala a financovala jakási tajuplná **„Společnost obnoveného Světa“**...

Obnoveného? Jak, kým, nebo po čem?

King, který neúnavně pročesává britské vládní archivy, naprosto otevřeně hovoří o možnosti invaze možná nepřátelské entity z kosmu. Mají proti ní být, bez ohledu na ostatní obyvatelstvo, nasazeny veškeré dostupné, a tedy i termonukleární prostředky? Vystoupí pak vyvolení z bezpečí podzemních měst a zmocní se vlády nad téměř vylidněným světem? Kingovy úvahy směřují tímto směrem.

Na rozdíl od vydavatele *UFO Reality* si myslím, že existuje určitá skupina lidí, *která měla přístup k originálním zněním utajovaných částí řady poselství* (například fatimského) **a pochopila jejich obsah**. V materialistických šablonách logicky uvažující vůdci této kryptospolečnosti dospěli k závěru, že veškeré snahy o záchranu **celého**

lidstva před hrozící kataklyzmatickou katastrofou jsou marné.

V podstatě stejný **oficiální** postoj zaujímá naše největší křesťanská církev. A to i přesto, že obsah sdělení různých „mariánských zjevení“, ke kterým se dostaneme v příští kapitole, hovoří o jediné možné záchraně, záchraně spočívající ve spáse lidského ducha, neboť „trest boží“ je tak či tak neodvratný.

V. Mariánská zjevení

„Pro složitý obsah a v zájmu toho, aby jistá velmoc nebyla podnícena k jistým činům, dali všichni dosavadní držitelé Petrova stolce přednost diplomatické formulaci třetí části fatimského poselství.

*Každému křesťanovi by ale mělo postačit, že tam je možno číst, že **oceány zalijí celé světadíly a že miliony lidí budou v několika minutách odvolány z tohoto života.** Pak by už skutečně neměli toužit po zveřejnění tohoto tajemství.*

*Mnozí ho chtějí znát jen z touhy po senzaci. Přitom však zapomínají, že **znalost znamená také odpovědnost.** Je*

nebezpečné, když současně nemají zájem nic dělat, neboť říkají, že zlu se stejně nedá zabránit.

Církev se musí připravit na velké zkoušky. Ty po nás mohou žádat dokonce i nasazení vlastního života pro Krista a naprostou oddanost Kristu. Mohou být zmírněny modlitbou, ale nemohou již být odvráceny, neboť jen tak může dojít k opravdové obnově církve.“

Jan Pavel II.; Fulda, NSR, 1980

Musím předeslat, že stejně tak, jako se v žádném případě nepovažuji za ateistu, jsem dalek přijetí kterékoli formy paulistického „křesťanství“. Odmítám, i přes jejich zdánlivou racionalitu, výroky druhu:

„Nejen křesťan, ale i ateista jsou lidé víry, i když jejich vstupní hypotézy jsou opačné. Ateista je jedinec slepě věřící axiomy podloženým teoriím a tvrzením racionalistické vědy; správný křesťan slepě věří církevnímu dogmatu.“

Lidé věřící ve Vyšší moc totiž nepřipouštějí její zastupitelnost kýmkoli a čímkoli. Tedy ani dobro, zastoupené domnělým Bohem, ani zlo v osobě domnělého ďábla. Blíže k pravdě byli staří Germáni, tvrdící, že **bohové jsou pouze lidské bytosti vyššího řádu** (Ásové vedení *Vodanem*), **které v sobě mají celou *hamindža*** (božskou sílu), **zatímco pozemšťané jen její část.**

Božstva?

I podle přesvědčení árijských nebo poárijských „pohanských“ národů severní Evropy, příchozích odněkud ze severozápadu Indie, se „bohové“ od lidí lišili jen **podstatně vyšší kulturou a vědomostmi**. Z mytologie národů všech kontinentů, například z Eddy a mnoha jiných eposů, víme, že tyto za **lidské** označované bytosti zdaleka nebyly nesmrtelné. Přesto disponovaly schopnostmi, z nichž mnohé se pohledu současníka už nezdaří tak „božské“ a nepochopitelné.

Mimochodem – Germáni. Tento patrně indoevropský kmen dostal jméno podle vrhací zbraně: geru, v podstatě oštěpu. Tak,

jako se původní pojmenování Země– **KI**– „odštěpek“ – sémanticky postupně změnilo přes **GI** na **GE**, mohlo se i sumerské **GIR** časem přeměnit na **GER**.

Gir je pojmenování pro **létající šípovitý předmět...**

Sumerové své bohy nazývali **DIN.GIR** – „**spravedlivými z (jako šíp rychlých) létajících strojů**“...

Ale vraťme se k tématu.

Poselství

Minimálně 160 let se nám kdosi urputně snaží sdělit něco důležitého. Jeho poselství

narážejí na hráz tvrdošíjného nezájmu takzvané „racionálně smýšlející části lidské populace“ v neposlední řadě proto, že jsou provázena domněle nadpřirozenými jevy. Tato okolnost, společně se skutečností, že příjemci „zpráv z jiného světa“ jsou převážně děti anebo nábožensky zanícené osoby s nízkým stupněm vzdělání, se zdá být dostatečnou příčinou opravňující „soudné lidi se zdravým rozumem“ k přezíravým úsměškům.

Tradiční přístup „moudré vědy“, který až na malé výjimky lze úspěšně definovat jako nezájem, pak nevyhnutelně vede k prohlubování temna, panujícího především kolem „mariánského kultu“.

Je to patová situace; zcela jistě ne stav, který by tajemný „kdosi“ mohl považovat za ideální.

Tradice mariánského kultu je poměrně stará; podle kronikářů hnutí zpočátku docházelo ke „zjevením“ především na území Francie, i když jsou známy případy mnohem starší (Mexiko, Maria Guadalupská), a zřejmě i celá řada jiných zůstala jako taková nerozpoznána.

Neúplná oficiální tabulka vypadá zhruba takto:

1830 Paříž; 1845 La Saleta; 1858 Lourdes (Lurdy); 1871 Pontmain; 1876 Pellevoisin; 1898 Tilly-sur-Seulles, všechny ve Francii. V devatenáctém století se vlna zjevení rozšířila po evropském kontinentě:

1917 Fatima, Portugalsko; 1932 Beaumingu
1933 Banneux v Belgii. Mezi 1945 až 1959 v
holandském Amsterdamu; 1947 Tre Font-
ane, Itálie; 1938 až 1965 Kérizinen, francouz-
ská Bretaň; dále 1949 – 1952 Heroldsbach,
Německo; 1958 (a údajně dodnes) v
Turzovce (Slovensko); 1961-1965 Sebastian
de Garabandal, Španělsko; 1964 – 1969 ital-
ské SanDamiano; 1960 Escorial a Palma la
Trova, Španělsko; dále pak Londýn, polská
Olawa, Kanada, africké Kibeho, případy v
Asii, Austrálii (Nowra), Medžugorje
(dodnes).

Zkrátka – během posledních 160 let
došlo ke „zjevením“ na přibližně pěti stech
místech, roztroušených po celé planetě.

Obdobně jako v případech pozorování nebo
kontaktů s UFO se i zde nezdědka setkáme s

případy podvodů, páchaných z touhy po publicitě, nebo s projevy duševních chorob. „Racionalisté“ v tom vidí příležitost uplatnit obdobný vzorec jako u fenoménu UFO – uvedených případů šikovně využívají k diskreditaci a zesměšnění celé záležitosti.

Zbylé případy ovšem nadále patří do kategorie „nevysvětlitelných“, některé z nich, jako například série „zjevení“ v Medžugorje, jsou dokonce vědecky zdokumentovány. Přitom proběhla řada měření velmi moderními přístroji, jež vykazovaly velmi zmatená, nevysvětlitelná data. Řady záhadných událostí se nezdálo, že zúčastnily tisíce osob. Pomineme-li množství v tomto ohledu snadno zmanipulovatelných slepě věncích, bylo na místě i mnoho velmi racionálně smýšlejících lidí, kteří pro tyto události nenášli žádné rozumné vysvětlení.

Zdá se, že poslední dobou je snaha o zprostředkování informací nechápavému lidstvu ještě naléhavější; některá „zjevení“ už dokonce zcela nepokrytě hovoří o **bezprostředně hrozící, neodvratné katastrofě**. Podle slov některých z nich ji předznamená jakýsi déletrvající, úděsný optický úkaz, celosvětově viditelný na obloze krátce předtím.

Jelikož za jev, který svou hrůzností údajně vyvolá šílenství, nebo dokonce způsobí i smrt mnoha nevěřících (čti nepřipravených!), nelze považovat například běžnou kometu, půjde s největší pravděpodobností o cosi dosud neznámého, anebo o opakování dávné události, která mezitím téměř úplně vymizela z kolektivní paměti lidstva.

Retrospektivně viděno – v předchozích dvou knihách jsme se pomalu přibližovali přesně k tomuto tématu. Věřte, že v tom opravdu **nebyl žádný záměr!** K podobným závěrům lze dospět postupným vývojem myšlení během studia nekonečné řady textů a faktů, a konečně i pozorným sledováním geofyzikálních událostí posledních let. Jsou obrovskou mozaikou, skládačkou, jejíž části jsou roztroušeny v čase a po celém světě.

Do hávu náboženského blouznění zahalené výpovědi vysmívaných příjemců poselství různých „zjevení“, kontaktérů, hovoří jednoznačně, *známe-li skutečné pozadí a příčinnou souvislost mezi vývojem našeho světa a neúprosným během kosmických hodin. Žádná moc světa je nedokáže zastavit.*

Ten „kdosi“, disponující kompaktními, tisíciletými znalostmi a zkušenostmi, se vytrvale snaží zabránit zmatkům a neodvratným konfliktům, které zákonitě musí vypuknout v období stupňujících se změn.

Dotyčná entita přitom z dobře odůvodnitelných pohnutek už dávno vsadila na jednu z největších a nejlépe organizovaných světových církví, k jejímuž vzniku dala základní podnět!

Proto ta terminologie:

„Ano, časy jsou vážné, národy a vlády se spojily proti Bohu a Kristu; svět odsoudil k vyhoštění toho, kdo je životem a mírem. Hle, vidím, jak se tento svět zachvívá a bortí jako hora Kalvárie v záchvatech agónie,

neklamném znamení přibližující se jisté smrti.

Ale právě pro záchranu národů, které ztratily svou podstatu, a rozvráceného lidstva žádám, aby svět byl opět zasvěcen, tentokrát však našim oběma spojeným Srdcím.

Och ano! Necht' vaše rodiny, národy, celý svět je zasvěcen, a to prostřednictvím jediného zasvěcení – Svatému a Milosrdnému Srdci Ježíšovu a mému Bolestnému a Neposkurněnému Srdci; našim dvěma Srdcím, spojeným ve Svatém Duchu.

Toto zasvěcení nápravné lásky přemění rány našich Srdcí v prameny života a umožní nám, abychom se na tuto rozrušenou zem vrátili jako dobyvatelé, ovládli bouři a suverénním gestem rozehnali početné

odpadlíky, kteří se s ďábelským vztekem všemožně snaží zničit vaši víru a odklidit všechno, co pochází od Boha.“

**Zdroj: Mariánské zjevení 1. října
1955, Kérizinen, Bretan**

Pro někoho zdánlivě nesmyslný náboženský text obsahuje závažné údaje, jež stojí za hlubší zamyšlení. Použijme jiné, mnohým srozumitelnější podání tohoto textu:

„Ano, časy jsou vážné, národy a vlády se odvrátily od Zákona a Poselství, které vám bylo předáno; svět zavrhl principy, zaručující zachování života a míru. Víme, že se tento svět (systém; pořádek) zachvěje a zbortí v záchvatech agónie, [při prvních] neklamných znameních blížící se katastrofy.

Ale právě pro záchranu národů, které ztratily kontakt s podstatou, a ve jménu rozvráceného lidstva žádám, aby se svět opět sjednotil, tentokrát však ve smyslu zaručujícím udržení obojího. Vaše rodiny, národy, celý svět se musí sjednotit ve smyslu zásad daných duchem rozumu.

Toto nápravu přinášející spojení změny pramen neštěstí v pramen [ve zdroj] života a umožní nám, abychom se na tuto rozrušenou Zemi vrátili jako dobyvatelé (všemi vítáni?), ovládli bouři a suverénním gestem rozehnali ty, kteří se s ďábelským vztekem [jim vlastním způsobem] všemožně snaží o to, aby vám zůstal skryt smysl a podstata víry ve Vyšší moc a věčně platný spravedlivý Zákon.“

Chápeme-li jako základ **Zákona** pět ústředních bodů takzvaného Desatera a samotný Zákon budeme považovat za „vstupenku“ do společenství „bohů“, kteří, jak se zdá (bližší v UFO, bible a konec světa), kdysi museli z etických důvodů ponechat Člověka jeho osudu, je mnohé jasnější. Pozemšťan je inteligentní bytost „stvořená“ řadou genetických úprav vhodného pozemského tvora, jemuž byl, **v rozporu s přirozenými zákony Vyšší moci, znemožněn přirozený vývoj.**

Ani ten kdosi, a dnes zjevně v časové tísní, se **nesnaží obejít dávné tabu** zakazující jakékoli další zásahy do našeho duchovního a rozumového **vývoje!** Zdá se, že jde o tutéž entitu, která předáním poselství, jež mělo urychlit vývoj lidské kultury, pověřila Ježíše.

Poslední oficiální návštěvu, popisovanou v Písniích sabatu, si vynutily nepředvídané okolnosti. Bylo zjištěno, že na Zemi vyhrazené Člověku se protiprávně usadili příslušníci rasy EBE, kteří odtud museli být vyhnáni. Poté byla lidstvu poskytnuta podpora eliminující následky nepřátelské invaze. **Nic míň, ale také nic víc!**

Po oficiální Návštěvě nezůstaly takřka žádné stopy, kromě sdělení „Ezechiela“, jahadských Písnií sabatu, prchavých stop v bájích různých národů a samozřejmě Kamenné knihovny, která však mohla být rozluštěna jen prostřednictvím moderní výpočetní techniky, to, díky církvím zaviněnému zdržení, znamená až dnes, na „Konci časů“.

Dnes přijímaná poselství jsou ve stejném duchu:

Pokud se lidstvo ztotožní s prosazovanými ideami, pak se naplní i kýžených pět bodů Zákona a vznikne nárok na pomoc Společenství, které **je povinováno chránit ohrožený, inteligentní, rozumem obdařený život!** Samotná inteligence nestačí. To, co zde schází je **Jednota** a Rozum („svatý duch“!) umožňující pochopit prostřednictvím Pravdy nezbytné souvislosti.

Tyto skutečnosti ovšem **nesmí být sděleny přímo** – znamenalo by to jasné porušení přísného tabu – **takto získaná znalost všech souvislostí by totiž nevyhnutelně vedla k tomu, že „obrácení“ lidstva k Zákonu by bylo jen kaširovanou fraškou z nutnosti.** (Nejsme moudří, ale velmi přizpůsobiví. Je-li přizpůsobivost

projevem inteligence, jsou všechna zvířata, a především opice inteligentní...)

Obsah všech poselství má z tohoto zorného úhlu v podstatě jasnou vnitřní logiku. Nepožaduje po nás nic jiného než sebereflexi a kritické vyhodnocení toho, jak dalece jsme se odcizili nejen Zákonu, ale i Ježíšem hlásaným, čistým ideálům směřujícím k jeho naplnění.

Čtenářka, jejíhož úsudku si nesmírně vážím, mi napsala:

„Vaše snahy o vylepšení křesťanského náboženství nepovažuji za příliš šťastné. Křesťanské a katolické náboženství už na této planetě natropilo mnoho zla a ve svém hloupém „boji s pohanstvím“ zničilo tolik nenahraditelných kulturních hodnot, že už

považují za naivní uvěřit v jeho pozitivní reformu i další ideologickou moc. Lidstvo se mnohem lépe dokáže zmobilizovat ke své záchraně, když se přestane omamovat touto absurdní ideologií. Věřím, že lidstvo je dnes už schopné se na této planetě zachránit i bez pomoci Anunnaki (mimozemšťanů), pokud vystřízliví ze svého spoléhání se na „bohy“, i když partnerská spolupráce s nimi může být v budoucnosti pozitivní. Na to ovšem je třeba obyvatelstvo planety připravit...“

Tolik slova filosofky a uznávané sinoložky světové pověsti, která se nejen nebojí myslet, ale dokáže upřímně sdělit, co si myslí.

Ne, Mariánko. Jak sama vidíte, **nejde o transformaci církve.**

Jde o mnohem víc.

Osud v kuličkách růžence?

Svět je plný „mesiášů“ a šarlatánů „léčících Ježíšem“. Podstatou jejich dílčích, krátkodobých úspěchů je intenzivní působení na lidskou psychiku, jímž na chvíli otevírají okno silám sebeléčby, vlastním každému člověku. Není to tedy žádný „Ježíšův zázrak“. Jméno Posla je zde pouze zneužíváno – s výsledkem **nemá vůbec nic společného**. Proč tito lidé užívají právě toto jméno, je ovšem jasné – jdou cestou nejmenšího odporu, **cestou k podvědomí, kterou křesťanské církve všemi myslitelnými prostředky pečlivě udržují už téměř dva tisíce let**. Zde se s největší pravděpodobností skrývá klíč k pochopení

způsobu předávání poselství a výběru kontaktních osob!

Není bez zajímavosti, že papež, po slovech citovaných v úvodu kapitoly, vzal do ruky růženec a dodal:

„Toto je lék proti tomuto zlu. Modlete se. Modlete se a více se neptejte. Všechno ostatní svěřte *Matce Boží*.“

Opět zdánlivý nesmysl. Jak mohou kuličky růžence spasit tento svět? Ale tady nejde o kuličky! **Jde o sjednocené myšlení!** O ono „od přemýšlení osvobozené myšlení“ společnou ideou a symbolikou sjednoceného množství lidí; **o myšlenky soustředěné do jediného, prostou pomůckou symbolizovaného bodu!** To je to, co po nás

požadují „zjevení“! (*Ježíš, stejně jako ďábel, touží po duších...!*)

„Boží království je blíž než kdy jindy. Řekla jsem: Lidé, uvědomujete si dobře, co ta slova znamenají? Lidé, uvědomujete si dobře, že jste odpovědni? Vůdcové světa neklamte svoje děti.

*Neklamte ani ty z mých nejmenších! Jste odpovědni **Nejvyšší bytosti.***

*Poslouchejte Nejvyšší bytost. **Mluvím-li takto, je to pro ty, kteří nejsou Z opravdové církve.***

[Poselství jsou tedy určena **všem**, nejen věřícím!] ([...] = pozn. autora)

*Před chvílí jsem řekla: uskuteční se **znepokojující vynálezy**, Bůh to dovolí.*

Vy, národy, můžete učinit, aby to nebylo ke zlému.

*Národy, prosím vás o to, Paní vás o to prosí, poslouchejte dobře. Matka Boží vás **dosud nikdy takto neprosila.***

*Národy, **abyste nedospěly až koněm znepokojujícím věcem,** Paní vás prosí nyní, dnes: vzývejte Otce [pochopte princip Vyšší moci], Syna [vraťte se **k obsahu** poselství a **ne k osobě** nositele sjednocujících myšlenek původního křesťanství] i Svatého Ducha [**Rozum!**], aby ochraňoval svůj lid, aby znovu vytvořil **jednotu** svého lidu [sjednoťte se v tomto smyslu].*

*Právě **jednoty** musí dosáhnout jeho lid. **Jednota** a nad jednotou Paní všech národů*

sám Bůh [Jednota, kterou požadují, je ve smyslu zákonů Vyšší moci]. **Jediné společenství národů.**

Trvám na těchto slovech: jediné společenství. Myslete na budoucnost. Přitom **neříkám:** Myslete na svou **hmotnou** budoucnost.

Rozumějte, proč v ten velký den chci přijít. Ten velký den vyvolil pro Paní všech národů sám Bůh.

Neboť právě ona obdržela moc, **aby shromáždila své národy do jednoho velikého, jediného společenství.** Všechny národy shromážděné do jediného společenství, právě k tomu by tento čas a tento svět měly směřovat, jak jsem už mnohokrát oznámila. **Tento čas jsem**

oznamovala neustále, i když zastřeně; nuže, národy, tento čas přišel.

Především se snažte uskutečňovat jednotu mezi národy, právě to vám dnes Paní přišla říci. Nezapomeneme na vás. V této chvíli ještě docela nepochopíte význam těchto slov. Řekla jsem, že v mých slovech jsou zapečetěna znamení.“

**(Zdroj: zjevení z 31. května 1951,
Amsterdam)**

„Nepoužívejte nástrojů moudrosti a uvažování, ale vyslyšte bláznivost poselství. Neboť právě skrze toto poselství se Bohu zalíbilo spasit tento svět.“

**(Zdroj: zjevení z 19. září 1975,
Dozulé; Francie)**

Někoho zřejmě je třeba přesvědčit o tom, že značná část obyvatel této planety, **i když nezná pravé důvody (!)**, nakonec bude schopna prosadit společný ideál; jít společně cestou vytyčenou hluboce humanními myšlenkami.

Nepřipomíná to tak trochu situaci před zánikem Sodomy?

„Nezničím toto město, najdu-li v něm deset spravedlivých.“

Tentokrát jde o něco úplně jiného.

*„Pomohu tomuto světu, najdu-li v něm **dostatek jednoty.**“*

Kosmické síly, chystající se „ztrestat“ tento svět, ho takto „trestají“ odedávna, a to bez ohledu na to, jestli na něm žili lidé nebo ne. Zpočátku zde byly jen řasy a bakterie, později dinosauři, o jejichž hříšném životě v církevním smyslu jistě můžeme oprávněně pochybovat.

Přesto už tehdy docházelo k zániku celých živočišných i rostlinných druhů v důsledku periodických kataklyzmat, vyvolaných soupeřením sil v období kritického přiblížení drah Země a jejího „stvořitele“, planety Nibiru.

Harmagedon

Osobnost pověřená tímto úkolem v úzce limitovaném rámci možností jednoznačně zdůrazňuje **neodvratnost** katastrofy. Zmínky o „záchraně duší“, nechceme-li se zaplést do složitých úvah o reinkarnaci a karmě, mohou mít jen jeden účel: udržet klid a mír až do posledního okamžiku. Přežít sice mohou jen někteří, ale nedojde ke všeobecné panice a **neodvratnému sebevyhubení celého lidstva použitím zbraní hromadného ničení!**

„Národy, abyste nedospěly až k **oněm znepokojujícím věcem...**“, které jsou jednoznačně dávány do souvislosti se „znepokojujícími vynálezy“ umožněnými zneužitím kusých poznatků o podstatě hmoty.

Jaderná válka – konflikt mezi národy bojujícími v první fázi o životní prostor,

postupně zužovaný vlivem klimatických změn na pásmo okolo rovníku (viz efekt El Ninjo!) – to je to, co tajuplné a dosud skrytě vystupující rádce hluboce znepokojuje! Takový konflikt, pravděpodobně biblický Harmagedon (!), by totiž nemusel přežít vůbec nikdo!

Z tohoto pohledu získává postup církve v některých záležitostech překvapivý smysl, přestože je jeho logika na hony vzdálená tomu, co jsme si takto zvykli nazývat. **Považuji za téměř jisté, že přinejmenším Vatikán je o nadcházející situaci víc než dobře informován.**

Znají vysocí církevní představitelé světových církví celou pravdu? Drží se skutečně jen slepé víry, anebo kýmisi zprostředkovaných, konkrétních informací?

Z tohoto pohledu je do jisté míry racionální, i když nanejvýš alibistický, i církevní odpor vůči interrupcím: přelidnění, které se na první pohled zdá být nezvládnutelnou metlou civilizace, statisticky **zvyšuje naději na přežití většího počtu jedinců!**

Těm, po kataklyzmatu, už na Zemi těsno nebude...

Slovo církev znamená **obec**; shromáždění, **společenství**. Papež hovoří o velikých a dokonce krvavých zkouškách, které **obec** brzy bude muset podstoupit. Poté očekává obnovení „Božího království“, ve kterém se katolická církev má stát vůdčí silou...

Uvědomuji si, že většina z vás bude myšlenku kooperace hlav katolické církve s mimozemšťany považovat za absurdní, ale

pozorný pozorovatel v papežových slovech bez potíží objeví množství náznaků, jež tuto domněnku potvrzují. Obávám se však, že otevřených slov se v případě, že se skutečně hraje velká hra o přežití lidstva a života na této planetě vůbec, hned tak nedočkáme.

Snad až potom...

Jednoznačná varování

*„Tyto návštěvy Země mi **povoluje** sám Bůh, jehož moudrost nepodléhá změnám. Je však smutné pomyšlení, že jsem mluvila do větru! A přitom se slzami v očích!*

Proč jako by závoj zapomnění chtěl překrýt tuto nekonečnou milost, připravenou vašemu zbloudilému století?“

/Návštěvy Země se uskutečňují v rámci neměnných pravidel. Je pro nás smutné a frustrující, že se naše snahy setkávají s nezájmem a nepochopením. Proč ignorujete všechna varování a pomocnou ruku, kterou vám nabízíme navzdory scestným myšlenkám, které vás ovládly v tomto století?/

Zde se zjevně projevuje časová tíseň a zklamání nad dosavadním neúspěšným průběhem mise. Další věta patrně už je na nejzazší hranici rámce pevně stanovených pravidel:

*„Považujte přece má sdělení za Mariánskou Apokalypsu, velmi dobře se shodující s Apokalypsou sv. Jana (!); a jestliže vás svými vizemi budoucnosti oprávněně děsí a rozechvívají, především vás mají utěšit a posilnit. Jejich [další] šíření [prostřednictvím lidí] je proto **skutkem milosrdenství k bližnímu**, aby [ten] svou včasnou konverzí [tím, že pochopí!] mohl spolupůsobit na odvrácení Božího hněvu.“*

/Srovnejte má slova s odpovídající částí obsahu biblické Apokalypsy; snažte se pochopit obsah! Nelze přehlížet nepříjemné skutečnosti jen proto, protože vás děsí. Sdělovaná fakta vám mají pomoci zachránit co se dá./

Slova „...skutkem milosrdenství k **blížnímu...** „je také možno chápat jako: „Maximální snahou sdělit určitá fakta nám blízkým bytostem, aby pochopily situaci a snažily se zabránit nejhoršímu; zmírnit následky.“

„Bůh vám je [tyto podněty; informace] nedává proto, aby uspokojil vaši zvědavost, ale aby podpořil dobré, všechny, **kdo v ně chtějí věřit s nadějí, a aby jim ukázal, jak jednat v nebezpečných situacích.**“

/Uvolněná fakta nemají sloužit senzaci, ani k uspokojení vaší zvědavosti; chceme podpořit a varovat ty, kteří pochopí, že s námi mají určitou nadějí na záchranu, protože jim poradíme, jak jednat v nebezpečí./

Zřetelněji to snad už ani nelze vyjádřit. Co na tom, že sdělení je zakukleno do náboženské terminologie. Kdo **chce** chápat, ten pochopí!

*„Mimoto: můj Syn sám **neodhalil** za prvních dnů apoštolům celou dokonalost evangelické [vyšší] morálky a **všechna** svoje tajemství a mysteria.“*

/Ani Ježíš, plnicí svěřený úkol, nesměl nebo svého času nemohl odhalit nejbližším spolupracovníkům celou pravdu. To buď nebylo smyslem jeho poslání, anebo pochopení souvislostí v celém rozsahu neodpovídalo poznatkům doby. Mimoto se obsah poselství, jako už mnohokrát, mohl prostě rozplynout v čase; katastrofické náboženství by navíc, vzhledem k možnému vývoji (zbývalo ještě 2000 let!), bylo

kontraproduktivní. Proto jsou určitá fakta dodnes zahalena do přirovnání a mysterií./

Prostě ještě nebyla ta správná doba. Ale hlavní události, tím, že byly spjaty s **mimořádnými jevy astronomického charakteru**, které je předznamenávaly nebo provázely (zvěst o „Betlémské hvězdě“, jevu pravděpodobně vytvořeném zvláštní konstelací planet; a nakonec i zatmění Slunce přesně v den Ježíšovy „smrti“) naznačují, že události mají stejného původce; probíhají ve stejné režii.

*„A právě proto dnes Bůh dovoluje, aby toto vše bylo zjevováno poselstvími, jež jsou jakoby **parabolami** [podobnostvými] **obsahujícími hluboká mysteria**, jako ta, jež jsou skrytá v tom, co [vámi] dosud nebylo prozkoumáno. Přišel však čas*

je prostudovat, neboť vám dají opravdové jasno o budoucnosti.“ „Pouze nadpřirozeno chová tajemství pravé vědy.“

/Právě proto nám dnes pravidla umožňují, abychom touto cestou **doplnili chybějící články vedoucí k pochopení prastarých poselství**. Čas se krátí, a proto se vám naposledy **pokoušíme sdělit, kde a co máte hledat**. **Současná poselství jsou ale pouze doplňky k obsahu vámi dosud opomíjených a neprozkoumaných mysterií**. Je nejvyšší čas, abyste je brali vážně a pečlivě tento materiál prostudovali, protože skrývá vysvětlení minulosti a odhalí vám **blízkou budoucnost**. Ne ve vašem „rationalismu“, ale právě **v tom, co jste dosud považovali za nesmyslné,**

mystické výmysly předků, je skryta skutečná pravda; skutečné vědění./

O mysteriích ukrývajících pravdu pod věkovitými nánosy neporozumění, jsme si toho řekli mnoho v předchozích kapitolách. Ano. Všechno, co potřebujeme vědět, už v podstatě dávno víme. „Zjevení“, jejichž možnost vyjádřit se přímo je z již uvedených důvodů omezena, **výslovně upozorňují přesně na tyto vědou opovrhované prameny.** Závěrečná věta to jen podtrhuje! V domnělých pohádkách o nadpřirozenu jsou skryty pravé vědomosti; nezapomínáme, že pojem **věda** není odvozen od bádání a tápání, ale ze sanskrtského **véda – vědomost; poznání.**

Důvodem k sepsání védských textů bylo **předání konkrétních znalostí;** nejsou

pomíjivými spisky obsahujícími na své vyvrácení čekající polemické hypotézy „vědců“, prezentují **soubory nám těžko pochopitelných faktů, empiricky (na vlastní kůži) ověřených a pro budoucí generace uchovaných našimi předchůdci!** Při jejich posuzování bychom to měli brát v úvahu a doufat v jejich moudrost. Jistě předpokládali **úpadek vědění**, ale věřili, že k jejich sdělení jednou najdeme správný klíč, jinak by se nám je stěží snažili zprostředkovat. Problém tedy není na straně vysílače, je jen třeba správně naladit přijímač! „Mariánská“ poselství nejen upozorňují na tuto možnost a správnou frekvenci, ale dokonce ukazují, kde je skryt příslušný ladicí knoflík...

„Žádné století dosud nespatriilo tolik morální a fyzické bídy jako století, ve kterém

žijete, neboť zlo narůstá bez ustání po dvě stě let.“

*„A tak, po tolika pohromách, **žijete v předvečer kataklyzmatu, které souhrnně zasáhne lidskou společnost.**“*

Po stručném popisu nám všem známého stavu následuje tvrdá předpověď. Slovo **souhrnně** jednoznačně naznačuje, že lidstvo nebude rozděleno na věřící a nevěřící, jak se snaží tvrdit dogmatem infikovaní interpretátoři i představitelé církví; **zmíněná katastrofa bude nevybíravá.. •**

*„A kdyby tomu **Bůh ve své síle a moudrosti nestanovil meze, celé lidstvo by se zničilo krutostí zbraní, jež byly vynalezeny lidskýma rukama a***

které by vyvolaly jeho vlastní destrukci, strašlivé destrukce na celém světě, v celém Stvoření...“

/Kdyby nebyla délka vývoje vaší civilizace časově omezena kosmickými vlivy, dospěli byste (podle naší analýzy vývoje) k sebezničení jadernými zbraněmi. Kromě lidstva by byla zničena **biosféra planety, a tím i veškerý život**. Výrok úvodem naznačuje, že naši Tvůrci pravděpodobně mají možnosti, jak takovému vývoji v případě nevyhnutelné nutnosti zabránit./

Zde se opět, a to již velmi konkrétně, projevuje obava ze sebezničení nejen celého lidstva, ale i veškerého pozemského života v případě nesmyslného konfliktu vedeného jadernými zbraněmi. Kdo chceš, rozuměj...

**(Zdroj: zjevení 26. dubna 1961,
Kérizinen, Bretan)**

Je opravdu tak těžké pochopit, že nás kdosi doslova úpěnlivě **prosí**, abychom **ve vlastním zájmu** splnili body Zákona, a zlomili tak neviditelnou závoru, která nás odděluje od ostatních, „vyšších“ (vyvinutějších) světů?

Výstraha, Zázrak a Trest

„Přijde Výstraha, kterou Bůh sešle lidem, aby se vzchopili a napravili. Zemřeme-li na ni, nebude to pro Výstrahu samotnou, ale pro vzrušení, jež zakusíme, až ji budeme vidět a cítit.

*Výstraha bude něco děsivého, co jde přímo od Boha a **odehraje se na nebi; bude to viditelné po celém světě**, na kterémkoliv místě. Pocítí to všichni lidé a budou mít strach.*

Bude to strašné, tisíckrát strašnější než zemětřesení. Bude to jako oheň. Nespálí naše tělo, ale přesto to pocítíme tělesně i vnitřně. Bude vítanější zemřít, než snášet to, byť i jen pět minut.

*Výstraha bude každému jakoby vnitřním zjevením jeho hříchů, **ať už je věřícím nebo nevěřícím**, a budeme vědět, že k nám přichází právě pro naše hříchy.*

*Výstraha bude trvat **jen několik minut; všechny pohyb na zemi i v ovzduší utichne.***

Výstraha a Zázrak se odehrají v rozmezí jednoho roku.“

**(Zdroj: zjevení z 1. ledna 1965,
Garabandal, Španělsko)**

„Obzvláště poslední šok bude nesnesitelný, sice ne tak všeobecný jako potopa světa, ale krutější, neboť bude pozůstat z ohně a krve.“

**(Zdroj: zjevení 25. listopadu 1957,
Kérizinen, Bretan)**

Shora uvedený text téměř určitě popisuje velmi pravděpodobný **zásah magnetosféry Země sluneční protuberancí**. Nezvyklou konstelací planet z míry vyvedená hvězda bude chrlit proudy energie do blízkého okolí. Tuto domněnku ostatně

podporuje závěr předposlední věty: ***všechn***
pohyb na zemi i ve vzduchu utichne.

Zásah magnetosféry proudem vysoce energetických částic s největší pravděpodobností vyvolá elektromagnetický puls (EMP), a to mnohonásobně silnější než ten uměle vyvolaný výbuchem jaderné nálože nad hranicí atmosféry. Indukovaným vysokým napětím budou zničena veškerá nechráněná elektrická a především elektronická zařízení, včetně telekomunikačních i ostatních umělých satelitů.

Je jisté, že určitá neuralgická, především vojenská strategická zařízení jsou proti EMP do jisté míry chráněna. Následky šoku vyvolaného sluneční protuberancí však překonávají veškerou naši představivost;

nemyslím, že vystačíme s dosavadními prostředky ochrany.

Obzvláště ohrožená, a život na obrovských územích ohrožující, jsou skladiště jaderných zbraní a v neposlední řadě reaktory jaderných elektráren, pokud nejsou vybaveny odpovídající ochranou. Přitom (ani z vědeckého hlediska) nelze vyloučit spontánní vybuzení jaderných reakcí v místě koncentrace (zejména skladování) jaderných paliv a odpadů!

Shora uvedená skladiště a jaderná zařízení od počátku **byla a dosud jsou místem nejvyšší koncentrace jevů, obecně nazývaných UFO.**

Proč asi? Dokáží záhadní návštěvníci v případě potřeby účinně neutralizovat tato zařízení a zabránit tak kontaminaci obrovských území?

Zmínka o zázraku, který bude předznamenán shora uvedeným přírodním úkazem, může avizovat obdobnou demonstraci, jaká kdysi proběhla ve Fatimě (viz UFO, bible a konec světa a jiné, obsáhlejší zdroje), nebo se snad dočkáme mnohými tak dlouho toužebně očekávaného přistání mimozemských lodí?

K „zázraku“ má dojít na některých k tomuto účelu vybraných vhodných místech dosavadních „zjevení“, jakými jsou Fatima, Medžugorje, Nowra a Garabandal. Datum údajně bude upřesněno prostřednictvím kontaktérů už týden dopředu, aby sdělovací

prostředky mohly tuto nevídanou, zlomovou událost rozšířit do celého světa!

Zdá se, že podivné „letišťe“ postavené katolickou církví ve fatimském mariánském komplexu má přece jen jakési opodstatnění...

„Velký Zázrak se projeví ještě před Trestem a bude obrovský, protože svět jej potřebuje. Kdo spatří Velký zázrak, jež Bůh učiní prostřednictvím Panny, **nebude už mít pochybnosti**. Zázrak potrvá asi čtvrt hodiny a bude po celém světě rozšířen hromadnými sdělovacími prostředky.“

(kontaktérka Conchita, Garabandal 1962)

Nezbývá než souhlasit s papežem, který říká, že nemá smysl zveřejňovat jisté skutečnosti jen kvůli lidské senzacechtivosti.

Jeho výpověď však obsahuje jiné, zastřené a velmi znepokojující sdělení:

„Je nebezpečné, **když současně nemají zájem nic dělat, neboť říkají, že zlu se stejně nedá zabránit**“, řekl. Kdo jsou oni nesporně dobře informovaní lidé tvrdící, že se stejně nedá nic dělat? Jsou to příslušníci vládnoucí špičky, kteří se po vzoru dávných „bohů“ hodlají uklidit do bezpečí, aby poté, až se povrch planety uklidní a stane opět místy obyvatelný, vylezli ze svých děr, přistáli ve svých shuttle (*někdo pro ně bude muset na změněném zemském povrchu najít a připravit přistávací dráhy a instalovat optické přistávací pomůcky, obdobně jako v Nazce...*), nebo se vylodili se ze svých, v současnosti už „za mírovými účely“ přestavovaných, atomových ponorek?

Povládne pak „Společnost obnoveného světa“?

Od Olam po Olam

Historie se opakuje! Bohové tentokrát nejspíš neseštoupí na Zemi před katastrofou, ale až po ní. Nebudou riskovat konflikt s pozemskou soldateskou, který by vedl jen ke zpusťování rozsáhlých území. Přesto však neopomenou, jakýmsi velmi efektním, přesvědčivým způsobem demonstrovat svou přítomnost. Pravdivost poselství se potvrdí, ale to už bude pozdě. Nemyslím, že nám budou nějak zvlášť nápomocni. Pokud sami už předtím nepochopíme, bude to jen na nás. Oni vědí, že lidstvo vlastní prostředky, které

umožní spolehlivě přežít pro jeho pokračování dostatečnému množství jedinců.

Zbytek lidstva má stále ještě šanci, ale nevěřím, že se jí dokáže chopit. Vždyť mnozí z těch, které jsme (většinou demokraticky) zvolili proto, aby se starali o blaho národů tohoto světa, před námi úmyslně utajili pravdu. Doufejme, že to, co bible nazývá Posledním soudem, se dotýká právě a jen jich.

Církev se nachází v paradoxní situaci: znalosti, které má, vyvracejí nereformovatelné dogma nahlávané věřícím už téměř dva tisíce let.

Jsou v podobné situaci jako vědci, především astrofyzici. Dlouho hýčkaná schémata, z nichž odvodili své „kosmické zákony“, smetlo

mezi květnem a červencem 1998 ze stolu několik fotografií, pořízených Hubbleovým teleskopem.

Ten vynález jim asi byl dlužen onen pověstný čert... Až pomine „boží trest“ a křižující planeta, trestající Stvořitel, či osudová Nemesis; se na své osud ovlivňující pouti vzdálí směrem ke Slunci, **sestoupí** (z Góloky) **na Zem „království“** (Vrndávána), **které zde jako obvykle přečká nepříznivé období.**

V jednom z výroků „zjevení“ je pro Zemi dokonce výslovně použit příslušný výraz: **„planeta přečkávání“...**

Až se Nibiru vzdálí do bezpečné vzdálenosti od rozzlobené hvězdy a nastoupí cestu ke svému „vzdálenému příbytku“ ve věčných

„temnotách“, „království“ opět vystoupí na „Nebesa“.

Vláda, jako už několikrát, pak bude opět
svěřena lidem

-ale jen od Olam po Olam...

Dokáží to ti po nás?

Konec prvního dílu.

Druhý díl obsahuje přibližně 200 anagrafů z vyobrazení, sesbíraných na všech kontinentech.

Henochova hádanka pro zvědavé astronomy. Co to je?

1/Viděl jsem též jinou oběžnou dráhu (*po* *podrobných popisech drah Slunce v kap. 72 a Měsíce v kap. 73!*) a její zákonitosti, s nimiž koná svou měsíční pouť.

2/ To všechno mi ukázal Uriel, svatý anděl, který je jim všem vůdcem. (*Jediná poznámka tohoto druhu v astronomických popisech, jakoby Henoch říkal: „Já vím, že to je neuvěřitelné, ale opravdu to není z mé hlavy!“*) Její postavení jsem zapsal tak, jak mi ukázal, a **její měsíce** jsem zapsal tak, jak byly, jakož i podobu jejich světla až do naplnění patnácti dnů.

3/ V každém sedmém dílu doroste do plnosti svého světla na východě a v každém svém sedmém dílu ustoupí do plnosti své temnoty na západě.

4/ Nezapadá stejně, v určitých měsících mění své západy a v určitých měsících **putuje po své zvláštní oběžné dráze.**

5/ Po dva měsíce zapadá spolu se Sluncem v oněch dvou branách, které jsou uprostřed – ve třetí a ve čtvrté bráně (*30° nad a pod rovníkem! Viz „Anova cesta“ popisovaná Sumery!*).

6/ Po sedm dní vychází, opisuje kruh a znovu se vrací branou, již vychází Slunce; doroste do plnosti svého světla, odchyluje se od Slunce a v průběhu osmi dní vstupuje osmou branou, z níž vychází Slunce.

71 Když Slunce vychází ze čtvrté brány, vychází (společně s ním) po sedm dní, než začne vycházet pátou, a znovu se vrací během sedmi dní do čtvrté brány. Když doroste plnosti svého světla, vzdaluje se a během osmi dní vstupuje do první brány.

8/ Tak jsem viděl jejich postavení; Slunce pak vychází a zapadá podle pořadí měsíců.

(Henoch, kapitola 74)

Nápověda: Venuše to není!

OPRAVA!

Na straně 192 knihy **Tunel do kosmu**, oddíl *Klimatické vlivy*, má ve druhém odstavci stát:

Za pozemské klima vděčíme téměř kruhové dráze Země kolem Slunce. Střední vzdálenost od Slunce je dnes 149,6 milionů kilometrů (1 AJ), **aphel (největší vzdálenost od Slunce, 1,02 AJ) 152,59 mil. km, perihel (nejblíže ke Slunci, 0,98 AJ) 146,6 milionů km. Oboustranný odklon od ideálního kruhu činí necelé 3 milióny kilometrů.**

Původní zavádějící údaje byly bez kontroly převzaty z jedné starší učebnice zeměpisu...

Za tuto mystifikaci, odhalenou (jen?) PhDr. Wagnerem a Ing. Jindřichem Soukupem z Litoměřic, se všem čtenářům omlouvám.

Opět jednou platilo: Důvěřuj, ale prověřuj!
Dám si pozor.

Pro Vaše připomínky a náměty můžete využít
e-mail. Moje adresa:
GEWO@HOTMAIL.COM

Dodatek

*(ukázka z připravované knihy
Děti světla)*

Ještírci versus Vesmírní lidé

„Miliónová flotila kosmických lodí Aštara Šerana z planety Jupiter v páté dimenzi, bytosti z plejáda Ptaah, atd. atp.“, k neuvěření! Davy mimozemšťanů v milionech kosmických lodí (!) netouží po ničem jiném než začít nás zachraňovat. Jejich pozemskými pomocníky jsou kontak-téři, do jejichž čela se etablují podivní, mesiášským komplexem stížení lidé.

Argumentují nepřehlednou směsicí všemožných úvah, odňatých nejrůznějšími publikacím. Nescházejí ani nápady vyškrábnuté ze scénářů hollywoodských filmových trháků. A pozor! V pozadí čekají Ještírci, síly temna, šířitelé, milovníci a páni hrubých, negativních vibrací, kteří už se nemohou dočkat až obsadí lidstvem (podle jejich návodu) zdevastovanou Zemi. Pak k tomu prý budou mít podle vesmírného Zákona morální právo.

(Řečení Ještírci jsou nepochybně vypůjčení ze studie dvou britských biologů. Ti položili zajímavou otázku: Mohl se mezi studenokrevnými praještěry vyvinout inteligentní druh x-saura, který se zachránil před katastrofou jenž smetla z povrchu Země jejich méně šťastné soukmenovce? Počítačové simulace skutečně vykazují určitou podobnost s tvory

popisovanými účastníky takzvaných „setkání třetího druhu“.) Někteří propagátoři, jimž opravdu nelze upřít jisté charisma, vydrží řečnit a splétat řadu nesouvislých z kontextu vytržených pojmů celé hodiny; čím zmatenější výklad, a čím primitivnější jsou jejich argumenty, tím lépe. Ostatně podle osvědčeného vzorce o nějž se už dvě tisíciletí opírá stěžejní argumentace katolického dogmatu „vzkříšení Páně“ – totiž to, co s vážnou tváří říkají je tak nemožné, nepravděpodobné a mnohdy i směšné, že to snad ani nemůže být nepravda!

Samozvaní „poslové“ se neštítí ani otevřených plagiátů. Jeden z „cestujících zachránců lidstva“ rozdává obrázky údajného Aštara Šerana. Jde o původní ilustrace z knihy Američana George Adamského (G. Adamski & D. Leslie: *Flying Saucers landed*, 1955?).

Autorem kreseb je Glenn Passmore. Adamski se v době mezi 1952 až 1965 údajně setkával s Venušany. Tytéž obrázky byly později přetištěny v bohatě ilustrované knize Roy Stemmana: *Flying Saucers – Enigmas in Space*; německy: *Fliegende Untertassen – Rdt sel im All*, edice *Grosse Mysterien*, 1978, i jinde. Jedno z vyobrazení bylo dokonce účelově „poženštěno“...

Argumentace „spasitelů“ dále obsahuje kusé výtažky z obskurního díla takzvaných „dědiců Dr. Lobsanga Rampy“, zejména z knih *Jeskyně předků* a *Poustevník*. I průměrně sečtělý člověk se na takové přednášce nestačí divit, kolik známých autorů tu společně hovoří „ústy mimozemšťana“...

V televizi je nízko letící poslední stupeň nosné rakety, těsně před zánikem nad vodami

Atlantiku, „kontaktérem“ bezostyšně vydáván za „Šeranovu kosmickou loď o průměru dvou kilometrů, starou milión let.“ (Vypůjčeno pro změnu z egyptské mytologie; Ka – duše těla zemřelého faraona – se dožije vzkříšení a věčného života na „planetě miliónů let“).

Na prostředcích nezáleží. Jisté je jedno: vzniká nová **sekta s mimořádně nebezpečným programem**, zaměřeným na získání příznivců z řad životem zklamaných společnosti odcizených lidí. Polovina ze stovky přítomných, na poměrně slušně navštěvovaných přednáškách, je ochotna přijmout cokoli. Někteří posluchači po několikahodinovém vymývání mozku (na vyzvání) dokonce vidí „světelné postavy“ za zády přednášejícího (nedivím se: byl jsem na několika takových akcích a bývá tam

skutečně silně vydýchaný vzduch...) a o přestávkách si kupují obrázky domnělých mimozemšťanů, až neskutečně připomínajících „nadpozemské zjevy asexuálních bytostí“ z „bojových příruček“ jisté sekty, která je ovšem nabízí zdarma...

To vše samo o sobě nebezpečné není. Víra, ať už v cokoli, která lidem pomáhá, je jistě pozitivní.

Skutečné nebezpečí spočívá v tom, že vystupování proroků nové sekty umožňuje diskreditaci nepříjemně skutečné hrozby neodvratné kosmické katastrofy – stěžejní část „učení“ nové sekty totiž částečně odpovídá skutečnosti.

Tyto a jim podobné aktivity přesunují reálné jádro tématu na kvazináboženskou platformu! Nahrávají na smeč nejen zastáncům současného „neomylného vědeckého názoru“, který platnost periodického scénáře katastrof navštěvujících Zemi zcela vylučuje, ale v neposlední řadě dodávají municí zasvěcencům z řad aktérů „Společnosti nového světa“, kteří se ve vlastním zájmu snaží ututlat pravdu „tichou propagandou“ v masmédiích.

„Ještírky“ šířící „špatné vibrace“ musí důsledky činnosti těchto „mesiášů“ a jejich příznivců přivádět do stavu radostného vytržení!

Nekritičtí příznivci nového „kosmického“ kultu se, jako obvykle, rekrutují především z

osob poznamenaných traumatickými zážitky a z opuštěných lidí, zoufale hledajících jakékoli východisko ze zdánlivě neřešitelných nebo nezvládnutelných životních situací. Hnutí tedy čerpá z téhož osvědčeného zdroje jako ostatní sekty. Je zřejmé, že opojná vidina „nanebevzetí“ v lodi Vesmírných lidí je pro mnohé přijatelnější variantou, než pasivní snášení nesnesitelného tlaku bezduché společnosti, na jejímž okraji nechtěně živoří.

Docela jim rozumím, ostatně – se svým názorem na systém v němž všichni žijeme jsem se nikdy netajil. Lidé se sklonem k sektářství však **nejsou schopni učinit cokoli pozitivního z vlastní vůle**; neschopni prosadit jakoukoli změnu se obvykle velmi brzy stanou závislými na jakési ideologii, a samozřejmě na nových vůdčích osobnostech.

Vím, že v tomto okruhu lidí jsem (v jednom koši s novináři) označován za šířitele hrubých, negativních vibrací, ba dokonce za vyslance Ještírků. To je riziko povolání. Ale ať se snažím sebevíc, ani poté, kdy jsem inkognito pře-trpěl valnou část několika až pětihodinových přednášek, nemohu ve zmateném řetězci myšlenek „antiještírčího hnutí“ ani v jednání jeho protagonistů (ukazujících způsobu amerických televizních „šířitelů Krista“) objevit nic nového – nic není originální.

Na vějičku krásné myšlenky opět lákají zbloudilce do slepé, temné uličky zavedených myšlenkových schémat. Motto této nové, „nadpozemské“ církve je krásné: *Milujte se navzájem, buďte milí, abyste dosáhli vyššího stupně vibrací, který vám umožní spojení s bytostmi jež nejsou z tohoto světa.*

Zachrání vás. Není to vlastně totéž, co od nás požadují „mariánská zjevení“?

Zamýšlím se nad tím jak gigantické míry bezcharaktemosti dosáhli už mnohokrát v historii ti, kteří se zmocnili krásných myšlenek jen proto, aby je znásilnili ve svůj prospěch. Teprve čas ukáže, co se za tímto hnutím doopravdy skrývá; možná se můžeme začít těšit na prodej odpustků a na horentně placené kurzy s tématem: *„Kterak dosáhnout příznivých vibrací snadno a rychle“*, *Kterak zabít za účelem získání potraviny zvíře milým, nepozemským způsobem (!)* nebo snad na přímý prodej „letenek“?... *„Beame mne nahoru, Scotty!“*

Ale přesto. Jsem si naprosto zřetelně vědom toho, že nejsem jediným, kdo se zabývá skutečnostmi házenými do koše s visačkou:

Katastrofické teorie. Myslím si však, že k tomuto tématu musí být přistupováno s krajní odpovědností. Máme příliš málo času abychom jím mohli plýtvat v neplodných sporech o kompetenci toho, či onoho hnutí.

Mimochodem: z dosud neověřeného pramene se ke mně doneslo, že vůdčí osobnosti Svědků „Jehovových“ z celého světa (i z ČR) byli na stáži v USA. **Po** návštěvě zařízení na mysu Canaveral (!), byli informováni, že tetragrammaton JHWH skrývá pojmenování admirálské lodě kosmické flotily, přilétající zachránit jejich komunitu.

Opravdu nezávidím ideologům z Watch Tower.

Budou opět muset přepracovat bibli nebo vydat další příručku, tentokrát s názvem:

Nejnovější pohled na Nový svět starých Písem...

Bud'te všímaví a nenechte se napálit!

Tématika bude koncem roku dostupná na Internetu [http:// WWW. GEWO. CZ](http://WWW.GEWO.CZ)

Popletená gravitace

Ve vědě se zřejmě nikdy nedá říci, že už je něco známé s úplnou jistotou. Špičkově přesné propočty drah kosmických lodí naznačovaly, že o pravidlech nebeské mechaniky toho vědci vědí dost. Nyní však kosmické sondy Pioneer 10 a 11 touto jistotou poněkud otrásly.

Sondy byly vypuštěny směrem k Jupiteru v roce 1972 a 1973, a nyní se vzdalují od Slunce zase v jiném směru. Předpokládané parametry jejich letu vědci spočítali – a nyní z rádiových vln vysílaných sondami zjišťují, že něco je špatně. Sondy se pohybují větší rychlostí, než jim měla udělit gravitační pole Jupitera a Slunce.

Po vyloučení všech dalších možností, jež mohly způsobit zrychlení (**přitažlivost jiné hmoty**, únik plynu ze sondy, chyby ve vyhodnocení signálů), jsou fyzikové rozpačití. Někteří dokonce opatrně připouštějí, že zákony gravitace zřejmě potřebují nové opravy, srovnatelné s těmi, s nimiž přišel Albert Einstein. **(MF Dnes; 17.10.1998)**

„Vědci“ mají neuvěřitelně krátkou paměť a novináři otisknou kde co. Kdo četl knihu (Tunel do kosmu) si určitě okamžitě povšiml jistých souvislostí. Dovolte abych citoval několik řádků ze strany 131:

S využitím dat získaných sondami Voyager o Jupiteru a Saturnu propočítali van Flandern a jeho kolegové ještě jednu dráhu vnějších planet. V přednášce před Americkou astronomickou společností (v lednu 1981) zveřejnili nové důkazy, spočívající na vyhodnocení vztahů přitažlivých sil. Ty **bez výjimky** ukazují, že jakési nebeské těleso, přinejmenším dvojnásobné velikosti než Země, obíhá Slunce ve vzdálenosti zhruba 2,4 miliardy kilometrů za drahou Pluta.

Odhadovaná délka oběhu – nejméně 1000 let.

Nato se do pátrání po „planetě X“ zapojila i NASA prostřednictvím Johna D. Andersona z JPL, která připravovala lety mise Pioneer (!!?). Tiskové oddělení NASA vydalo 17. června 1982 oficiální prohlášení, že k pátrání po tajuplném tělese budou využity dokonce obě sondy (10, 11).

Oficiální odůvodnění?

„Na základě zjištěných trvalých nepravidelností oběžných drah Uranu a Neptuna jsme dospěli k závěru, že se daleko za vnějšími planetami skutečně pohybuje nějaký záhadný objekt.“

V září 1982 U.S. Naval Observátory potvrdila, že pátrání po planetě „X“ pokračuje...

Konec citátu.

Jak dalece nevědoucí jsou „rozpačití vědci“, kteří vehementně, a priori, vylučují přítomnost jiné, velké hmoty? To je otázka, na niž si každý bude muset najít vlastní, rozumnou odpověď.

Zbývající položky totiž jen dotvářejí dezinformační kouřovou clonu, jenže tentokrát dost průhlednou. Je snad zbytečné vysvětlovat, že k „úniku plynu“ by muselo dojít u obou sond současně; přesně ve stejném okamžiku a ve stejném směru!

O možných chybách ve vyhodnocení signálů platí totéž.

Je snad současná fyzika omezena hranicí naší sluneční soustavy?

Vládnu „tam venku“ jiné zákonitosti?

Vědci se bojí připustit docela prostý fakt:

Našli to, co od počátku hledali...

Literatura

Agyptische Unterweltsbücher; přel. Erich Hornung, Artemis, Curych 1972

Bauer, H.: Die alphabetischen Keilschrifttexten von Ras Schamra; 1936

Beyerlein, W.: Herkunft und Gesch. der ältesten Sinai-Traditionen; 1961

Blumrich, Josef E: Da tat sich der Himmel auf; Dusseldorf 1973

Borchardt, L.: Die Entstehung der Pyramide; 1928

Bourret, Jean-Claude: UFO-Spekulationen und Tatsachen; Zug 1977

Brugger, Karl: Die Chronik von Akakor;
Econ, 1976

Buck, A. de: The Egyptian Coffin Texts;
1935-1961

Casaril, Guy: Rabbi Šimon bar Jochaj a
Kabala; Cad Press, Bratislava 1996

Courlander, H.: The fourth World of the Hopi;
Crown Publ., Inc. New York
Bas Totenbuch der Ägypter; přel. Erich Hornung, Artemis,
Curych 1979

Daniken, Erich von: Die Steinzeit war gam
anders; Bertelsmann, 1991

Prophet der Vergangenheit; Heyne, 1980

Stopy mimozemšťanů; Knižní klub,
Praha 1998

Davis, Ch. H. S.: The Egyptian Book of the Dead; 1894

Die Heilige Schrift; Zürcher Bibel, Curych 1975

Die Schriftrollen von Qumran; Pattloch, Augsburg 1997

Eckenstein, L.: A History of Sinai; 1921

Ebeling, E.: Reallexikon der Assyrologie; 1928-1932

Fakhry, Ahmed: Piramidy; PWN, Varšava 1965

Gilgamesch Epos; Insel Verlag; č. Epos o Gilgamešovi; MF, Praha 1997

Gressmann, Hugo: Die Lade Jahwes und das
Allerheiligste des

Salomonischen Tempels; Lipsko 1920

Hawking, Steven William: Eine kleine
Geschichte der Zeit; česky: Stručná historie
času, Mladá fronta, Praha, 1993

Černé díry a budoucnost vesmíru; Mladá
fronta, Praha 1998

Heine & Geldern, R.: Die asiatische Herkunft
der sudamerikanischen

Metalltechnik; Bamberg 1954

Herodot (kniha II.): Mythen und Legenden
um ágyptische Gottheiten

und Pharaonen; Giinther Roeder,
Curych

Hoenn, Karl: Sumerische und Akkadische
Hymnen und Gebete; Stuttg. 1953

Hoyle, Fred/Wickramasinghe, N. C: Evolu-
tion ausdemAll; Frankfurt 1981

Charroux, Robert: Verratene Geheimnisse;
Goldmann, 1980

Kebra Negest, die Herrlichkeit der Kónige,
Abh. KBAW, Bd. 23 Abt. 1 Knihy tajemství a
moudrosti 1. (Henoch); Vyšehrad, Praha
1998

Koch, Klaus: Geschichte der dgyptischen Re-
ligion; Stuttgart 1993

Krammer, S. N.: Summerian Mythology;
1944

Křupa, Viktor: Polynéská kosmogonie; Cad
Press, Bratislava 1998

Lexikon der Archaologie; Reinbeck 1975.

Libby, W. F.: Radiocarbon Dating; Chicago
1955

Lockyer, Norman, Sir: The Dawn of Astro-
nomy; 1894

Lovelock, Jim: Unsere Erde wird überleben;
Mnichov 1982

Ludwig, Alfred: Der Rigveda oder die heili-
gen Hymnen...; Praha 1876

Lysebeth, André van: Tantra – kult ženského principu; ARGO, Praha 1995

Montgomery, J. A. & Harris, R. S.: The Ras Samra Mythological Texts; 1935

Neue Welt Übersetzung der Heiligen Schrift; Watchtower Bible, 1970

Newton, Isaac, Sir: Principia; 1687

Popol Vuh; Odeon, Praha 1976

Překlad nového světa Svatých písem; podle revidovaného angl. vydání Watchtower Bible 1984

Schrader, E. (ed.): Keilinschriftliche Bibliothek; 1889-1900 (Zurcher Bibl.)

Sitchin, Zecharia: Divine Encounters; Avon Books, New York 1995

Genesis Revisited; Avon Books, New York 1990

The Twelfth Planet; Avon Books, New York
The Wars of Gods and Meh; Avon Books,
New York 1985

When Time Began; Avon Books, New York 1993

Stingl, Miloslav: Indiáni bez tomahavků; Svoboda, Praha 1966

Swoboda, Heimut: Propheten und Prognosen; Droem. Verlagsanstalt, 1979

Thom, Alexander: Megalithic Lunar Observations
Thompson, J. Eric S.: Sláva a pád starých Mayů; MF, Praha 1971

Torczyner, Harry: Die Bundeslade und die Anfdnge der Relig. Israels; 1930

Tuček, Ludvík: 12 čísel z kosmu; Nakl. a vyd. Irena Satinská, Havířov 1997

Velikovsky, Immanuel: Světy v kolizi; Práce, Praha 1993

Earth in Upheaval;

Ramses II and his Time

Waters, Frank: Book ofthe Hopi; New York 1963

WB 444; „Babylónské listiny králů A a B“
Weinwright, G. A.: The Sky Religion in An-
cient Egypt; 1938

Wells, H. G.: Dějiny světa; dr. Štorch-Mari-
en, Aventinum, Praha 1936

Wojnar, Jiří: UFO, bible a konec světa; Voto-
bia, Olomouc 1997

a 1998 Tunel do kosmu; Votobia, Olomouc
1998

a ostatní v textu uvedené zdroje.

Jiří Wojnar BESTSELLER V KAMENI

DÍL I.

Přehlížená poselství a utajované
skutečnosti

Obálka (s využitím kresby Rudolfa Sackého
podle anagrafu „náhrobní desky z Palenque“)
P.A.L.A.R. Typografická úprava Jiří Wojnar
Vydalo nakladatelství Votobia v roce 1998

ISBN 80-7198-346-2

Nakladatelství VOTOBIA

P. O. Box 214, 771 00 Olomouc

tel.: 068/523 18 90

<http://www.votobia.cz>

Dívám se, abych viděl, poslouchám, abych slyšel. Zatímco se mnozí utápějí v bahně domněnek a dohadů, vidím svět novými očima. A všechno to, co je k vidění a k slyšení, má najednou jiný význam.

Obrovské obrazce na pláni v Nazce. Překlopný obrazec půdorysu jinak nesmyslné stavby v Zimbabwe. Mytický „bílý kůň“, vyobrazený na pahorku v Anglii, se v zrcadle proměněných očí mění v peruť letícího dravce. Spirály a „otisky prstů“ z obrazárny na ostrůvku Gavrinis a na mnoha jiných místech světa jsou vektorové sítě třídimenčních grafik. Totéž platí o vybraných dílech domnělého olméckého, mayského, egyptského a sumerského umění.

S ulehčením i údivem zjišťuji, že mne vůbec nezajímá, co o tom, co si myslím a říkám,

míní několik miliard nevidomých lidských bytostí. Na zvrásněných tvářích kontinentů se rozprostírá neuvěřitelný bestseller napsaný v kameni. Umím v něm číst a vím, že svět byl kdysi jednotný. Všichni o sobě věděli.

Vím, že už jediný z popsanych objevů obrací vniveč všechny ty „neotřesitelné pravdy“, o něž se opírají pravidla chodu tohoto světa. Měl bych pociťovat obrovské zadostiučinění. Ale je mi těžko. Měla by mne přemáhat radost objevitele. Zatím mne přemáhá jen dojetí a smutek nad tím, co jsme zameškali, a nad tím, do jakého stavu jsme přivedli dědictví kosmických předků.

/J. Wojnar/